

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Θ
Αρ. 403

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

1934

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

**ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ**
Υπό την Διεύθυνσιν
ΚΑΡΕΜ

**ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ**
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45 ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

**ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ**
Υπό την Διεύθυνσιν
ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

Ο πιο μεγαλείτερος πόθος
κάθε κοσμικής κυρίας και το πιο
γλυκό όνειρο κάθε δεσποινίδος
είναι πώς να γίνει ωραία, πώς να
γίνει κομψή και να επισύρει τον
θαυμασμόν στις διάφορες δεξιώ-
σεις και συναναστροφές. Αυτό
θα το επιτύχουν αν εμπιστευθούν

τις **ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ** των
στην

ΔΑ ΜΑΝΩΛΕΑ

Τα περισσότερα φο-
ρέματα, δείγματα Παριζιάνικης
καλαισθησίας και μοντερνισμού,
εξέρχονται από τον Καλλιτεχνι-
κόν της Οίκου.

11 ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ 11

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

**ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ**

Η αρχαιότερα και ανώτερα εν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
ΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρά
του κ. ΑΓΓΕΛΟΥ και ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Αμφότε-
ροι εν Παρίσις επί τριετίαν σπουδασάντες εις την ACADE-
MIE NATIONAL DE COUPE DE PARIS και την Σχολήν
NAPOLITAINE.

Τελεία εκπάσεις εντός τριάντα ημερών.
Διά περισσότερας πληροφορίας γράψατε εις τὰ ἐργαστήρια
των, δόδς Βουλῆς και Ἡπίτου ἀριθ. 1. ΑΘΗΝΑΙ.

VITANOVA (ΝΕΑ ΖΩΗ)

Η «Βιτανόβα» δεν πρέπει να λείπει από κανένα σπίτι.
Είναι πραγματικόν ἐλιξήριον μακροζωίας.
Πωλείται εις τὰ Φαρμακεία
Χονδρική πώλησις: Φαρμακευτική Ἑταιρεία «Μινέρβα»,
Ἀθήναι.

Κ.Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
Ματαδοτικών και Δερματικών
νόσημάτων
Μάγερ 23α—Τηλ. 25532
Ἰδιαιτέρον διαμέρισμα
δι' ἀκατον ἀσθενῶν

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ

Τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ ΑΘΗΝΑΣ 11
Γραφεῖον Διεκπεραιώσεως Ὑποθέ-
σεων γνωρίζει ὅτι ἀναλαμβάνει ἐ-
ξώσεις δι' ἐξόδων του, μέχρι πε-
ρατος αὐτῶν, εἰσπράττον τὰ δικα-
στικά ἐξόδα ἀπὸ τοὺς ἐνοικιαστὰς.

Α.ΧΙΛ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΔΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 23.038

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΡΥΤΗΝ 14

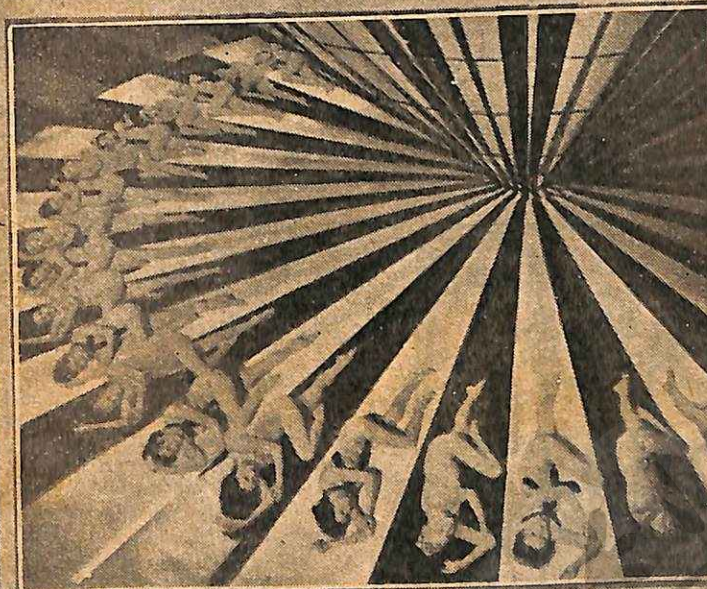
ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ·ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ·ΛΑΜΠΑΙ

ΟΙΚΟΝΟΜΕΝΕΙΟ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Ἰσπανίδες τῆς Σεβίλλης, μὲ τὰ γραφικὰ κοστούμια τους. — ΜΕΣΩΝ: Ἡ γοητευτικὴ Γαλλίδες καλλιτέχνιδες Ἐδὴ Μερὰ και
Ολγα Βαλερί, διὼς ἐμφανίζονται σὴν κομῆτι τοῦ Ντυβερνού «Ἀδελφὲς Ὀρτανάτες». — ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Μία χαριτωμένη Γαλλικὴ γελοιογραφία
τοῦ κοινῶν τῶν κινηματογράφων. — ΜΕΣΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Ἐνα μπαλέτο ἀπὸ μιά καινούρια ἐπιθεώρησι, ποὺ ἀνεστάθηκε τελευταία σὸ Μπροντ.
γοσθί: Ἡ μπαλλερὶνὲς ἐπὶ τὰ περιστρεφόμενα φτερά ἐνός μολού. — ΔΕΞΙΑ: Νεαρὲς Ἀμερικανίδες ἐσκαυόμεναι σὴν ἀσπὶ τοῦ Λόγκ-Μπλιντ ἀπὸ
τοῦ. — ΚΑΤΩ ΔΕΞΙΑ: Μία χαριτωμένη φωτογραφία ἀπὸ ἑνα ἀγρόκτημα τῆς Καλιφορνίας: Τὰ μικρὰ γουρουνάκια θηλάζουν. — ΔΕΞΙΑ: Μία
φωτογραφία ἀπὸ τὸ ἴδιον ἀγρόκτημα: Τρεῖς ἀγαπῶμενοι φίλοι, ἕνας σκύλος, μιά γάτα και ἑνα ἀρνάκι.

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΕΞΟΦΡΕΝΙΚΟ "ΜΑΥΡΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ," ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Μια πρωτότυπη έμπνευση του Ναπολέοντος. Πώς συνέστησε το σύνταγμα των Μαύρων. Ένας άριμπος Μαύρος συνταγματάρχης. Όπου οι Παρισινοί διασκεδάζουν. Πώς τιμωρούσε ο συνταγματάρχης τους στρατιώτες του. Τό Παρίσι αναστατεί. Οι Μαύροι τα κάνουν όλα καλά. Η άγανακτησία του λαού, κτλ.

Ναπολέων ο Μέγας ήταν άκονα. Πρώτος "Υπατος" ήταν, ένα ποί, του ήλθε έντελως ξαφνικά η έμπνευση να συγκεντρώσει όλους τους μαύρους που ήταν σκορπισμένοι σε διάφορες πόλεις της Γαλλίας και να σχηματίσει μ' αυτούς ένα σύνταγμα πρωτότυπο, γραφικό, ασυνήθιστο. Κι έπειδή ο Κορσικανός κατακτητής ήταν από τους ανθρώπους εκείνους που έννοιαν να πραγματοποιούν άμεσους τις αποφάσεις τους, ύστερ' από ένα περίπου μήνα, οι Παρισινοί έβλεπαν, έμβρονητοι μια Κυριακή, να παραέλνουν από τους κεντρικούς δρόμους της πρωτεύουσας μια όρδη μαύρων, που γαυρούσαν μέσα στην κατάσταση στολή τους με τα χρυσά κομμάτια—αδιάφορο αν έλοι σχεδόν ήταν... ξεπρόλητοι...

Το «Μαύρο Σύνταγμα» είχε συσταθεί. Όχι, βέβαια, για να χρησιμοποιήσει τις ανάγκες του στρατού, αλλά μάλλον για επίδειξη, για φασαρία. Στο σημείο αυτό, ο Ναπολέων έκανε ένα μεγάλο σφάλμα. Δεν έλαβε υπ' όψη του ότι οι Παρισινοί είναι άνθρωποι... χωρίς ιερή και όσιο και ότι δεν έννοιαν ν' αφήσουν τίποτα χωρίς να το ερμηνεύσουν... Η παρέλαση, λοιπόν, των μαύρων στρατιωτών από τας λεωφόρους της πρωτεύουσας είχε μοναδικό αποτέλεσμα να προκαλέσει όχι το θαυμασμό και την κατάπληξη, αλλά τα πεισματικά σχόλια των άρχοντων Παρισιανών! Μα οι υαύροι, οι όποιοι άγνοούσαν, οι περισσότεροι τουλάχιστον από αυτούς, τη γλώσσα του Ραβίνα, νόμιζαν ότι οι Γάλλοι τους αποθαλάζαν και καμάραναν περισσότερο μέσα στη στολή τους που τους έκανε να φαίνονται όλοι σαν μαχαρμάδες!

Διοικητής του εξοφρενικού αυτού συντάγματος διορίστηκε ένας πανύψηλος νέγρος από την Κούβα, Ιωσήφ Ντομένγκ ντοματι, ένας πρώην τυμπανιστής του τσιτακού γαλλικού στρατού, τον όποιο ο Ναπολέων πρόβλεψε σε λοχαγό ύστερ' από μια άνοδοαυθία του. Κι' η αλήθεια είναι ότι κάποτε ο Ντομένγκ καθόρθωσε να τρέφει εις φυγήν μονάχα με την εμφάνισή του. Ένα λόγο Αδσριακόν!... Αλλά, λοιπόν, ο άνθρωπος ήταν ο μόνος κατάλληλος για ν' αναλάβει τη διοίκηση του συντάγματος των μαύρων, άραυ έφερε τη γλώσσα τους και τις συνήθειές τους. Με την είσαφία υύλισα αυτή, ο 'Ηρωκλής—μ' αυτό το όνομα ήταν πασίγνωστος ο Ιωσήφ Ντομένγκ—προβιβάστηκε σε συνταγματάρχη.

Όπως έλοι οι άνθρωποι, έτσι και ο 'Ηρωκλής είχε τα ελαττώματά του. Από αυτά, τα χειρότερα—για ένα συνταγματάρχη—ήταν: δεν ήξερε ούτε ανάγνωσι, ούτε γραφή, δεν μπορούσε να εναγεί αν δεν ήδειαε από μυσικά ένα μπουράκι γονάκι και του ήταν αδύνατο να δώσει σ' ένα ύπαισμένο του μια διαταγή χωρίς να την συνοδεύσει με ένα μπάτσo, μια γροθιά ή μια

κλωτοιά, ανάλογως των διαθέσεων της στιγμής!...

Ήταν σωστό κτήνος μ' άλλα λόγια! Με τη διαφορά, ότι μονάχα ένα τέτοιο κτήνος θα μπορούσε να επιβάλει την πειθαρχία όχι μονάχα στους άττάσους και θάρβαους μαύρους, αλλά και σ' αυτούς τους λευκούς αξιωματικούς του συντάγματος του. Πρέπει τώρα να σάς πληροφορήσουμε ότι οι αξιωματικοί του Μαύρου Συντάγματος κάθε άλλο ήσαν παρά η άφοβη και του γαλλικού στρατού. Ο Ναπολέων, βλέποντας πως κανείς από τους καλούς αξιωματικούς του δεν δέχονταν να αναγγελασθί με τους μαύρους της 'Αφρικής, σκέφτηκε ν' αναθέσει τη διοίκηση των ταγμάτων και των λόγων του συντάγματος σε ανθρώπους οι όποιοι έπρεπε από καιρό να βρίσκονταν μάλλον στα κάτεργα παρά στο στρατό και τους όποιους εξακολουθούσε να κρατάει στην ύπηρεσία έπειδή τους έντιμοσε για την γενναϊότητά τους. Καταλαβαίνετε τώρα τι σιδερένιες γροθιές έπρεπε να έχει ο συνταγματάρχης εκείνος που θα διοικούσε πρώην ησώτας, δολοφόνους, έμφορητάς, ιεροσπάς κλπ. Δεν ύπηρεζε, λοιπόν, καμιά άμεινβία ότι ο 'Ηρωκλής ήταν ένδε-

δειγμένος για να επιβάλει την πειθαρχία σ' αυτό το σύνταγμα!...

Ο 'Ηρωκλής εξέτελεσε με υποδειγματική εδουνηδία τα καθήκοντα που του ανέθεσε ο Ναπολέων. Όταν ήθελε να δώσει καμιά διαταγή, μεταχειριζόταν από συχνά το μαστίγιο και τις γροθιές του παρά την όμιλία του. Η συζητήσε με τους αξιωματικούς του τελείωναν πάντοτε... με μιάς πυγμαχίας. Μία μέρα, ο Ναπολέων, ηγαίνοντας να επιθεωρήσει το σύνταγμα, που ήταν στοματοπευμένο έξω από το Παρίσι, δοίκε τον 'Ηρωκλή, άνασκουμπωμένο, με δέσνη αλύπητα ένα ταγματάρχη!

—Τι κάνεις αυτό; τον ρώτησε ο Κορσικανός.

—Ο κλέφταρος αυτός κατεγράθυ ένα μεγάλο ποσό από το ταμείο του συντάγματος! του άποκρίθηκε απανθότατα ο διοικητής, χωρίς να σταματήσει τη δουλειά του. Και προσπαθό τώρα να του δώσω να καταλάβει ότι αυτό που έκανε είναι μια πολύ κακή πράξη!...

Οι Παρισινοί, οι όποιοι παρακολουθούσαν με ένδιαφέρον τα... παραγμένα του μαύρου αυτού συντάγματος, διασκεδάζαν υπερβολικά

μ' αυτές τις λεπτομέρειες. Όστόσο, συνέθη ξαφνικά ότι που τους έκανε ν' άγανακτήσουν κατά των μαύρων και να ζητήσουν τη διάλυσή τους.

Μία Κυριακή, ο 'Ηρωκλής επέτρεψε στους άνδρες του να κατέβουν στην πόλη για να ξεσκάνουν λιγάκι. Όταν έφτασαν στην πρωτεύουσα, άνεμίζθησαν με το πλήθος που διασκεδάζε μαζί τους και, ξεθαρεύοντας σιγά—σιγά, άρχισαν να περπατούν τις γυνάκες και να διαπράττουν άκατανόηστες άσχημίες μπρος στα υατία του κόσμου... Η κεντρική λεωφόρος των Παρισιών παρουσίασαν για λίγες ώρες το θέαμα μιας πόλεως που την κατέλαβαν ν' άγριμα της ζούγκλας!...

Οι Παρισινοί προσπαθούσαν σίτην αρχή ν' άνωθούν μόνοι τους κατά των άηγιασμένων μαύρων. Όταν όμως άπαθόταν πως δεν θα μπορούσαν να τιθασυνέσουν αυτά τα άνημερα θηρία, ζήτησαν την επέμβαση της πολιτοφυλακής. Οι μαύροι εξαγριώθηκαν τότε περισσότερο και άρχισαν να σπάνε τις προθήκες των καταστημάτων και να κινεζιόάζουν τα ρούχα όποιου έπεφτε στα χέρια τους. Τα πράγματα άρχισαν να παίρνουν άσχημο όρδιο και κανείς δεν μπορεί να προδικάσει τι εξέλιξη θα είχε αυτή η συμπλοκή, αν δεν επενέβαιναν δυο τάγματα γαλλικού στρατού για να αλμαλωτίσουν τους μαύρους και να τους έταναφέρουν δειμένους στο στρατόπεδό τους.

Ο Ναπολέων λυτήθηκε υπερβολικά όταν έμαθε τις θορυβώδεις σκηπές που έγιναν στους δρόμους της πρωτεύουσας. Και σκέτε ένα άγριο όρδο να είδαποήση τον 'Ηρωκλή ότι έπρεπε να παρουσιάσει άμεσα μυσικά του.

—Υστερ' από μια ώρα, δυο στρατιώτες μετέφεραν στο γραφείο του Ναπολέοντος ένα φορείο, μέσα στο όποιο ήταν ξαλωμένος ο διοικητής του Μαύρου Συντάγματος με περιβολή κάτω άδαιμία και γοχαλίζοντας βαθεία, σάν τροισόν!

—Γιατί δεν τον έτυνατε; θρονητομόναζε ο Ναπολέων.

—Πού να έτυνηση τώρα, άραυ είναι αναίθρητος από το γονάκι!... του άποκρίθηκαν οι στρατιώτες.

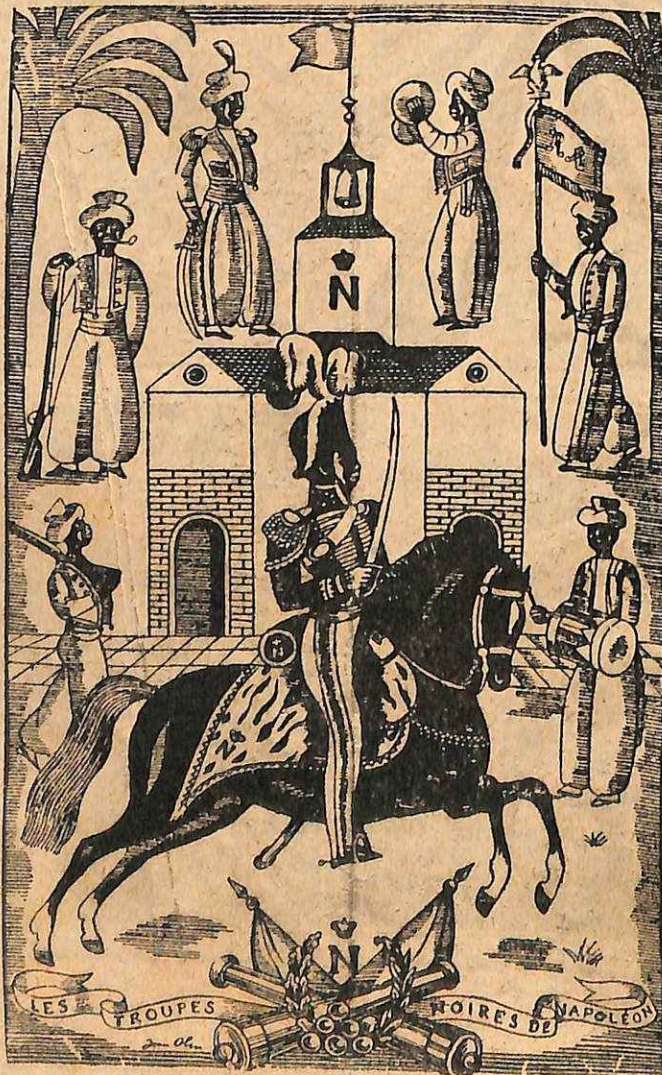
—Δεν μπορούσατε τουλάχιστον να τον γνύσετε και να μη μού τον παρουσιάσετε μπροστά μου γυμνό!...

—Δεν έχει πειά ρούχα!... Σήμερα, ύλο το πρωί έπαιζε ύφα με τους αξιωματικούς του και του κέδισαν και αυτό άδαιμία το σπαθί του!

Στο μεταξύ, άταρο πλήθος είχε συγκεντρωθί έξω από τ' άνάκτορα, κρινάζοντας:

—Νά διαλυθούν οι μαύροι!...

Ο Ναπολέων κατάλαβε τότε ότι δεν έπρεπε να παύει με την όρδη του λαού, του όποιο η άγανάκτηση κατά των μαύρων ήταν, επί τέλους, διαυολογημένη. Και έπέρασε άμέσως μια διαταγή περί διάλυσης του συντάγματος των μαύρων. Με μια άλλη διαταγή, έφερε να μεταφερθούν οι περισσότεροι από αυτούς μαζί με τον συνταγματάρχη τους, στην νήσο του 'Αγιού Δομίγγου.

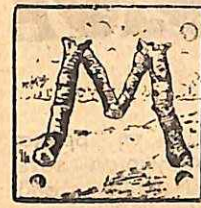

Οι Μαύροι Στρατιώτες του Ναπολέοντος
(Καρικατούρα του 1798)

ΜΙΑ ΑΙΜΟΧΑΡΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΜΑΡΙΑ ΤΥΔΩΡ

Γιατί έμεινε ιστορική η Μαρία Τυδώρ. Για ποιο λόγο έγινε αίμοχαρης και σκληρή. Τα έσσανισμένα παιδικά της χρόνια. Πώς η Τυδώρ παραμερίστηκε απ' το θρόνο. Προδομένη στον έρωτα. Η σφαγές των Καθολικών. Όπου μια επανάστασις πνίγεται στο αίμα. Ο μαρκαρμός της βασίλισσας, κτλ.

'Αγγλίας Μαρία Τυδώρ, η 'Αίμοχαρης Μαίρη των 'Αγγλων.

Η Μαρία Τυδώρ δεν είχε την πολιτική σύναση της Αικατερίνης των Μεδίκων, ούτε την καλλονή και την καλωσύνη της Μαρίας Στιούαρτ. Έμεινε όμως κι' αυτή ιστορική, όπως εκείνες, για την παροικιόδη όμότητά της, την άπανθρωπία της, και την άφύσικη σε γυναίκες αίμοθωρία της.

Ήταν κόρη του επίσης θηριώδους βασιλέως της 'Αγγλίας 'Ερρίκου 8ου και της Αικατερίνης της 'Αρραγώνος. Γεννήθηκε στις 19 Φεβρουαρίου 1515, κι' άρραβωνιάσθηκε σε ηλικία τριών έτών με τον διάδοχο κι' άργότερα βασιλέα της Γαλλίας Φραγκίσκο 2ο.

Ήταν 18 χρόνων, όταν ο πατέρας της χάρισε τη μητέρα της για το χατήρι της έρωμα της του 'Αννας Βόλεν. Το γεγονός αυτό ήταν σημαντικό και για την 'Αγγλία και για τη Μαρία.

Γιατί η νεαρή πριγκίπισσα πήρε το μέρος της μητέρας της και φυλακίσθηκε απ' τον μανιόδη πατέρα της. Και γιατί έπλησε ο Πάπας άρνήθηκε να επικυρώσει το διαζύγιο του 'Ερρίκου 8ου, πράγμα το όποιο δεν άνάγκασε να κηρύξει άνεξάρτητη την 'Αγγλική 'Εκκλησία, και να στείλει στον δήμο κατά χιλιάδας όλους τους όπαδούς της Καθολικής θρησκείας και του Πάπα.

Τότε άκρίβως θανατώθηκαν ο έπισκοπος του Ρότσεστερ κι' ο περιφημος πρωθυπουργός της 'Αγγλίας Θωμάς Μούρ, για το λόγο ότι κατέκριναν τη διαγωγή του αίμοχαρους βασιλέως των.

Όταν πέθανε ο πατέρας της, άνακηρύχθηκε βασιλεύς ο άσθενικός άδελφός του 'Εδουάρδος 6ος. Έξη όμως μήνες άργότερα πέθανε κι' αυτός άτεκνος, και ενώ έπρεπε η Μαρία να άνακηρυχθί βασίλισσα, αντίθετα παραγκωνίσθηκε από τον θεό της δοούκα του Νορθάμπερλανδ.

Πανούργος και ραδιούργος ο θεός της αυτός, κατάρθωσε να άνακηρυχθί βασίλισσα η νύμφη του 'Ιωάννα Γκρέυ, έσαδέλφη της και περιφημη για τη καλλονή της.

Η Μαρία Τυδώρ, όμως, δεν ήταν από τις γυναίκες η όποιες δέχονται να νικηθούν, χωρίς

πρώτα να παλαίψουν άγρια. Η θολικούς όπαδούς της. Η άγαπημένη μητέρα της Αικατερίνη της 'Αρραγώνος, ο θάνατός της από λύπη μετά το διαζύγιο, κι' η καταδίωξις των όμορφώνων της Καθολικών, γέμισαν την ψυχή της Μαρίας από και' η βασίλισσα της νικητο πόθο αίμοχαρούς έκδικήσεως.

Μόλις δέ είδε και το στέμμα της 'Αγγλίας, στο όποιο είχε κάθε νόμιμο δικαίωμα, να της το άρπάξουν με χίλιες ραδιουργίες, τότε φρύαξε κυριολεκτικά. Τότε ανέπτυξε τόση ένεργητικότητα στο να στρατολογήσει και να διοργανώσει τους πιστούς όπαδούς της, και με τόση έπιθετικότητα κινήθηκε τα άνατίπαλα στρατεύματα, ώστε μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα, αλμαλώτως τη βασίλισσα 'Ιωάννα Γκρέυ και τον πεθερό της δοούκα του Νορθάμπερλανδ, και τους φυλάκισε στον περίφημο 'Πύργο' του Λονδίνου!...

Κυρίαρχος της 'Αγγλίας πειά η Μαρία Τυδώρ, άραυ έπνιξε άμειλκτα στο αίμα κάθε αντίδραση, άνακηρύχθηκε έπίσημως βασίλισσα κι' έλευθέρωσε όλους τους φυλακισμένους Κα-

βασιλέα ενός έθνους, το όποιο ήταν πάντοτε λυσώδης έχθρος του δικού της.

Η Μαρία ήταν άμετάπειστος. Φανατική καθόλου είδαμε και πιο πάνω Καθολική, νόμιζε πως θάδρισκε στήριγμα στον φανατισμό της άν παντρευόταν τον Φίλιππο της 'Ισπανίας, φανατικόν Καθολικό κι' εκείνον.

Κι' άρχίζει η περίφημη εκείνη διαμάχη βασιλίσσης και Κοινοβουλίου, έπάνω σ' αυτό το ζήτημα, διαμάχη, η όποια έσπασε σε λίγο στη μεγάλη επανάστασι του Θωμά Ουάτσ.

Τότε η Μαρία εξαγριώθηκε. Τα στρατεύματά της έπνιξαν άπάνθρωπα στο αίμα την επανάστασι εκείνη, κι' οι δήμιοι του Λονδίνου δει έπαισαν ημέρα και νύχτα να κρεμούν τους πολιτικούς αντίπαλους της, ή να άποκεφαλίζουν όπότους κάθε τάξεως και γένους.

Και για κορωνίδα όλων των άπαισιών αυτών άναρωποθισών, η Μαρία Τυδώρ διάταξε τη θανάτωσι της άτυχης προκατόχου της 'Ιωάννα Γκρέυ, την όποια κρατούσε έως τότε φυλακισμένη άσπλαγχνα στον 'Πύργο' του Λονδίνου.

Κυρίαρχος άπόλυτη πειά η Μαρία Τυδώρ, φάσμα σωστό άγριότητας μέσα σ' εκείνες τις άμειλκτες σφαγές, πραγματοποίησε τα σχέδιά της, χωρίς καμιά άλλη αντίστασι πειά. Ο Φίλιππος άποθιάσθηκε στην 'Αγγλία κι' έτέλεσε μεγαλοπρεπώς τους γάμους του με την αλμαλώτως εκείνη βασίλισσα στο Ουέστμινστερ, κι' ύστερα μπήκαν κι' οι δυο τους στο Λονδίνο, συνοδευόμενοι απ' την περιφρόνησι και την παγερά άδιαφορία του πλήθους!

Και η τιμωρία της άρχίζει: Ο Φίλιππος, αντί να άνακηρυχθί βασιλεύς της 'Αγγλίας, μόλις κατάρθωσε ν' άποσπάσει με κόπο απ' το 'Αγγλικό Κοινοβούλιο τον τίτλο του 'Αντιβασιλέως, πράγμα που τον έκανε έξω φρενών!

Μη μπορώντας να ξεσπάσει άλλο, άρχισε να περιφρονή την 40έτιδα πειά και μαραμμένης καλλονής σύζυγό του Μαρία, η όποια έννοιε βαθεία πίκρα για το όικτρο κατάντημα της και γινόταν διαρκώς φορτικότερη κι' άνοχητικότερη στον σύζυγό της.

Στα τελευταία, ο Φίλιππος, άθλιασμένος μαζί της, έφυγε απ' την 'Αγγλία. Η Μαρία, για να ξεδυμάσει τη λύσσα της για την περιφρόνησι του, έρριξε δολη τη μανία της στην καταδίωξι των σχισματικών.

Ήρθε σε μιά συνεννόησι με τον Πάπα, και για να κερδίση την εύνοιά του, άρχισε να έξον-

Η Μαρία Τυδώρ

βασιλέα ενός έθνους, το όποιο ήταν πάντοτε λυσώδης έχθρος του δικού της.

Η Μαρία ήταν άμετάπειστος. Φανατική καθόλου είδαμε και πιο πάνω Καθολική, νόμιζε πως θάδρισκε στήριγμα στον φανατισμό της άν παντρευόταν τον Φίλιππο της 'Ισπανίας, φανατικόν Καθολικό κι' εκείνον.

Κι' άρχίζει η περίφημη εκείνη διαμάχη βασιλίσσης και Κοινοβουλίου, έπάνω σ' αυτό το ζήτημα, διαμάχη, η όποια έσπασε σε λίγο στη μεγάλη επανάστασι του Θωμά Ουάτσ.

Τότε η Μαρία εξαγριώθηκε. Τα στρατεύματά της έπνιξαν άπάνθρωπα στο αίμα την επανάστασι εκείνη, κι' οι δήμιοι του Λονδίνου δει έπαισαν ημέρα και νύχτα να κρεμούν τους πολιτικούς αντίπαλους της, ή να άποκεφαλίζουν όπότους κάθε τάξεως και γένους.

Και για κορωνίδα όλων των άπαισιών αυτών άναρωποθισών, η Μαρία Τυδώρ διάταξε τη θανάτωσι της άτυχης προκατόχου της 'Ιωάννα Γκρέυ, την όποια κρατούσε έως τότε φυλακισμένη άσπλαγχνα στον 'Πύργο' του Λονδίνου.

Κυρίαρχος άπόλυτη πειά η Μαρία Τυδώρ, φάσμα σωστό άγριότητας μέσα σ' εκείνες τις άμειλκτες σφαγές, πραγματοποίησε τα σχέδιά της, χωρίς καμιά άλλη αντίστασι πειά. Ο Φίλιππος άποθιάσθηκε στην 'Αγγλία κι' έτέλεσε μεγαλοπρεπώς τους γάμους του με την αλμαλώτως εκείνη βασίλισσα στο Ουέστμινστερ, κι' ύστερα μπήκαν κι' οι δυο τους στο Λονδίνο, συνοδευόμενοι απ' την περιφρόνησι και την παγερά άδιαφορία του πλήθους!

Και η τιμωρία της άρχίζει: Ο Φίλιππος, αντί να άνακηρυχθί βασιλεύς της 'Αγγλίας, μόλις κατάρθωσε ν' άποσπάσει με κόπο απ' το 'Αγγλικό Κοινοβούλιο τον τίτλο του 'Αντιβασιλέως, πράγμα που τον έκανε έξω φρενών!

Μη μπορώντας να ξεσπάσει άλλο, άρχισε να περιφρονή την 40έτιδα πειά και μαραμμένης καλλονής σύζυγό του Μαρία, η όποια έννοιε βαθεία πίκρα για το όικτρο κατάντημα της και γινόταν διαρκώς φορτικότερη κι' άνοχητικότερη στον σύζυγό της.

Στα τελευταία, ο Φίλιππος, άθλιασμένος μαζί της, έφυγε απ' την 'Αγγλία. Η Μαρία, για να ξεδυμάσει τη λύσσα της για την περιφρόνησι του, έρριξε δολη τη μανία της στην καταδίωξι των σχισματικών.

Ήρθε σε μιά συνεννόησι με τον Πάπα, και για να κερδίση την εύνοιά του, άρχισε να έξον-

βασιλέα ενός έθνους, το όποιο ήταν πάντοτε λυσώδης έχθρος του δικού της.

Τελευταία φωτογραφία της Φλορελ, μετά του σχετικού αυτογράφου της

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΕΝΑ ΠΡΩΪ ΜΕ ΤΗ ΦΛΟΡΕΛ

(Μία χαριτωμένη τελούρη συνέντευξη του Γάλλου ρεπόρτερ Πιέρ Μπερζέ με την άρχια Φλορελ που έχει αντικαταστήσει πειά στο Παρίσι την Μιστεγκέτ.)

Βρίσκομαι σε μία κομψή και ήσυχη αίθουσα, στο Νεϊγύ. Η Φλορελ, ολόμορφη, με ένα ξανθό φως στα μαλλιά, ένα χαριτωμένο γέλιο στα μάτια, ένα ελκυστικό παιγνιδάριο χαμόγελο στα χείλη, χτενίζει μέσα στον ανοιχτό χώρο της Πιερρελίνας.

Πόσο είναι διαφορετική η «Νέα Μιστεγκέτ» από τη τελευταία φορά που την είδα στην «Ποδάγρα» ενός σταθμού, εδώ και λίγους μήνες, τη στιγμή που έφυγε για το Βερολίνο. Η πολυτελής γυνή, που πριν τότε το κοροϊσμικό ποδόσφαιρο της, άφηναν μονάχα να φαίνονται δυο μελαγχολικά μάτια που καθρέφτιζαν ένα απερίγραπτο δορυφορικό σπλήν. Γιατί κάθε φορά που η Φλορελ αναγκάζεται να φύγει από το Παρίσι, να εγκαταλείψει το αγαπημένο της «Πανόμ», γίνεται νευρική, ανήσυχη, μελαγχολική...

Μά σήμερα η Φλορελ είναι ήσυχη, ειρηνική, γελαστή μέσα στον

αυτοκόσμο. «Α, ήρθατε... μου είπε μόλις με είδε, με μια λοξή ματιά γεμάτη από μια τσαζνίκια ελκυστικότητα. Έμπρός! Γρήγορα... Σας περιμένα για να προγεννητώ με εμάς...»

«Η τραπεζαρία είναι κατάφορη. Και παντού λουλούδια! Κάθονται απέναντί στην ξανθιά «βεντέτα» και την κοιτάζουν με θαυμασμό. «Α! τι τράβηξα για να πετύχω αυτή την εξαιρετική εικόνα της. Σε κάθε τηλεφώνημα, μου απαντούσαν στερεότυπα: «Η Δεσποινίς δεν είναι εδώ...». Θέω μου! Αν ήμουν ποτέ καμιά γυναίκα στον κόσμο, αυτή είναι η καριέρα της Φλορελ!»

«Έχετε μια τούχη... μια τούχη! μου λέει γελώντας η ξανθιά «βεντέτα». Χθες μόλις γύρισα από τις Βρυξέλλες. Και έχετε; Αδύνατο φεύγω για τη Λυών, όπου πρέπει να παρουσιάσω το τελευταίο μου φιλμ. Έμπρός λοιπόν! Τώρα που με κοιτάτε, μη μ' αράξετε... Θα με χα-

στε σε λίγο για πολύ καιρό. «Ο-λη μου η ζωή είναι ένα ατέλειωτο ταξίδι! Η δουλειά στο στούντιο κωμωδίας, ακόμη και στον ύπνο μου... είναι υπέροχη! Κι' αυτές οι φράσεις δοκιμής. Σέρτε ποιος μου τις τεντάρει! Ο Φερνάν Γκαρσί! Τι χαρμός φίλος μου! Ένας φίλος σαν... γαμώ! Α, νομίζετε ότι περνά μια τρολλή ζωή, με ξενύχτια, με όργια, με έρωτες... Είτε βρισκόμαι κομμάτι από τις ενοχές μου, στις έννοιες ή δωρα είμαι στο χορδή ναίκα του κόσμου.

«Κι' όμως ο κινηματογράφος... διέει ο κινηματογράφος να κοιμηθεί κάθε βράδυ στις έννοιες! Όταν είμαι έννοιωμένη διαβάσω. Δια-

βάσω πάρα πολύ και στα τραίνα, όταν ταξιδεύω. Κι' ο αγαπημένος μου συγγραφέας είναι ο Άνρι Ντεβονόβ. Μ' αρέσει κι' ο Ζωρζ Σιμενόν: γράφει πολύ συναρπαστικά μυθιστορήματα από εκείνα που λέγονται «αυτονομικά».

«Το πρωί τι κάνετε; —Σηκώνομαι νωρίς. Κάνω λίγη γυμναστική. Λίγο μπάνιο. «Επειτα πηγαίνω στο σπίτι μου, για τις δουλειές του σπιτιού μου, για την αλληλογραφία μου, για τις υποθέσεις μου. Όταν όμως έχω δουλειά στο στούντιο φεύγω πολύ πρωί, στο δρόμο... Τι ευχάριστο που είναι να κοιμάται κανείς νωρίς. Το πρωί είναι ευδιάθετος, χαρούμενος, αγαπώ τον κόσμο!

«Κι' όταν δεν «γυρίζετε» στο στούντιο κανένα φιλμ; —Το «κόκκινο» για την Κωνσταντή. Μ' αρέσει ο ήλιος, η θάλασσα, ο καθαρός αέρας. Όταν βρίσκομαι στη Νίκαια ή στις Κάννες, δεν άποφασίζω ποτέ να πάω λίγο πιο πέ-

ρα, ως το Μόντε Κάρλο. Γιατί απλούστατα: τηγανώ εκεί κάτω για να ξεκουραστώ κι' όχι για να γλεντήσω... Θα σας δείξω έπειτα ένα σωρό φωτογραφίες ανάμεσα στα λουλούδια, στ' αγκυράλι, στη θάλασσα... «Επειτα...

«Ένα ξαφνικό κενόνοημα του τηλεφώνου ακούγεται. Η Φλορελ σηκώνεται και παίρνει το ακουστικό.

«Έμπρός... ναι, φίλε μου... Καλημέρα!... Αδύνατο; Μά γιατί... Δεν το ξέχασα. Πώς;... Σ' ακούω... (σιγή)... Μά αφού σου λέω ότι δεν το ξέχασα; Ναι, δέχομαι... «Ετοιμάσε τα συμβόλαια και υπογράψε αμέσως... Σάββατο...» Ορεβούζο, φίλε μου...

Κατόπιν η Φλορελ ξαναγυρίζει στο τραπέζι. Τώρα τις τελευταίες φράσεις.

«Ας μιλήσουμε, μου λέει γελώντας.

«Ας μιλήσουμε... Μά δεν ξέρω τι να την ρωτήσω. Η σιωπή μου με στενοχωρεί. Η Φλορελ ξεσπάει σ' ένα ήλιο γέλιο. «Εκείνη τη στιγμή μπαίνει η μητέρα της. Είναι μια ήσυχη και γλυκιά κυρία με κάτασπρα μαλλιά.

Η Φλορελ την αγαπάει περισσότερο από κάθε άλλο πρόσωπο στον κόσμο.

«Έμπρός, θα φλυαρήσουμε ακόμη δυο λεπτά... μου λέει η ξανθιά «βεντέτα». «Επειτα θα πάρουμε ένα ταξί και θα πάμε στη νοτιά μου...

«Ευχαρίστω. Αγαπάτε τον κινηματογράφο;

«Μά βέβαια, φίλε μου! Είναι τόσο όμορφο. Ας έλειπε ο κινηματογράφος η ζωή θα ήταν άδεια. Ο κινηματογράφος είναι η ζωή.

«Και τηγανίζετε για να δώτε τον έαυτό σας στο φιλμ που «γυρίζετε»;

«Γιατί όχι; «Ετσι μπορώ να βλέπω τα λάθη μου και να διορθώνω. «Τι ανόητη που είμαι, λέω μονάχη μου. Την άλλη φορά κίτταξε να πάω καλύτερα».

«Και στο θέατρο;

«Α, για το θέατρο δεν θα σας πω πολλά πράγματα... Λατρεύω τον κινηματογράφο γιατί με ανέδειξε! Με τον κινηματογράφο εκδηλώθηκε το θέατρο. Είμαι γεννημένη για «βεντέτα» του μουσικού.

«Κι' όμως δεν μπορώ ποτέ να θριαμβώσω στο Παρίσι. Διότι τώρα, οι εχθροί μου ή καλύτερα η εχθρότητα μου με κυνηγούν... Ένα άπονομο μίσος, «επάρσεν» τα συμβόλαιά μου, κατέστρεφαν τις προμήρες μου...

«Κι' η Μιστεγκέτ;

«Ω, ως μιν γάνουμε λόγο για τη «Μίς». Είναι καλή ίσως κι' άλλες. Για μένα ήταν πάντα σκληρή, αδυσώπητη... Μ' εξόριζε δι-

αρκώς από το «Μουλέν Ρούζ», από το «Φολί», από το «Καζινό». Μά τώρα ήρθε ο καιρός της Φλορελ... «Όλα τα πράγματα έχουν ένα τέλος... Ακόμη και η συμπάθεια του κόσμου για την Μιστεγκέτ. Σήμερα, μου κάνουν προτάσεις απ' όλα τα μέρη. Από παντού μου προτείνουν να υπογράψω συμβόλαια...

Νά, εδώ και λίγη ώρα που μου τηλεφώνησαν, με ήθελαν για ένα καινούριο φιλμ. Κι' ούτως με ρωτούν καθόλου για τα λεφτά. Μου δίνουν δώδεκα χιλιάδες... Αυτό, φίλε μου, λέγεται επιτυχία, υποθέτω...

Τα δυο λεπτά είχαν περάσει.

«Ελάτε! μου είπε η Φλορελ.

Μπαίνουμε σ' ένα ταξί. Τα δυο λεπτά είναι ανθισμένα στη λεωφόρο της Μεγάλης Στρατιάς.

«Τι όμορφη του είναι η ζωή! φωνάζει χαρούμενα η Φλορελ. Αύριο δεν θα είναι τόσο όμορφη. Όσο συλλογίζομαι ότι θα φύγω πάλι από το Παρίσι! Α, το Παρίσι! Το

λατρεύω! Το αυτοκίνητο στέκεται μπροστά σ' ένα μεγάλο οίκημο μόδας του φωτογράφου Σαιντ-Όνωρέ.

«Μια στιγμή... Δεν θ' αργήσω, μου λέει η Φλορελ. Θα καθήσετε στο σαλόνι. Θα ρίξετε μια ματιά στα εικονογραφημένα περιοδικά και θα δώτε πόσο γρήγορα θάρθω. Θα προδώσω δυο τουαλέτες... μόνο δυο τουαλέτες...

Κι' αλήθεια. Η Φλορελ δεν άργησε.

«Δρόμο! μου λέει γελώντας. Στο ταξί πάλι. Πού πάμε; Στο Λάος της Βουλώνης.

«Δεν έχω αυτοκίνητο, κάνει η Φλορελ, γιατί δεν προφταίνω να τ' αγοράσω! Δεν με πιστεύετε; Έχετε άδικο, φίλε μου! Ένα αυτοκίνητο δεν αγοράζεται όπως ένα ματσάκι μενεξέδες. Είναι μεγάλη φασαρία!

«Επειτα, συνήθισα με τα ταξί. Δεν με νοιάζει διόλου αν δεν έχω αυτοκίνητο. Έμένα μου χρειάζεται ένα ξεπρόξ με τα διαρκή ταξίδια

που κάνω! Μάλιστα, φίλε μου, ένα ξεπρόξ. Μά δεν ξέρω πού τα πουλάνε...

Η Φλορελ είναι ένα κορίτσι του Παρισιού, της παλιάς Μονμάρτης. Αγαπάει τους σπουδαίους, τον κήπο του Λουξεμβούργου και τους φτωχούς φοιτητές που κάθονται σε σοφίτες, όπως άλλοτε, εδώ και πολλά χρόνια, όταν ήταν νέα η Μιστεγκέτ.

Φλορελ θα πή μια όμορφη ξανθή γυναικούλα που αγαπάει τη σαμπάνια, τα λουλούδια και τον έρωτα. Φλορελ θα πή Παρίσι!...

Σήμερα η Φλορελ είναι το είδωλο όχι μόνον του Παρισιού κοινού, αλλά και όλου του κόσμου, που αγαπάει και παρακολουθεί τον κινηματογράφο.

Η ταινίες της σημειώνουν καταπληκτική επιτυχία. Η αιδούστες, στις οποίες προβάλλονται φιλμ της Φλορελ, ξεχειλίζουν από κόσμο.

Αλλά οι άνθρωποι! Δεν θ' αργήσω η μέρα που θα χάσω με την Φλορελ... Την ξητάνε στο Χόλλυγουντ και θα μας την πάρουν οι Αμερικανοί με τα πολλά τους, όπως μας πήραν τόσες και τόσες...

Π. ΜΠΕΡΖΕ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ

Ο βασιλιάς της Γαλλίας Έρρίκος 4ος αναγέγραφε κάποια μέρα έναν άναξιο ευπατρίδη στο αξίωμα και στον τίτλο του ιππότη.

Την ώρα όμως, κατά την οποία ο ευπατρίδης αυτός, γονατιστός μπροστά στον βασιλέα, φαινόταν την καθιερωμένη φροσύνη:

«Κύριε, δεν είμαι άξιος μιας τέτοιας τιμής...

Ο βασιλιάς αποκριθήκε σαρκαστικά:

«Το ξέρω πολύ καλά, φίλε μου. Αλλά ως άνθρωπος τα γαλανά μάτια της Ντέ Χ... η οποία σε σύστησε στην ενορία μου!»

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Η πρώτη μου ρυτίδα είναι τα μονοπάτια, στα οποία η πεύρα μας που έρχεται, ανταμώνει τα σπυρμένα δνείρά μας που φεύγουν.

Η γυναίκες υποτάσσουν και κάνουν τους άνδρες μικρούς με το μεγαλείο της αφοσίωσής των.

Η Φλορελ, όπως εμφανίζεται στο φιλμ «Η Κακή Κόρη».

Ο αυτοκράτωρ της Νικαίας Θεόδωρος ο Λάσκαρις ψυχορραγούσε.

Απ' το πρωί διέταξε να του βγάλουν την αυτοκρατορική πορφύρα, και να του φορέσουν το σεμνό κι' αυστηρό τού καλογήρου. Κατόπιν κοινωνήσε, φίλησε με συντριβή τον Έσταινόμενο, και σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος, περίμενε τον θάνατο.

Αν κι' είχε προετοιμασθεί για την παρουσίασή του στον Υπέρτατο Αυτοκράτορα, αν κι' είχε εξομολογηθεί ειλικρινά πριν τον μεταλλάθουν των Αχράντων Μυστηρίων, ωστόσο κάποια κρυφή ανησυχία τον βασάνιζε: Θα μπορούσε το τυφερό κεφάλαιό του έννεα-τούς γιουί του και διαδόχου του να άνθξει στο βάρος των ευθυνών ενός τόσο πολυταράχου αυτοκρατορικού στέμματος; Θα μπορούσε ο άνηλικός κι' άγαμημένος του Ιωάννης να τά βγάλει πέρα με τσούσους φανατικούς προσωπικούς έχθρους του;

Δάκρυα άνέθηκαν στά μάτια του έτοιμοθανάτου αυτοκράτορος. Θυμήθηκε τον περίφημο στρατηγό του Γεώργιο Ακροπολίτη, τον όποιο κάποτε — σε μία στιγμή παραφοράς — είχε διατάξει να τον μαστιγώσουν άτιμωτικά σαν δούλο. Θυμήθηκε τον ισχυρό πολιτικό σύμβουλό του Μουσάλωνα, τον όποιο είχε άπαλλάξει περιφρονητικά άπ' τά καθήκοντά του. Θυμήθηκε τον Μιχαήλ Παλαιολόγο, άλλον Ικανώτατο στρατηγό του, τον όποιο μία νύχτα... αλλά πρός Θεού, γιατί να την θυμάται τώρα εκείνη την τραγική νύχτα;...

Ενωίωσε πολύ κοντά του τον θάνατο, τώρα, ο αυτοκράτωρ Θεόδωρος, και δέν θέλησε να πολυσκεφθή την άπαισία εκείνη νύχτα. Έλπίζοντας στή μακροθυμία και στόν άνδρισμό του γενναίου στρατηγού του Μιχαήλ, στηρίχθηκε με άγωνία στην άμυδρή αυτή έλπίδα του και φώναξε:

—Φώναξέ μου γρήγορα τον στρατηγό Μιχαήλ Παλαιολόγο... Γρήγορα!...

Ενας άπ' τούς φύλακας, οι όποιοι παράστεκαν τόν αυτοκράτορα στό έπιθανάτιο κρεβάτι του, έτρεξε να έκτελέσει τη διαταγή του και σε λίγο ξαναγύρισε, φέρνοντας μαζί του τόν στρατηγό.

Ήταν νύχτα πειά, κι' ή σκηνή του αυτοκράτορος φωτιζόταν άπό ένα λαδολύχναιο. Δυό γυναίκες κι' ένας παπάς, γονατισμένοι πλάι στό κρεβάτι, άγρυπνώντας και παράστεκαν τόν άρρωστο.

Μόλις άντίκρουσε τόν Μιχαήλ Παλαιολόγο ο Θεόδωρος, έπεσε στους άλλους ν' άποτραβήχθουν. Έπειτα μουρμούρισε σιγαλά:

—Μιχαήλ, με μισείς;
—Ναι...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΔΟΝΤΑ ΑΝΤΙ ΟΔΟΝΤΟΣ

Ταράχθηκε ο Θεόδωρος άπ' τό κρυφό φαρμάκι της άμειλικτης εκείνης άπαντήσεως τού στρατηγού του. Όστόσο ξαναμουρμούρισε:

—Και όμως, στην ύπερτάτη αυτή ώρα, θα σοζ-ζητήσω μία χάρι...

—Μα την ζητάς έμένα, γιατί έξέρεις πώς κανέναν άλλος δέν θα θελήσει να σ' άκούσει!...

—Ω, μην είσαι σκληρός, Μιχαήλ... Άν κάποτε σε έβλαψα πολύ, παρασύρθηκα σαν άνθρωπος... Λυπήσου με τώρα... Δέξου να γίνης κηδεμών τού άπροστατέυτου κι' άνηλικού γιουί μου και διαδόχου μου, μαζί με τόν Μουσάλωνα... Δέχεσαι;...

—Δέχομαι!... άποκρίθηκε με κρυφό σαρκασμό ο Παλαιολόγος.

—Κι' όρκίζεσαι στό Θεό και

τρού του, και ψιθύρισε με ύπερτάτη ίκεσία:

—Έλεος, Μιχαήλ... Λυπήσου τό παιδί μου... Σκότωσε έμένα με τό σπαθί σου τη στιγμή αυτή, αλλά λυπήσου το έκείνο!...

—Χαχαχά! ούρλιαξε ο Παλαιολόγος. Να σε σκοτώσω;... Μα έσύ θα πεθάνης σε μία ώρα!... Άκουσε, Θεόδωρε Λάσκαρι: Ο Θεός είνε δίκαιος... Πρό καιρού με φυλάκιες σ' ένα άπαισιο κάτεργο επί τρία όλόκληρα χρόνια... Την άτυχη άδελφή μου την έκλεισες σ' ένα δωμάτιο, μαζί με πολλές άγριες γάτες... Κι' οι δήμιοί σου, έρεθίζοντας τις γάτες με πυρωμένο σίδερο, προκάλεσαν τόν μαρτυρικό της θάνατο άπό τά λυσσασμένα δόντια και νύχια τους... Σπαράχθηκε ζωντανή ή άδελφή μου άπό γάτες μανιασμένες, Θεόδωρε Λάσκα-

ρι... Άκούς;... Και τώρα, «οδόντα άντί οδόντος»!...

—Μά τό παιδί μου είνε άθωο!... τραύλισε ο άνατριχιασμένος αυτοκράτωρ.

—Κι' ή άδελφή μου ή άτυχη ήταν άθωα! ούρλιαξε ο Παλαιολόγος. Ποιό τό έγκλημα της;... Έπειδή δέν έδινε την κόρη της κι' άνηλική μου γιά σύζυγο στόν έκφυλο ευνούμενό σου;

—Έστω!... φώναξε βραχνά ο αυτοκράτωρ. Φύλακες!... Φύλακες!...

Ο Μιχαήλ ένωίωσε τόν κίνδυνο πού τόν άπειλούσε, γιατί ο Λάσκαρις, αν και έτοιμοθάνατος, ήταν άκόμη ο «αυτοκράτωρ». Γι' αυτό, με άπίστευτη ψυχραιμία, κλάτρωσε δυνατά στά του αυτοκράτορα, και πάτησε άγρια τόν λαϊμό του με τό βαρύ πόδι του, λέγοντας:

—Σώπα, πτώμα... Οι νεκροί δέν βασιλεύουν!

Ακούγοντας τά φρικτά αυτά λόγια τού Παλαιολόγου ο δυστυχισμένος αυτοκράτωρ, μάζεψε όσες δυνάμεις τού έμεναν, και κυλίστηκε κάτω άπ' τό κρεβάτι. Σύρθηκε στά πόδια τού τρομερού και ισχυρού έχ-

ΤΟΥ PAUL ADAM

Ενας έπιθανάτιος ρόγχορς, άνέκφραστης άγωνίας και όδύνης, άκούστηκε γιά λίγο στή θαμφοφωτισμένη τραγική σκηνή τού αυτοκράτορος. Κατόπιν σπασμός κλόνισε τό έξαντλημένο άπ' την άρρώστεια κορμί του, κι' άμέσως ύστερα ήσυχασαν όλα.

Στυγνός και χλωμός σαν τόν θάνατο, ο Μιχαήλ Παλαιολόγος τράβηξε τό πόδι του άπ' τόν μελανιασμένο λαϊμό τού Λάσκαριος. Έπειτα σήκωσε τό άψυχο έκείνο κουφάρι, τό έάπλωσε μισόζεστο, άκόμη στό κρεβάτι, κι' έβγαλε άπ' τόν κόρφο του τό αυτοκρατορικό διάταγμα τού διορισμού του ως κηδεμόνος τού άνηλικού διαδόχου.

Έπειτα φώναξε με βροντερή φωνή:

—Στρατιώται!... Ο αυτοκράτωρ μας πέθανε... Επίτροπος τού Κράτους της Νικαίας άπό σήμερα θα είμαι έγώ!...

—Ζήτω ο Μιχαήλ Παλαιολόγος! φώναξαν άβειρες φωνές δέν όλα τά σημεία τού άπεράντου στρατοπέδου.

Ατάραχος στό έξωτερικό του, αλλά με τη λύσσα της έκδικήσεως κορυφωμένη μέσα του, ο Μιχαήλ Παλαιολόγος, έδωσε γρήγορες διαταγές γιά την έτοιμασία της αυτοκρατορικής κηδείας.

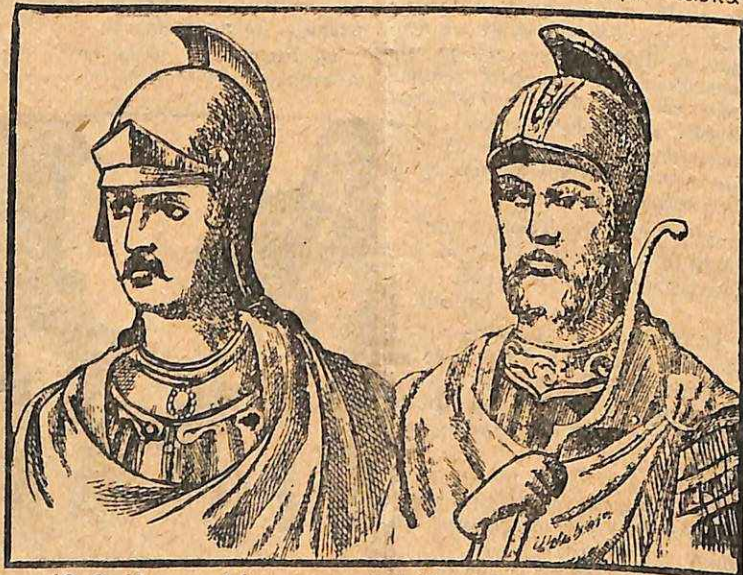
Την έπομένη, κι' άμέσως μετά την κηδεία τού Λάσκαριος, έμπιστο στρατιώται τού Παλαιολόγου έστησαν ένεδρα στόν Μουσάλωνα, τόν όποιο κι' έσφαξαν άμειλκτα.

Εμεινε μόνος πειά κηδεμών τού άνηλικού αυτοκράτορος Ιωάννου ο Παλαιολόγος, κρατώντας συγχρόνως στά χέρια του και την πραγματική Κυβέρνηση τού Κράτους.

Πέρασε ένας χρόνος. Στο διάστημα αυτό, ο Ικανώτατος, αλλά κι' άπάνθρωπος έκείνος έπίτροπος, στερώντας την έξουσία του άκλόνητη. Με τη φωτιά και τό μαχαίρι και με άκατατάτους όλους τούς έχθρους του, τοποθετώντας συγχρόνως σ' ός Κράτους πρόσωπα της άπόλυτης έμπιστοσύνης του.

Και στό τέλος τού χρόνου αυτού, όταν ένωίωσε έντελώς στερεωμένη τη δύναμή του, όταν ένωίωσε τρομερή την παντοδυναμία του, έξετέλεσε την τρομερή άπειλή του, την όποια είχε μουρμούριζε στό αυτί τού έτοιμοθανάτου αυτοκράτορος.

Διέταξε δηλαδή την καθάρση τού άνηλικού αυτοκράτορος Ιωάννου, και τη φυλάκιή του σ' ένα άπαισιο παραθαλάσσιο φρούριο. Κι' έκεί, μία νύχτα σκοτεινή και θεαλλώδη, δήμες άκαρδοι — σωστά άνθρωπόμορφα τέρατα — τύφλωσαν τό άνώνυμο παιδάκι, περικια τού πελώρια σίδερα κοκκινισμένα στή φωτιά!...

Ο Θεόδωρος Λάσκαρις και ο Μιχαήλ Παλαιολόγος

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΙΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ο κτηνοτρόφος κι' οι τρεις μυστηριώδεις ληστές. Πώς γλύτωσε άπ' τά χέρια τους. Η έπιστροφή στο Βιτέρμπο. Μία φριχτή άποκάλυψις. Ο κουμπάρος και τά τρία παιδιά του. Όπου έπσμβάινει ή Θεία Πρνοία. Η τρομερή παρεξήγησης. Άντί τού δώματος, ο δελεφένος, κτλ.

Η ιστορία πού θα σας διηγηθώ με παρακάτω, μία ιστορία άπ' άκρη άκρη, συνέβη στό Βιτέρμπο, πού όλιγον έτών έγραφαν πάρα πολλά σχετικά, μās άγγυώνται γιά την άριθεία της σ' όλες τις άλλότητες λεπτομέρειές της.

Κάποιος πλούσιος κτηνοτρόφος άπ' τά περίχωρα τού Βιτέρμπο, είχε πάει μία μέρα στην άγορά της πόλεως αυτής άρκετά θώδια, τό δόποια καί πούλησε σε τιμή πολύ συμφερτική.

Κατευχριστήμένος πέρασε τό ύπόλοιπο της ημέρας κοιτοσπώνοντας σε μία ταβέρνα, και κατά τό θράδι έτοιμάστηκε να γυρίσει στό χωριό του. Έκείνη τη στιγμή όμως, τόν είδαν δυό κουμπάροι του, πατέρας και γιός, πού έμεναν στό Βιτέρμπο και τόν πλησίασαν χαρούμενοι γιά τη συνάντησή του.

Τότε όλοι μαζί πήγαν πάλι στην ταβέρνα κι' ήσαν κι' άλλο κρασί, εύθυμο και φλόαιο. Τέλος ο κτηνοτρόφος πλήρωσε τό λογαριασμό, άποχωρήσε τούς κουμπάρους του και πήρε τό δρόμο γιά τό χωριό του, τρεκιλώντας και τραγουδώντας.

Πριν όμως προλάβει να προχωρήσει 2-3 χιλιόμετρα έξω άπ' τό Βιτέρμπο, είδε έξαφνα τρεις προσωποειδείς ληστές, οι όποιοι τόν περιστοιχίσαν άπειλητικοί. Τρομαγμένος τούς άφισε να τόν πιάσουν, γιά να τού θρούν τά χιρίματα, κι' άνασίστησε άπό άνελέγητη χαρά όταν τούς άκουσε να τού λέν:

—Δίντε, πατριώτη, και φτηνά τη γλύτωσε... Νομίσαιε πως έχεις λεπτά άπάνω σου, αλλά έσύ, καθώς βλέπουμε, είσαι πού άπένταρος άπό έμάς!...

Ο κτηνοτρόφος, ο όποιος είχε προνοήσει να κρύψει τά λεπτά της πολήσεως των θωδίων στή φάδρα τού καπέλου του, εύχαρίστησε τό Θεό γιά την άνέλιπτη σωτηρία του. Και μόλις είδε τούς προσωποειδείς ληστές να έξαφανίζονται στό σκοτάδι της νύχτας, θέλησε φρόνιμο να μην εξακολούθησε τό δρόμο του.

Γύρισε πάλι στό Βιτέρμπο, άποφασισμένος να περάσει τη νύχτα του στό σπίτι τού κουμπάρου του, και να φύγει γιά τό χωριό του μόλις θα έξημέρωνε.

Ο κουμπάρος του τόν δέχτηκε με μεγάλη χαρά. Όταν δέ έβαλε την περιπέτειά του, καθώς και τόν έξυπνο τρόπο, με τόν όποιο ο κτηνοτρόφος γλύτωσε άπ' τούς ληστές, έφερε άφθονους μεζέδες και κρασί γιά να έορτάσουν τό χαριότατο γεγονός.

Θα ήσαν μεσάνυχτα πειά, όταν έπαψαν να τρώνε και να πίνουν. Ο κουμπάρος δδγήγησε τόν κτηνοτρόφο σ' ένα δωμάτιο καθαρό, τού έγύηθηκε καλή νύχτα και τόν άφησε να κοιμηθή.

Αν κι' ήσαν γερά ζαλισμένοι άπ'

τό κρασί ο κτηνοτρόφος, όστόσο δέν ισορρούσε να κλείσει μάτι. Η περιπέτεια των ληστών κι' ο κίνδυνος τόν όποιο διέτρεξαν ή ζωή του και τά χιρίματά του, τόν είχαν έννευρίσει σε άπίστευτο σημείο.

Έξαφνα, έκεί πού σφιγογύριζε στό κρεβάτι του, προσπαθώντας μάταια ν' άποκοιμηθή, άκουσε κάτω άπ' τό παράθυρό του γρήγορα και προφυλακτικά σκαψίματα, καθώς και σιγαλές φωνές.

Βλέποντας ότι δέν ισορρούσε πειά να ύποφέρει τόν θόρυβο έκείνων, σηκώθηκε ήσυχα άπό τό κρεβάτι του, και πλησίασε τις γούλλες τού παραθύρου, γιά να δει τί συμβαίνει.

Τότε αυτό πού είδε τόν έκανε ν' άνατριχιάσει σύγκομος. Στο φως τού φεγγαριού ξεχώρισε καθαρά τέσσερα άτομα—τόν κουμπάρο του και τούς τρεις γιους του—να σκαδούν έναν μεγάλο λάκκο, κρατώντας τσαπιά και φτυάρια. Άλλά τό φρικιαστικώτερο άπ' όλα ήταν ότι

στους τρεις γιους τού κουμπάρου τού άναγνώρισε τούς τρεις ληστές, οι όποιοι τού είχαν έπιτεθή πρδ όλίγων ώρών!...

Κι' αυτό, γιαι, ούτε τά ρούχα τους είχαν προνοήσει να δγάλουν, ούτε τις προσώπιδες των να κρύψουν, αλλά τις άφιναν να κρέμονται με τά κορδόνια τους άπ' τόν λαϊμό. Έτοιμοι να τις χρησιμοποιήσουν και πάλι!...

Η άγωνία τού κτηνοτρόφου όμως κορυφώθηκε σε λιγάκι, όταν έκείνοι τελείωσαν τό σκαψίμο κι' άρχισαν να ξανακαλύπτουν άναμεταξύ τους σιγαλά. Στήνοντας τότε με λαχτάρα τό αυτί του, ο δυστυχισμένος κτηνοτρόφος, άκουσε τό έξής τρομακτικό σχέδιό τους:

Ο μέν κουμπάρος του θα άνέβαινε σιγά στό δωμάτιό του, γιά να τόν σκοτώσει και να τόν πετάξει κάτω άπ' τό παράθυρό, οι δέ τρεις γιοί του θα τόν έτρεχαν μέσα στόν έτοιμο πειά τάφο, και θα τόν σκέπαζαν με χώμα.

Έτσι τό έγκλημα θα σκεπαζόταν και τά χιρίματα της πολήσεως των θωδίων θα γινόντουσαν κτήμα των κακούργων!...

Ο κουμπάρος του ξεκίνησε γιά να βάλει άμφοδς τό σχέδιό του. Κατάβλητος άπ' τόν τρόμο του ο κτηνοτρόφος, βλέποντας συγχρόνως ότι δέν τού έμενε ούτε στιγμή γιά να δραστηεύσει άπό γει, άπαξε γρήγορα ένα σίδερο άπ' τό τζάκι και κρύφτηκε πίσω άπ' την πόρτα.

Ήταν καιρός. Ένας σιγαλός θόρυβος άκούστηκε στό διάδρομο, ένα τρέξιμο στά σανίδια τού πατώματος κι' ή πόρτα σιγάνοιξε.

Ο κτηνοτρόφος με άνέκαρστο χαιτωκάρι σήκωσε ηηλά τό σίδερο και μόλις ο κουμπάρος του πρόβαλε μέσα προφυλακτικά τό κεφάλι του, ένα σφοδρό κτύπημα τόν σώρισε κάτω κεραινωδολιμένο.

Γρήγορα τότε ο κτηνοτρόφος άπαξε ένα σεντόνι άπ' τό κρεβάτι και τύλιξε σ' αυτό τό πτώμα. Έπειτα τό άνασπίρωσε αμόφυρτο καθώς ήταν, τό πήρε στό άνοιχτό παράθυρο και τό πέταξε κάτω στους τρεις γιους, οι όποιοι περίμεναν με άγωνία!

Ανύποπτοι έκείνοι γιά την τρομερή εβρανοία της τύχης, άρπάξαν τό πτώμα τού πατέρα των, και τήχασαν μέσο στό σκαμμένο λάκκο.

Έντομεταξύ όλοιους κτηνοτρόφος, στά σύνορα της τρέλλας πειά άπ' τη φρίκη του, δέν άφινε ήν ώρα να περνά άνώφελι.

Έποφελούμενος της μακάβριας άποσπλήσεως των κακούργων, κατέβηκε προφυλακτικά τη σκάλα, άνοιξε την έξώπορτα και μόλις βρέθηκε στό δρόμο, έτρεξε λαχανιασμένος στην Άστινοία.

Έκεί διηγήθηκε γρήγορα την άπίστευτη κι' έξωφρενική περιπέτειά του, και έζησε τη συνδρομή των κορωναίων.

Ο άστυνόμος μη πιστεύοντας σ' αυτά τον, πήρε μαζί του μερικάς άνδρες κι' όλοι μαζί κατόπιν τράβηξαν γιά τό αιματομένο σπίτι.

Όταν έφθασαν έκεί, άλλες άλλότες έκπλήξεις τούς άπορρέαν: Ο λάκκος ήταν σκεπασμένος πειά με χώμα. Οι τρεις γιοί έφρχαν παντού στό σπίτι να θρουν τόν πατέρα τους, τόν όποιον νομίζουν—φωναζόμενα—ένα ένα άπ' τά σκαλιά των τούς άκολουθούσε έσπασω, ορμαίνοντας κάθε τόσο πένθιμο.

Φαντασθήτε τώρα την άνείπωτη φρίκη τους, όταν είδαν τόν κτηνοτρόφο ζωντανό, άναμεσα στους κατωγεινέτους, οι όποιοι τούς είχαν περινολώσει άπειλητικά!...

Κι' όμως άκόμη δέν κατάλαβαν τί είχε συμβή, και σπιδοντας έκρηδενισμένοι τά κεφάλια τους, άφισαν τούς κορωναίους να τούς οδηγήσουν στή φυλακή.

Η Μάρλεν Νητρίχ στην κρεββατοκάμαρά της.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ άνθρωποι, είπε ο Ζάν Μπρό, που στίς μεγάλες συμφορές της ζωής τους κάνουν τον κόσμο άνω - κάτω, φρονάζουν, χειρονομούν, τρέχουν έδω και κει, σάν τ' αινιγματικά αγόρια, κι' άλλου πάλι, που δέχονται υπομονετικά τα χτυπήματα της μοίρας και χάνονται τριπλώνοντας σε μια άποψη και σκοτεινή γωνία. Έγώ φέρθηκα σάν τους πρώτους, τότε που με χτύπησε κατάκαρδα και με πλήγωσε για πάντα η ώρα Ρεγγίνα.

Ξαναβλέπω σε όλες τις λεπτομέρειες την ιστορική μου τη ζωή, μου έκλεινε σκηνή. Είχα πει τρέμοντας στο σπίτι της κι' έχοντας μέσα στην τσέπη μου το γράμμα που απέκλειε την άπιστία της, την προδοσία της.

—Η κυρία λείπει, μου είπε η καμαριέρα της. Δεν πατεύω ν' άργιση.

—Καλά, θά περμιώνω, ψιθύρισα. Πέρασα πέντε δάδαρες ώρες άπάνω σε μια πολυθρόνα, πέντε ώρες άγωνίας, περιμένοντάς την να γυρίσει.

Επί τέλους η Ρεγγίνα ξαναγύρισε κατά τη μια μετά τα μεσάνυχτα. Ήταν, όπως πάντα, άναλαφρη, πεταχτή, άερυν, τυλιγμένη στα κομψά φορεμάτά της, με τα μάγουλά της τριανταφυλλένια και με μια θεία λάμψη στα όρνια της μάτια.

Κάτι θέλησε να πη μόλις με είδε. Μά' έγω, χωρίς να πω λέξη, της πέταξα κατάμουτρα το ένοχοποιητικό γράμμα. Εκείνη τ' άρπαξε και τ' άδιάβασε.

Θαύμασα τη δύναμη της ψυχής του ντελικάτου εκείνου κοριτσιού σ' αυτή την περίπτωση. Για μια στιγμή, άνοιγκλισε τα βλέφαρά της, με τα μακρινά μαύρα ματόκλαδα. Έρριξε κατόπιν μέσα στην τσάντα της την άποδειξη της προδοσίας της κι' έπειτα, άγέροχη, με κούταξε κατά πρόσωπο. Βλέποντάς τότε πως φορούσα το καπέλλο στο κεφάλι μου με απέκλεισε: «Πρόστιμο».

—Είπε άλήθεια δλ' αυτά; ψιθύρισα με την τρελλή έλπίδα πως θά διέφραζε τα πάντα, πως θά προσπαθούσε τουλάχιστον να δικαιολογηθί.

—Ε, λοιπόν, να! φώναξε, ξεσπώντας σε μια τρυφερή, σε μ' άσυχρότητα λύσσα. Να! είν' άλήθεια. Και δεν σ' άπάτησα μόνο υ' αυτόν που άναφέρει το γράμμα, άλλα και με πολλούς άλλους!...

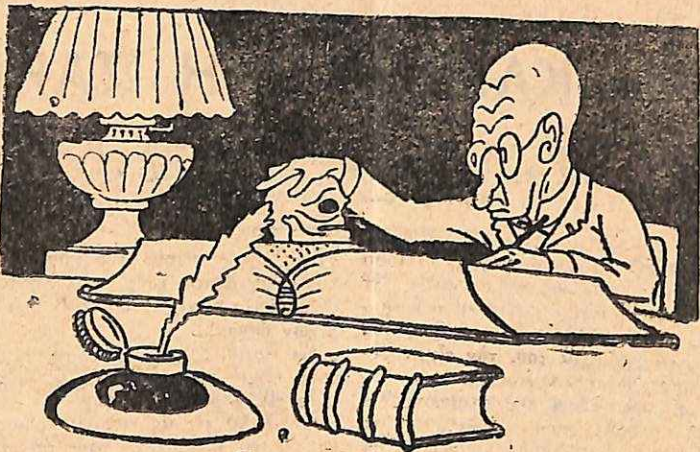
Και μ' όλη της τη δύναμη, ένω τα μάτια της πετούσαν φλόγες, έξαγριωμένη, άρχισε να μου διηγείται όλες της τις άπάτες, όλα της τα ψέματα, όλες της τις προδοσίες!...

Αφού μου τ' έλεε όλα, έπειτα μ' έδιωξε. Έγώ σηκώθηκα και σναφτός, τράβηξα προς την πόρτα. Μα πριν βγω έξω, με φώναξε πίσω. Άκούμπησε το χέρι της στον ώμο μου και με ύψος γεμάτο περιφρόνηση και μίσος, μουδωσε μερικώς συμπληρωματικές πληροφορίες για τις προδοσίες της, σάν να φοβόταν ότι δεν θά τις πίστευα...

Τέλος μ' έσπρωξε έξω, φοβερίζοντάς με και λέγοντάς μου ότι θά της τ' άπληρώνα άκριβή τ' ό τι είχα τολμήσει να της κοιμισθώ σ' ό τι πολύ γρήγορα θά λάβαινα είδήσεις της.

Και πράγματι μ' έδιωχθηκε πολύ σκληρά, κάνοντάς μου τη ζωή κυριολεκτικώς άυπόφορη.

Με κατασυκοφάντησε σ' όλο τον κόσμο, με μια αστανή πονηρία, χρησιμοποιώντας για τ' ό σκοπό αυτό τους ανθρώπους που με άνταποδοσαν και κείνους που με έζηλευσαν.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΜΠΑΡΜΠΥΣ

Η ΑΘΩΑ ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Του κόσμου ήμουν ό πιο τωτικός άνθρωπος σε όλα τα ζητήματα, στις σχέσεις μου, στις υποχρεώσεις μου. Σιγά - σιγά, στο πέρασμά μου, έβλεπα τον κόσμο να μου γυρξή τις πλάτες και τα χέρια των φίλων μου ν' άποφεύγουν το δικό μου.

Στην άρχή γελοῖσα περιφρόνηση μ' έλ' αυτά, έπειτα όμως έγινε έξω φρενών. Έφτασα μάλιστα μέχρι του σημείου να μονομαχώ με κάποιο παλιό φίλο μου που δεν μ' άνταπέδωσε μια μέρα τ' άχαιρισμό μου. Τον έτραυματίσα, μα αυτό δεν βελτίωσε καθόλου την κατάσταση μου.

Έπειτα δλ' αυτά, όχι μόνο έπαυσα ν' αγαπώ τη Ρεγγίνα, μα κι' άρχισα να την μισώ, λίγο στην άρχή, κατόπιν πολύ, ως βγουν στο τέλος τ' ό μίσος μου εναντίον της άπλώθηκε μέσα σ' όλη την ψυχή μου διόχνοντας άπ' αυτήν κάθε άλλο άσθημα. Μα συγχρόνως, χωρίς στις συγκοφαντές της, δεν μπορούσα πειά να σταθώ στην κοινωνία. Είχα τ' όνειρό μου και παρ' όλες τις προσπάθειές μου, δεν μπόρεσα να βρω άλλη. Τέλος, ένα συννεφιασμέ-

νο πρωί, με την καρδιά γεμάτη άπογοήτευση μπήκα σ' ένα καράβι κι' έφυγα για τη Νέα Υόρκη, άπένταρος.

Στην Άμερική άρχισα από τα πιο ταπεινά επαγγέλματα. Έτσι, θά μου ήπτε, άρχισαν κι' όλοι οι έκατομμυριοχόι. Κι' άλήθεια, έπειτα από μερικά χρόνια είχα γίνει κι' έγω έκατομμυριοχός.

Μη νομίζετε όμως πως ή νέα μου κατάσταση και τα χρόνια μπόρεσαν να σβύσουν ή και να μετριάσουν τ' ό μίσος, τη μανία μου εναντίον του αίσχρου εκείνου πλάσματος... Όχι! Άπεναντίας τ' ό δυνάμεισαν: αίσθανόμουν μέσα μου άβυσση, έπατακτική, την άγάπη της εκδικήσεως.

Έξ' άλλου τώρα είχα όλα τα μέσα να εκδικηθώ. Και πράγματι, πέρασα νύχτες δάδαρες, μονάχος, μέσα στο γραφείο μου στο Μπρόντ-Στηλ, καταρρομένο και θλαστή- μόντας τ' ό άπαισιο εκείνο φάντασμα με τ' τριανταφυλλένιο στομάχι και τα χρυσόξανθα μαλλιά. Διάφορα περιστατικά όμως με άνάγκασαν ν' άναβώλω την εκδίκησή μου. Άλλά

κρυά, όλες τις πράξεις και τη ζωή της άθλιας εκείνης γυναίκας που με είχε κυριολεκτικώς άτιμάσει. Γιατί να μην τ' όμολογήσω; Μέσα στον ούρανοξύστη μου, ένα δάδαρο γραφείο είχε μοναδικό προορισμό να μου άναφέρει με κάθε λεπτομέρεια τις πράξεις και τα έργα του μοναδικού μου αυτού έχθρου. Την παρακολουθούσα, την έβλεπα, όπως οι μάγοι των παραμυθιών τ' άλέπουν όλα, βάζοντας στα βλέφαρά τους μια μαγική άλοήφ.

Όταν ξαναγύρισα στο Παρίσι— ύστερα από άπουσία δάδακα χρόνων—είχα καταστρώσει καλά τ' ό σχέδιό μου. Σκόπευα να παρουσιαστώ ξαφνικά μπροστά της, να την τυφλώσω με την άδοτη άποκάλυψη των έκατομμυρίων μου κι' έπειτα να της άραδιάσω όλα τα τρομερά σχέδια της εκδικήσεώς μου πριν άρχίσω να τ' άπραματοποιώ τ' ό ένα ύστερα από τ' άλλο.

Α! έκείνο τ' όράδυ που πήγα να την ξαναβρω έπειτα από τόσα χρόνια, δεν θά τ' ό ξεχάσω ποτέ... Ριχτήκα μέσα σ' έν' αυτοκίνητο, τριξόντας τα δόντια. Έτοιμος να ούρλιασω. Έφτασα στην πόρτα μιας πολυκατοικίας, όπου μου είχαν πη ότι κατοικούσε εκείνη.

—Η κυρία Ρεγγίνα; ρώτησα τη θυρωρή.

—Τρίτη αλλη, στο βάθος, μου άπάντησε. Στο πέμπτο διαμέρισμα.

Προχώρησα και χτύπησα στην πόρτα της.

—Η κυρία Ρεγγίνα;

—Περάστε, παρακαλώ, έπε η καμαριέρα.

Μπήκα μέσα, ένθ τ' ό στήθος μου έταξε. Ξαναφύσηξα με μιάν υπό- κοψη φωνή, μόλις συγκρατώντας τον έαυτό μου:

—Η κυρία Ρεγγίνα;

—Εγώ είμαι, μου άπάντησε με μια γρή καμαριέρα.

Τ' ό στόμα μου άνοιξε κι' έμεινε βουβό. Την κούταξα. Με κούταζε και εκείνη. Αυτό τ' ό πλαδαρό πρό- σωπο, τ' ό κουρασμένο, τ' ό μαρμαί- νο, Έκαμα μιαν άδοτη κίνησι...

Δεν ήταν δυνατό... —Δεν θά με καταλάβετε... Την κυρία...

Τότε εκείνη χαμογέλασε και τ' ό χαμόγελό της σάν μια άσχη, θλι- βερή άναλαφρή, μου έθυμισε τ' ό φέ- γος που σκόρπιζε άλλοτε τ' ό πρόσω- πό της.

Έφερα τα χέρια στ' ό μάτια μου, στο μέτωπό μου:

—Ρεγγίνα, Έσύ σαι; Δεν είνε δυνατόν αυτό... έσύ!...

—Έγώ σε άναγνωρίζω, Ζάν, μου έπε εκείνη με την ίδια ήρεμη φωνή. Δεν πατεύω να είσαι άρχιμα θυ- μωμένος μαζί μου.

Δεν άπάντησα, δεν μπόρεσα να άπαντήσω, να μιλήσω. Α! ήταν άπεριγύρωτο!...

Μου τ' άδιηγήθηκε όλα, σιγά-σιγά με την ήσυχη φωνή της: Είχε χάσει όλη την άμορφιά της, τ' ό βλέ- φαρό της είχαν προση, τ' ό πρόσω- πό της γέμισε ρυτίδες. Τότε, σιγά- σιγά, παραμέλησε τ' ό τόσο φίλο- σκο άλλοτε γνύσμιό της. Ός κι' ή φωνή της είχε γίνει βαρεία και δεν είχε πειά κανένα δάδαρο, καμιά γέρι.

Έθηκε καθώς μου μιλούσε. Έ- νοιαζε βαθύ πόνο βλέποντάς πόσο πολύ κοπία να την άναγνωρίσω, να ξαναφέρω στ' ό μάτια μου τ' ό πα- λιά χαλακρηστικά της, τ' ό σβυ- σμένα, τ' ό πεθαμένα.

Δάδακα χρόνια, μπόρεσα να ψιθύρισω. Δεν είνε και τόσο πολλά. Ξαναχαμογέλασα με τ' ό ίδιο θλι-

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΠΟΛΥΕΞΟΔΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΜΕΓ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Η ιστορική άκρίβεια και ό θρύλος. Η Μεγάλη Αικατερίνη ως γυναίκα και ως σύζυγος. Η άπιστία του τσάρου Πέτρου III. Οι 17 «έπισημοι» εύνοούμενοι της αυτοκρατείας. Ο πιο πολυέξοδος από τους «εύνοούμενους» της Μεγάλης Αικατερίνης κτλ.

ήλικια 67 χρόνων, έκαναν λεπτομε- ρείς έρευνες για τ' ό ζωή της και μ' άβριον σ' αυτήν, ως πρόμα μου, την Πολωνία και την Κομμία. Κι' άλήθεια, άφησε πιο μεγάλη, πιο πλουσία και πιο δυνατή την Ρωσική Αυτοκρατορία άπ' ό τι την παρέ- λαβε, όταν άνέθηκε στο θρόνο, τ' ό 1762.

Μα ή Μεγάλη Αικατερίνη δεν έ- νε πασίγνωστη γι' αυτό τ' ό αξιοθα- μαστο έργο της ως Αυτοκράτειρα. Κανείς δεν προσέχει σ' αυτό. Όλοι διαβάζουν και διασκεδάζουν με τις τρελλές έρωτικές περιπέτειές της που την παρουσιάζουν ως την πιο έκλυτη άπ' όλες τις βασίλισσες της Ιστορίας.

Η τελευταία έώτσο έρευνες των ιστορικών μ' άδείχουν καθα- ρά ότι δεν πρέπει να πιστεύουμε στον έκκληρτικό θρύλο που δημιου- γήθηκε γύρω από τ' ό όνομά της. Η Μεγάλη Αικατερίνη είχε βέβαια πολλούς φίλους και έξορουμε μάλι- στα ποιο είνε και πόσο είνε, υ' αυτό δεν την έμπόδιζε διάλογο να είνε μια θαυμαστή γυναίκα και μια υποδειγματική σύζυγο, όσο έζωσε ο Έκφυλος άνδρας της, ο Τσάρος Πέ- τρος III. Ήταν συμπονετική, κα- λόκαρδη και βοηθούσε σάν άδελφή ή σάν μητέρα όλους εκείνους που έζητούσαν την προσοσία της και την ύποστήριξή της. Τ' ό περιβάλλον της την έλάτρευε κυριολεκτικώς σάν είδωλο για την ευγένεια και τη γλυκύτητα των τρόπων της. Είχε τέλος παντού πιστούς και άρσιω- μένους φίλους που της έμπιστευό- ντουσαν τ' ό μυστικά τους, ένθ ο Τσάρος σύζυγός της δημιουργούσε διαρκώς άκόμηνους έχθρους και ζούσε μέσα σε μια άμισόφαιρα μί- σους και άντιπαθείας.

Όσο για τις έρωτικές περιπέτειές

βερο χαμόγελο. Ήταν ή μόνη ά- πάντησι σ' αυτή τη σκέψη.

Δεν είχα πειά μυστούς μου τη γυναίκα που έζητούσα. Εκείνη την άληθινή, την πραγματική Ρεγγίνα, τ' ό μοιραία Κίρκη που κατέστρωσε την ύπαρξή μου, δεν θά την ξανά- βλέπα ποτέ. Όλα είχαν τελειώσει. Δεν μπόρεσα πειά ούτε να εκδικη- θώ. Όλα μου τ' ό σχέδια, τ' ό όνει- ρα, τ' ό γεμάτα μίσος και λύσσα, εί- χαν σβύσει μπροστά στ' ό πόδια σ' ό- τής της άγνωστής, της έξνης γυ- ναίκας, που ήταν έντελώς άθωα...

της, ή καλύτερα για τ' ό έρωτικά κατόρτια της, ή ιστορία σ' αυτό τ' ό ζήτημα είνε κάτι περισσότερο ά- πο άληθινά.

Η Μεγάλη Αικατερίνη παντρεύ- ηκε σε ήλικία 15 χρόνων και πήρε ως σύζυγο έναν άνδρα Έκφυλο, έ- κείνον που έγινε κατόπιν για λίγους μήνες ως Πέτρος III Αυτοκράτωρ πασών των Ρωσιών, κι' ό όποιος στην πρώτη νύχτα τ' ό γάμου τους, την άφησε όλομόναχη και πήγε να κοιμηθί στην άγκαλιά μιας άλλης γυναίκας, της Έλισαβέτ Βορο- τσώφ, μιας όμορφης και φιλόδοξης κυρίας της Αύλης.

Όστόσο, ή Αικατερίνη, όταν τον παντρεύτηκε, τον έλάτρευε και νό- μιζε ότι κι' εκείνος θά την άγαπού- σε. Γιατί, άλήθεια, πολλοί λίγες κυ- ρίες και δεσποινίδες της Πετρούπο- λεις ήσαν όμορφες σάν κι' αυτήν.

Να πως την περιγράφει ένας

της έδειχναν οι πολυάριθμοι θαυμα- στά της.

«Δεν φταίει ή Αικατερίνη, μ' άς λέει ο χρονικογράφος Ρεντιν, αν ξεμαλλίστηκε τόσο γρήγορα, γιατί μά την άλήθεια ή Αύλη της Πε- τρουπόλεως ήταν γεμάτη από όμορ- φους άνδρες, από άγγέλους και 'Α- δωνίδες».

Ο Ρηνγόριος Όρλώφ λοιπόν ή- ταν τ' ό πρώτο έρωτικό κατόρτιο της. Ο Πλάτων Τσομπόφ, τ' ό τε- λεύταιο.

Μά από τον ξανθό γίγαντα με τ' ό άγγελικό πρόσωπο, όπως έλε- γαν τον όμορφο Όρλώφ ως τον νεαρό Τσομπόφ (ήταν 20 χρόνων)

πάσχουν στη μέση και πολλοί άλ- λη φίλοι που παρηγόρησαν ποιάς πολλών καρδ' και ποιάς λίγο την καρδιά της Αυτοκράτειρας.

Εκτός όμως από τους «μεγάλους έρωτες», ή Αικατερίνη είχε και πο-

σάξαν μέσα στην άγκαλιά τους τη Μεγάλη Αικατερίνη από την ήμερα που άνέθηκε στο θρόνο ως την ή- μερα τ' ό θανάτου της.

Τι δέλετε τώρα; Τη δικαιολογία αυτών των τρελλών έρώτων, μ' άς την δίνει ή ίδια ή Τσαρίνα. Μια μέρα έγραψε σ' έναν από αυτούς τους 17 έραστές της: «Τ' ό κακό είνε ότι ή καρδιά μου δεν μπορεί να μείνει δίχως έρωτα. Δεν φταίω εγώ αν άλλώς κάθε τόσο τ' ό φίλο μου. Θά τον κρατούσα πάντα κοντά μου αν έβλεπα ότι έξακολουθεί να με λατρεύει όπως πρότα. Μα κι' ό πιο φλογερός έρως δεν κρατάει περισ- σότερο από έξι μήνες!».

Όλοι δέ άκούσι οι φίλοι της Αϊ- κατερίνης έκόμισαν πάρα πολύ ά- κριβή στη Ρωσία. Η Τσαρίνα τους φόρωνε διαρκώς με έφθονο χρυσάφι και πολύτιμα κοσμήματα.

Ο Ρηνγόριος Όρλώφ, ο πρώτος κι' ό πιο άξέχαστος έρωτας της, συ- γκέντρωσε από τ' ό μικρά έδωρα της Αικατερίνης 17 έκατομμύρια χρυσά ρούβλια. Μά να ένας πίνακας των ποσών σε χρυσά ρούβλια που έπή- ραν μερικοί άλλοι από τους έπουέ- νους 16 έραστές της Τσαρίνας. Δί- πλα στον αριθμό των ρουβλιών ση- μειώνουμε πόσον καιρό έκράτησε ή έρωτική τρέλλα της Αυτοκράτειρας.

Ο Βισότσκι: 300.000 — 2 μή- νες.

Ο Βασιλτσίκωφ: 1.590.000 — 2 χρόνια.

Ο Τσαβαντόφσκ: 1.380.000 — 9 μήνες.

Ο Τσορίτς: 1.420.000 — 1 χρόνο.

Ο Κορσάκωφ: 920.000 — 16 μή- νες.

Ο Λανσκόι: 3.260.000 — 18 μή- νες.

Ο Γερμολώφ: 550.000 — 6 μή- νες.

Ο Μοισιόφ: 1.880.000 — 2 χρό- νια.

Ο Μικλασέφσκ: 400.000 — 6 μήνες.

Ο Τσομπόφ: 2.700.000 — 8 χρόνια.

Ο καθένας από τους όμορφους αυτούς «εύνοούμενους» άναγκασθή- ραν έπισημοί ως έραστές της Τσα- ρίνας και καθόταν σ' ένα ιδιαίτε- ρό διαμέρισμα των άνατορών. Κα- τά τους ιστορικούς ή Μεγάλη Αϊ- κατερίνη είχε άγαπητή παράφορα έναν μονάκι άπ' όλους αυτούς: τον Γεώργιο Ποτάμιν.

Ο έκλεκτός της καρδιάς της είχε πάρει ως έδω- ρο από την Τσαρίνα 200 έκατομ- μύρια χρυσά ρούβλια! Όταν τον γνώ- ρισε ή Αυτοκράτειρα ήταν ένας ά- σκεψι από τον δόκτορα Ρόγκερσον και συνωμότησαν για διάφορα έπ- τέματα έρωτικής φύσεως με την δεσποινίδα Πρωτάσφ και με την κόμισσα Μπρόντς, τις πιστές κι' άγαπημένες φίλες της Τσαρίνας. Ο ύποπτος έραστής κατόπιν ένω- νόταν, σπλιζόταν έξωρετικά κι' ό μορφος πειά σάν 'Αδωνις ή σάν Πάρις, ώδηγείτο στα ιδιαίτερα διαμερίσματα της Αικατερίνης.

Τα δυνάμια αυτών των έφημερων έρωστών, των σερανοβόλων, δεν μ' άς είνε γνωστά. Έξορουμε όμως τ' ό όνομά και τ' ό ζωή των 17 έπιση- μων έραστών της Αυτοκράτειρας, των άνδρών εκείνων δηλαδή που έ-

ΑΝΤΟ ΜΗΤΑΝΚΟ

...Κι' όμορφος πειά, σάν 'Αδωνις, ώδηγείτο στα ιδιαί- τερα διαμερίσματα της Αυτοκρατείας...

χρονικογράφος του καιρού της:

«Τ' ό μαλλιά της ήσαν κατάμαυρα κι' έπεφταν στους ώμους σε χαρι- τωμένους δροπύχους. Τ' ό σώμα της ήταν άγαλματώδες και καταστρο- σάν άλάστρο. Η ύψη της ήταν άκροκατακόνη, άφου πρ' ό Αυτοκρατορικό δάλαμο, άφου πρ' ό δαχτύλιό της μ' άπώστη έπ' άσχεψι από τον δόκτορα Ρόγκερσον και συνωμότησαν για διάφορα έπ- τέματα έρωτικής φύσεως με την δεσποινίδα Πρωτάσφ και με την κόμισσα Μπρόντς, τις πιστές κι' άγαπημένες φίλες της Τσαρίνας. Ο ύποπτος έραστής κατόπιν ένω- νόταν, σπλιζόταν έξωρετικά κι' ό μορφος πειά σάν 'Αδωνις ή σάν Πάρις, ώδηγείτο στα ιδιαίτερα διαμερίσματα της Αικατερίνης.

Τ' ό δυνάμια αυτών των έφημερων έρωστών, των σερανοβόλων, δεν μ' άς είνε γνωστά. Έξορουμε όμως τ' ό όνομά και τ' ό ζωή των 17 έπιση- μων έραστών της Αυτοκρατείας, των άνδρών εκείνων δηλαδή που έ-

ΕΝΑΣ ΠΑΛΗΟΣ ΓΝΩΡΙΜΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Η ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΟΥΣΤΙΝΩΦ

(Η σταδιοδρομία και η περιπέτεια του πρώην πρεσβευτού των Σοβιέτ στην Αθήνα)

ΠΟ ΜΙΑ Παρισινή φιλόλογη κληρονομία παλαιά, ο οποίος, στο οποίο ο συγγραφέας εξιστορεί την πολυτάραχη ζωή ενός παλιού γνωρίμου της Αθήνας, του πρώην πρεσβευτού των Σοβιέτ Ουστίνωφ. Τη σύντομη αυτή βιογραφία του συντρόφου Ουστίνωφ, ενός από τους πιο στενούς συνεργάτες του Λένιν, την εμπειρίσαμε επί λέξει, χωρίς να αναπαράγουμε, φυσικά, καμμία εδωθή για την ακρίβεια των πληροφοριών που μας δίνει.

Η ευγενής οικογένεια των Ουστίνωφ—γράφει ο Παρισινός δημοσιογράφος—ήταν μία από τις πλουσιότερες της Ρωσίας. Είχε άπειρα κτήματα στην επαρχία Σαμάρα κι' εξουσίαζε χιλιάδες ανήλικες πνίχες—σλάβους δηλαδή. Ένας μάλιστα από τους Ουστίνωφ κατόρθωσε, στα τέλη του περασμένου αιώνα, να γίνει γεωμισιστής.

Όσο, στην έντιμη αυτή οικογένεια υπήρχε και ένα νεαρό μέλος που καταγράφε τους συγγενείς του με τις τοιμηρές και προχωρημένες ιδέες του. Και ο επαναστάτης αυτός ήταν ο Άλξης Μιχαήλοβιτς Ουστίνωφ. Δεν είχε δύσκολο να φαντασθούμε την απόγνωση των γονέων του όταν μάθαιναν ότι ο Άλξης τη μία μέρα πήγαινε στις σελίδες των σλάβων και τους πρόεπε να επαναστατήσουν κατά των άρρενικών τους και την άλλη συνιστούσε σ' όλους τους κατοικοεισ της περιφέρειας να βάλλουν φωτιά στα σπίτια των πλουσίων...

Και η ατελείωτη των γονέων του Ουστίνωφ κορυφώθηκε τη μέρα που έπιασε, πράγματι, φωτιά στο σπίτι μιας συγγενιστάς του! Ο νεαρός Άλξης άρχισε την επαναστατική σταδιοδρομία του σπένδοντας την καταστροφή στους κόλπους της οικογένειάς του!

Όσο, κανείς δεν τολμούσε να τον πειράξει, γιατί άντρες σ' ένα σπίτι σεβαστό σ' όλη την περιφέρεια. Οι αστυνομικοί και οι δικαστικοί, αντί να φροντίσουν να πιάσουν τον Άλξη και να τον βάλλουν φυλακή—μήπως δεν είχε αποδειχθεί η άκαμψή του στον έμπορο—που σ' αναφέρουμε παραπάνω—γελούσαν και έλεγαν με πειρίση μακροθυμία:

—Τι ζωηρό παιδί αυτός ο Άλξης!

Όταν όμως ο νεαρός Ουστίνωφ πήγε στρατιώτης για να συνεχίσει την επαναστατική προπαγάνδα του και στο στρατό—συνιστώντας στους συναδέλφους του να άρνηθούν να υπηρετήσουν και να πετάξουν κάτω τα όπλα, άμα θύ τους βάλλουν να πολεμήσουν!—και αυτοί άκουα που φάνηκαν πρόθυμοι να του συγχωρέσουν όλες τις ανειδίκετες πράξεις του—αναγκάστηκαν να διοιολογήσουν ότι ο Άλξης το είχε παρ' αυτί...

Όταν όμως ο νεαρός Ουστίνωφ πήγε στρατιώτης για να συνεχίσει την επαναστατική προπαγάνδα του και στο στρατό—συνιστώντας στους συναδέλφους του να άρνηθούν να υπηρετήσουν και να πετάξουν κάτω τα όπλα, άμα θύ τους βάλλουν να πολεμήσουν!—και αυτοί άκουα που φάνηκαν πρόθυμοι να του συγχωρέσουν όλες τις ανειδίκετες πράξεις του—αναγκάστηκαν να διοιολογήσουν ότι ο Άλξης το είχε παρ' αυτί...

Όταν όμως ο νεαρός Ουστίνωφ πήγε στρατιώτης για να συνεχίσει την επαναστατική προπαγάνδα του και στο στρατό—συνιστώντας στους συναδέλφους του να άρνηθούν να υπηρετήσουν και να πετάξουν κάτω τα όπλα, άμα θύ τους βάλλουν να πολεμήσουν!—και αυτοί άκουα που φάνηκαν πρόθυμοι να του συγχωρέσουν όλες τις ανειδίκετες πράξεις του—αναγκάστηκαν να διοιολογήσουν ότι ο Άλξης το είχε παρ' αυτί...

θέσι του ιδιαίτερου γραμματέως του. Και κείνος δέχτηκε, φυσικά, με συγκίνησι, την τιμητική αυτή θέση.

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Στο διάστημα αυτό ο Ουστίνωφ πολιτικός εξόριστος αλλά με το πορτοφόλι πάντοτε γεμάτο, εξεκοιλούσε να είναι στη Γενεύη το δεξί χέρι του Λένιν.

Και φτάνουμε στο μοιραίο έτος 1914. Από την εποχή εκείνη, μαζί με τον άλλοσπαρχο της ανθρωπότητας, άρχισε και η καταληκτική, φαντασμαγορική σταδιοδρομία του Ουστίνωφ.

Ένα πρωί ο Άλξης παρουσιάστηκε στο στρατιωτικό άσπλοδο της Ρωσίας στη Βέρνη, το συνταγματάρχη Γκούσκο, στάθηκε προσοχή μπροστά του και του είπε:

—Αν και πολιτικός εξόριστος, δεν μπορώ να λημονήσω σήμερα, τις κατώστες όσες σου σημαίνει η πατρίδα μου, ότι είμαι έρεδρος άξωματικός του αυτοκρατορικού στρατού. Είμαι, λοιπόν, πούθυμος να υπηρετήσω την Άγία Ρωσία. Κρατήστε με κοντά σας ή στείλτε με στο μέτωπο—όπως προτιμάτε!

Ο Γκούσκο συγνήθηκε από τα... πατριωτικά αισθήματα του Ουστίνωφ και του ανέθεσε το μεταφραστικό κείμενο της στρατιωτικής άσπλοδής, χωρίς να υποσέεται ότι ο νεαρός άξωματικός ήταν κατόπιν μυστικός πράκτορας των κομμουνιστών, οι οποίοι σχεδίαζαν από τότε να ανατρέψουν τον Τσάρο και να καταλάβουν την εξουσία. Παρ' όλη αυτά, ο Γκούσκο, άνθρωπος πολυέταρος, δεν είχε τυχρή εμπιστοσύνη στον Ουστίνωφ και τον επιτηρούσε κρυφά, για καλό και για κακό.

Μία μέρα, ο συνταγματάρχης Γκούσκο ανέταξε σ' αυτόν με το συνταγματάρχη Γκούσκο, ο οποίος άγνοησε το πολιτάρχη και άρχισε να αποπαραδίδει τον Ουστίνωφ. Ο νέος στρατιωτικός άσπλοδος, άνθρωπος τιμής με άδύνατον χαρακτήρα, υποτάχθηκε στην άσπλοδο του μετασέβου άξωματικού, μέχρη του σημείου να του λέη όλα τα μυστικά του Κράτους. Η γαλλική πρεσβεία κατόρθωσε πρώτη να έδωκε ένα φάκελο σφραγισμένο με τσάκος των γεμανών και ένω...

και διάβασε την ακόλουθη διαταγή: «Ν' αποστείλετε παράτα στο Παρίσι τον Άλξη Ουστίνωφ, με μία όποιαδήποτε έμπιστευτική αποστολή».

—Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε ο Γκούσκο τον άσπλοδο.

—Αυτό σημαίνει ότι ο Ουστίνωφ είναι ένας κατόπιν των έχθρών της Ρωσίας.

—Ο Ουστίνωφ προδότης;... τράβηξε ο συνταγματάρχης. Άδύνατον!...

—Αδύνατον, διωχτός, ή άλλη, συνταγματάρχη μου! Μπρά, μάλιστα, να σας πληροφορήσω ότι ο κάμης Γκούσκο έλαβε την άσπλοδο, μόλις φτάση ο Ουστίνωφ στο Παρίσι, να τον συλλάβη και να... τον τουρκισθή...

Ο συνταγματάρχης κατόπιν ποή ήταν το καθήκον του και άρχισε να έδωκε άσπλοδο στον Ουστίνωφ. Και το ίδιο βράδυ, κάλεσε τον Ουστίνωφ στο γραφείο του και του έδωσε ένα φάκελο σφραγισμένο με μεγάλη προσοχή.

—Πρέπει, του είπε, να φύγετε αμέσως από το Παρίσι, για να παραδώσετε αυτόν τον φάκελο στο χέρι του κάμης Γκούσκο.

—Στάς διατάγες σας, συνταγματάρχη μου, άποκριθηκε ο Άλξης. Χωρέτησε, έκανε μεταβολή κι' έφυγε. Έπειδή όμως κατόλαβε τον πραγματικό σκοπό της άποστολής του στο Παρίσι, προτίμησε να κρυφτεί. Κι' έτσι, έμεινε ολόκληρη χρόνια, δεν φάνηκε ούτε στο Παρίσι, ούτε στη Βέρνη ούτε και πουθενά άλλο.

Ποιος ξέρει πού και πώς να έζησε στο διάστημα αυτό...

...1917. Ένας δυνατός επαναστατικός άνεμος συγκλόνισε ολόκληρη τη Ρωσία. Και ο σίφοντας αυτός στάθηκε τόσο δυνατός, ώστε προέλασε και αυτόν άκαμψο το θρόνο των Ρωμανόφ. Και τότε, άπ' όλα τα μέρη του κόσμου, όλοι οι επαναστάται που έζωσαν εδώ και κεί έξοριστοι, έξαναγρύσσιν στη Ρωσία—τη δική τους πατρίδα.

Στις 9 Μαρτίου 1917, ένας ήμισυ από τριάντα δυο πολιτικούς έξοριστους, με έπ' κεφαλής τον Λένιν, έβγαλαν σ' ένα τραίνο τεταρτία για τη Ρωσία. Μεταξύ των πολιτικών αυτών, που πήγαιναν να διοικούν τον πολιτικό έθνος, ήταν και ο Άλξης Ουστίνωφ.

Και αυτόν τον άνθρωπο, που κινδύνευε κάποτε να τουρκισθή ως έχθρος της πατρίδας του, τον έλαβε η Σοβιετική Κυβέρνηση, στα 1924, πρεσβευτή στην Αθήνα, για να τον αντικαταστήσει για όλες τις υπηρεσίες του προς την ιδεολογία. Και η έκλογή αυτή, άν στάθηκε άτυχής για την πατρίδα του Πετρίτς, υπήρξε πολύ ευτυχής για την Κόμιντεν. Γιατί ο σύντροφος Ουστίνωφ άπεδείχθη ένας άργανος της και προπαγανδιστής πρώτης τάξεως, άδιάφορο άν τα μέσα που χειριζόταν για να πραγματοποιήσι τους σκοπούς του δεν ήταν πάντοτε τιμής και ήθους...

JEAN JACOBY

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΝΤΙΝΤΕΡΟ

(Η μεγάλη και τρελλή αγάπη του προς την Σοφία Βαλόν)

Σοφία Βαλόν.

Όταν ο Ντιντερό έγνώρισε την Σοφία Βαλόν, ήταν σαράντα περίπου χρόνων, ένδοξος, περσιζήτης στα μεγαλύτερα φιλολογικά και νομικά σαλόνια του Παρισιού. Η Σοφία Βαλόν ζούσε τότε με τη χήρα και πλουσία μητέρα της στο Παρίσι. Είχε δυο άδελφές παντρεμένες, την κυρία Λεζάντο, που έμεινε γρήγορα χήρα και που ήταν τρομερά φιλάρεσκη, και την κυρία ντε Σολινάκι, ή οποία στάθηκε άτυχής στο γάμο της, γιατί ο άνδρας της έφυγε από τη Γαλλία, ύστερα από μια παταγώδη χρεωκοπία, και την άφησε με δυο παιδιά.

Η Σοφία ήταν κοπέλα γεμάτη από χαρίσματα. Ήταν γλυκιά, τρυφερή, είσώθητη, έξυπνη, συνετή και πολύ μορφωμένη.

Δεν είχε γνωστό πού και πώς πρωτογνώρισε τη Σοφία ο Ντιντερό, ο οποίος, σημειωτέον, ήταν τότε παντρεμένος. Από ένα γράμμα του όμως μαθαίνουμε ότι την αγάπησε από την πρώτη στιγμή που την αντίκρισε. Έπίσης κι' η Σοφία αγάπησε άμέσως τον Ντιντερό.

Η αγάπη τους όμως συνάντησε στην άρχη τρομερά εμπόδια. Κι' εν πρώτοις τη ζηλοτυπία της κυρίας Λεζάντο, της άδελφής της Σοφίας. Η κυρία Λεζάντο αγαπούσε τόσο πολύ τη Σοφία, ώστε δεν άνεχόταν να την αγαπά κανείς άλλος. Γι' αυτήν η αγάπη και κατασκοπήνησε το διέβλε και κατασκοπήνησε τον Ντιντερό στην άδελφή της. Της έλεγε ότι ήταν άσπλος, όπω όλοι οι άνδρες, και ότι γρήγορα θα την έβγαζε από την έγκατέλειπε.

Ο Ντιντερό τότε έμαθε όλα αυτά κι' έγραψε τότε στη λατρεμένη του:

«Πήγε στην άδελφή σας ότι τίποτε δεν θα με κάνει ν' άλλαξω τα αισθήματα που έχω για σας, όχι μόνο γιατί σ' αγαπώ με τον πιο βαθύ και ειλικρινή έρωτα, αλλά και γιατί βρίσκομαι σ' ένα ηλικία, πού δεν άλλαζει κανείς εύκολα χαρακτήρα και αισθήματα».

Και η μητέρα της Σοφίας δεν άντέδρασε λιγότερο από την κυρία Λεζάντο στην αγάπη της κόρης της προς τον Ντιντερό. Πού μπορούσε να καταλήξει μια αγάπη μ' έναν παντρεμένο άνθρωπο; Για ν' αποσπάσει λοιπόν την κόρη της από τη γοητεία του ένδοξου συγγραφέως, την πήρε και πήγαν να έζησουν στο κτήμα τους της Καμπανίας. Στην

ΠΑΡΑΛΛΑΧΤΑ όπω όλοι οι μεγάλοι συγγραφείς, έτσι και ο Ντιντερό είχε πολλές ερωτικές περιπέτειες σ' τη ζωή του. Ένας όμως ήτρησε ο μεγάλος, ο άσπλος κάμης έρωτάς του, ένας έρωτας που τον κράτησε σκλάβο επί έτησι ολόκληρα χρόνια, ένας έρωτας που τον έγοήτευσε, τον έμείωσε και τον έκανε εθισμένο δυο ολόκληρες δεκαετίες.

Ο έρωτάς του προς την Σοφία Βαλόν, ή κυρία Βαλόν είχε άποφασίσει να μείνουν διαρκώς εκεί. Κατόπιν όμως είδε ότι αυτό ήταν άδύνατο κι' έκανόισε να μείνουν μόνον έξι μήνες.

Όταν έφυγε η Σοφία για την Καμπανία, ο Ντιντερό έμεινε άπορηγόρητος. Το Παρίσι τον στενοχωρούσε. Όπου κι' άν πήγαινε, έπληττε. Η ιδέα ότι θα περνούσαν έξη μήνες χωρίς να δη την αγαπημένη του, τον συνέτριβε και προσπαθούσε να παρηγορηθή γράφοντας της διαρκώς. Στα γράμματά του αυτά της διηγόταν και τα παραμυθότερα περιστατικά που του συνέβαιναν. Έτσι ξεγελόταν και νόμιζε πως την είχε κοντά του.

Θέλω, της έγραψε, να σού εξιστορήσω όλες τις στιγμές μιας ζωής που σού σ' άνήκει, θέλω να σε κάνω να διαβάσεις στα βάθη μιας καρδιάς, όπου

Ο φιλόσοφος Ντιντερό

βασιλεύεις σ'ό, μόνο σ'ό. Όσο κι' άν διαρκέσει ή άπουσία σου, όταν γυρίσεις δεν θάχω τίποτε να σού μάθω, τίποτε νέο να σού πώ, ούτε και τό ότι δεν έπαθα ούτε μία στιγμή να σε άγαπάω.

Στα γράμματά του του ξερούσαν διαρκώς παράπονα για την άπουσία της:

«Αν ήξερεις, αγαπημένη μου, της γράφει, σε τί έλεεινή κατάστασι έπέσο άφ' ότου έφυγες!.. Άλήθεια, τώρα βλέπω ότι σ' αγαπώ δυο φορές περισσότερο από ό,τι πίστευα».

Η άπουσία σου μου είναι βασύτατα αισθητή σε κάθε στιγμή. Κάποτε αισθάνομαι ότι κάτι μου λείπει και προσπαθώ να καταλάβω τι είναι αυτό. Άμέσως βλέπω ότι είσαι σ'ό! Άν σ'αγαπώ με βγώ έξω, χωρίς να ξέρω πού πηγαίνω, γρήγορα νιώθω ότι θα ήθελα να ρθώ έ

κεί πού βρίσκεσαι. Όταν βρίσκομαι με ευγενικούς ανθρώπους, αισθάνομαι να με κυριεύη ή άνία και γρήγορα πηλτώ, γιατί δεν έχω την έλπίδα να σε ιδώ κοντά μου για μία στιγμή...

«Η μέρες, αγαπημένη μου, είναι άτελείωτες, αιώνιες ή έβδομάδες. Δεν είμαι καλά ούτε στο σπίτι μου, ούτε πουθενά άλλο. Η συντροφιάς με δυσχεραίνουν, όταν μου τυχαίνουν και τις έπιθυμώ όταν μου λείπουν».

Γράφοντας τα όλη αυτά ο Ντιντερό, δεν λέει υπερβολές. Πραγματικά, ή άπουσία της λατρεμένης του τον θανάτωνε! Έπληττε φρικτά όπου κι' άν βρισκόταν.

Στο σαλόνι του φλου του βαρόνου ντ' Ολβάν ήταν τόσο μελαγχολικός, ώστε ή πεθερά του βαρόνου τον πείραζε, λέγοντάς του:

Δεν του έγραφε μόνο αισθηματικά γράμματά η Σοφία. Του έστελνε και κίριες για όλα τα έργα που της υπέβαλε. Τα γράμματά της όμως ήταν πάντοτε σύντομα.

«Α! έπιτέλους, της έγραφε ο Ντιντερό, ύστερα από ένδεκα χρόνια άλληλογραφίας, να ένα γράμμα σου σωστό, άληθινό. Αυτό, μάλιστα, λέγεται γράμμα. Μία φορά στη ζωή σου κατ'εφερες να κουβεντιάσεις μαζί μου συνεχώς σε έξη κατεβαστά...»

Μά όσο σύντομα κι' άν ήταν τα γράμματά της Σοφίας, ο Ντιντερό τα έφίσεσε θαυμάσια και τα περνούσε άνυπόμονα. Όταν άργούσε να πάει γράμμα της, έκανε τό κέφι του, μελαγχολούσε, όλα του έφταιγαν. Καθόταν τότε και της έγραφε τον πόνο του:

«Δεν είμαι πια ήκανός για τίποτε, όταν άργώ να πάρω γράμμα σου, Σοφία. Ο χαρακτήρας μου άλλαζει. Γίνομαι χωρίς άλλο γκρινιάρης, παράξενος. Όλοι και όλα μου προξενούν πνίχες».

Αν ή Σοφία άργούσε καμιά φορά πλέον της έβδομάδας να του γράφει, ο Ντιντερό κυριολεκτικά τρολλανόταν άπ' την άνησχη. Δεν ήξερε τί να υποθέσει.

«Μά τι συμβαίνει λοιπόν; της έγραφε. Γιατί αυτή ή άργοπορία, αγαπημένη μου; Μηπως είσαι άρρωστη;.. Μά όλα λοιπόν συνωμοτούν εναντίον μας, για να δηλητηριάσουν και τη μόνη εδύχια που μας μένει, τη μόνη παρηγοριά που έχουμε;...»

Σ' ένα άπ' τα ποσειχή φύλλα μιας άν συνεχίσουμε την έστισόρη του μεγάλου αυτού έρωτάς του Ντιντερό, που κράτησε έικοσι ολόκληρα χρόνια.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολυτως ήγοραποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λέκα 7, Αθήνας.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια 'εκ' του προηγούμενου)

‘Αλλά δεν ήταν πειά κανένας στην αλλη. ‘Όλος ο κόσμος είχε μπη στην εκκλησία, όπου το λείψανο του γέρου μαρκησιού ντε Σέν-Μάρς, θά έτοποθετείτο σε λίγο, κοντά στους άλλους ένδοξους προγόνους του, στ’ βάθη της οικογενειακής κρύπτης... ‘Ο Καπεστάν γύρισε πίσω γιά νά φύγη. ‘Ενώ όμως πλησίαζε στή μεγάλη πύλη, εις κάποιον πούτρεχε πίσω του, κι’ ο όποιος, ύποκλινόμενος, τού έιπε, με φωνή λαχανιασμένη:

—‘Η κυρία μαρκησία ντε Σέν-Μάρς περιμένει τόν κύριο ίππότη! ‘Αν ο κύριος ίππότης Καπεστάν μού κάνει τήν τιμή νά μ’ άκολουθήση, θά τόν άδηγήσω νά τή συναντήση...

‘Ο Καπεστάν, άκούοντας τά λόγια αυτά, έγινε πελιδνός. ‘Εκείνη τή στιγμή, δεν είχε, παρά μιά, μονάχα, σκέψη: Νά πηδήση σ’ άλλο γότο, και νά φύγη, νά γυρίση άμέσως στό Παρίσι! Κι’ έν τούτοις, άκολουθήσε τόν άνθρωπον εκείνον! Καμιά δύναμι στόν κόσμο, δεν θά μπορούσε, νά τόν κινή νά μή τόν άκολουθήση! Βλαστημούσε με τήν άδυναμία του—κι’ όμως άκολουθούσε τόν Λαντέρν! Γι’ ατί ήταν ο Λαντέρν, αυτός, πού τού είχε διαβιβάσει τήν πρόσκληση τής μαρκησίας... Μπήκε σε μιά πόρτα, άνέθηκε μιά σκάλα, προχώρησε, σε μιάν αίθουσα— μιάν άπ’ τίς αώτηρες και κρύες αίθουσες τών έπαρχιακών παληών πύργων— και ζαλισμένος, άφωνος, περίμενε. Μιά λευκή σκιά παρουσιάστηκε σε λίγο. Συντριμμένος, έξάλλος, ο Καπεστάν έσκυψε τό κεφάλι... Τού φαινόταν πώς θά γονατίση! Θυμολογία, παράνοια, πικρίες, έλα έσθυσαν, εκείνη τή στιγμή! Δεν ύπήρχε, τή στιγμή εκείνη, μέσα του, παρά ή άλάλητη κατάπληξη, ότι βρισκόταν δίπλα σ’ εκείνην, κοντά της!...

Γρήγορη, έλαφριά, ή λευκή σκιά, πήγε κοντά του, σαν τό πουλάκι πού τρέχει προς τό φώς! Τούπιασε, τρεμάμενη, τό χέρι, και κάτι τού ψιθύρισε σ’ ατί... Κι’ ο ίππότης, ένός, έμβρόντητος, τινάχτηκε δόλοθος, τήν κύτταξε, με μάτια άπλανή, και, νομίζοντας ότι βλέπει όνειρο, έτριψε τά μάτια του, και ψέλλισε:

—Μαριόν! ‘Η Μαριόν Ντε-λόρμ!...

—Καταλαβαίνω τί σάς κάνει

ν’ άπορήτε! τού έιπ’ εκείνη, με φωνή θλιμμένη. Τό ότι ο μαρκησιός Σέν-Μάρς είχε τό θάρρος νά βάλει μέσ’ στό στίπτι του, μιά κόρη σαν και μένα, και μάλιστα σε μιά τέτοια έπίσημη στιγμή, τήν ώρα τού θανάτου τού πατέρα του! Τό πράγμα είνε καταπληκτικό, άλήθεια! ‘Εκανα ό,τι μπόρεσα, νά μη συμβή αυτό. ‘Αρνήθηκα μ’ έπιμονή, νά δεχτώ αυτή τού τήν άξιώσι! ‘Αλλά εκείνος φανταζόταν πώς, άν μ’ άφηνε, όλοι, στό Παρίσι, θά συναγωνίζονταν πούος νά με άποσπάση άπ’ αυτόν...

—‘Η Μαριόν Ντελόρμ! Ξανα-είπε ο ίππότης, μόλις, προσέχοντας κι’ άκούοντας τί τού λεγε...

‘Εκείνη έσκασε στ’ γέλια—στ’ διαγωγή, ειρωνικά εκείνα γέλια, πού τά γνώριζε τόσο καλά.

—Κι’ ή μαρκησία; ! έιπε ο ίππότης, ρίχνοντας έξάλλες ματιές τριγύρω του. ‘Η μαρκησία ντε Σέν-Μάρς, λοιπόν; !...

—‘Ησυχάστε! τού άπάντησε εκείνη. Δεν ύπάρχει μαρκησία ντε Σέν-Μάρς! Δεν ύπάρχει, παρά ‘Μαριόν Ντελόρμ!...

—‘Αλλά εκείνη; !...

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

—Ποιά εκείνη, φίλε μου;

Θαυρώ πώς τό κεφάλι σας γυρίζει...

—‘Αλλά, έκανε δειλά ο Καπεστάν, μού είπαν, στην αλλη: ‘Η μαρκησία ντε Σέν-Μάρς σάς περιμένει!...

—‘Α, τόν βλάκα τό Λαντέρν, τί λέει! ‘Ετσι με λέει—ίσως άπό ντροπή... Δεν ύπάρχει ‘μαρκησία’, φίλε μου! Κι’ έξ άλλου, θά ύπήρχε, άν τό ήθελα. ‘Αν τό ήθελα, σάς έπαναλαμβάνω, θά ύπήρχε ‘μαρκησία ντε Σέν-Μάρς’... ‘Αλλά δεν τό θέλω, δεν τό θέλω! Και δεν ύπάρχει, πρώτα-πρώτα, φίλε μου, γιά τό συμφέρον τού φτωχού τού μαρκησιού, τού εύγενικού αυτού ανθρώπου, πού μ’ άγαπάει τόσο φλογερά, ώστε κοντεύω νά τόν συμπαθήσω! Και κατά δεύτερο λόγο, δεν ύπάρχει, γιά τό δικό μου, τό προσωπικό συμφέρον— έμένα, πού δεν έννοώ καθόλου, νά χάσω, έτσι, τήν έλευθερία μου...

‘Ενα φώς άπότομο, άπλώθηκε τότε στό μυαλό τού Καπεστάν: Δεν ύπήρχε ‘μαρκησία ντε Σέν-Μάρς’! ‘Όστε ή Γκιζέλλα βρισκόταν στό Παρίσι! ‘Ο γάμος, λοιπόν, δεν είχε γίνει! ‘Εκείνη, πού ο Κογκολέν, καθώς τού είχε πη ο Λαντέρν, άποκαλούσε ‘μαρκησία ντε

Σέν-Μάρς’, ήταν αυτή, αυτή, ή Μαριόν! ‘Ο Καπεστάν κλονίστηκε στ’ άπόδια του... Κι’ ένώ ξεχειλίζει άπ’ τήν τρελλή χαρά του, άρπάξε τής Μαριόν τά χέρια, κι’ άρχισε νά τά καταφιλή!

—‘Α, μά τώρα, αναπνέω!... —Δόξα σοι ο Θεός! Έκανε μ’ άνακούφισι εκείνη. Είχ’ άρχίσει, σάς τό λέω καθαρά, νά φοβάμαι γιά τό λογικό σας! Και τώρα πειά, κι’ έγώ καταλαβαίνω τό λόγο πού σάς έφερ’ έδώ-πέρα...

—Τό λόγο πού μ’ έφερ’ έδώ-πέρα; Έκανε κι’ ο Καπεστάν, λαμποκοπώντας άπό τή χαρά του, άγνώριστος και μεταμορφωμένος.

—‘Ε, βέβαια! Γιά νά μού φιλήσετε τό χέρι! Γιά νά μ’ εύχαριστήσετε γιά όσα έκανα γιά σάς, τόν τελευταίο καιρό! Βλέπω πώς ο μαστρο-Γκορζύ με πρόδωσε... Θά μού τό πληρώση άκριβά!

—‘Ο μαστρο-Γκορζύ; τραύλισε ο ίππότης, σαστισμένος μ’ αυτό τό νέο αίνιγμα.

—Και βέβαια! ‘Ο κάπελας τών ‘Τριών-Μοναρχών’...

—‘Α, Μαριόν, έσεις, λοιπόν, με πήγατε, μ’ έγκαταστήσατε μέσ’ στους ‘Τρεις-Μονάρχους’; Έσεις, λοιπόν; Έσεις, λοιπόν, με σώσατε; !...

—Ναί, έγώ! έιπε, άπλά, ή Μαριόν.

‘Ο Καπεστάν γονάτισε μπροστά της. ‘Εκείνη χλώμιασε μπροστά σ’ αυτό τό δείγμα τής ελκρινούς εύγνωμοσύνης του— ένα δείγμα έντελώς άθόρμητο, εύγενικό και συγκινητικό, αλλά πού αυτή θά προτιμούσε νά προερχόταν, μάλλον, άπό έρωτα...

Τό στήθος της τραντάχτηκε, χαμήλωσε τά μάτια. ‘Ενα δάκρυ θόλωσε τή λάμψη τούς: Συλλογίστηκε, άμέσως, τή Γκιζέλλα!...

Τώρα καθόντουσαν, ο ένας αντίκρυ στόν άλλο, και μέσ’ στό πλαίσιο τού παληού εκείνου σαλονιού, με τίς ξεθωριασμένες ταπετσαρίες, και τ’ άρχαία έπιπλά, άποτελούσαν, δύο θαυμάσια άνάγλυφα. ‘Ο Καπεστάν δεν πρόφερε λόγια εύγνωμοσύνης. ‘Όστόσο ή Μαριόν, έννοιζε πώς, άπό δω και στό έξής, μπορούσε νά βασιλεύει άπόλυτα σ’ αυτόν, έστω κι’ άν τού ζητούσε τή ζωή του... Είν’ έν τούτοις, άξιοσημείω-

το, ότι τίς δυό εκείνες ώρες, πού ο ίππότης πέρασε μαζί της, εκείνη, ούτε μιά φορά, ή Μαριόν δεν πρόφερε τ’ όνομα τής Γκιζέλλας ντ’ ‘Αγκουλέμ. ‘Ολόψυχα, ελκρινώς, εύχόταν τήν εύτυχία τού ίππότη Καπεστάν, αλλά θά ήτανε πάρα πολύ, γι’ αυτή νά συνεργήση, κιόλας, σ’ αυτή τήν εύτυχία...

Στίς έπίμονές του έρωτήσεις, τού άφηγήθηκε, μονάχα, τή συνάντησί της με τό Κογκολέν, στην όδόν ‘Αγίου-Μαρτίνου, τήν άπόφασι πού έλαβε άμέσως, τή συγκίνησί της και τόν πόνο της— έπειτα τή γιορτή, στό μέγαρο Κονσίνι, και τήν ξαφνική επέμβασί της, κατά τήν τραγική στιγμή τού ύπογείου. Και τότε μόνον ο ίππότης έμαθε, πώς ήτανε φυλακισμένος στό μέγαρο Κονσίνι, και πώς ο τρομερός τού εφιάλτης, τ’ όραμα τής τραγικής ‘σανίδας’, ήταν άλήθεια και πραγματικότητα!

—‘Ενωσε νά πραγματοποιήσεται! ‘Ενωσε νά τον λούζη κρύος ‘ιδρωτας. Θαύμασε τόν τρελλόν ήρωάμό της. Κι’ ανατρίχιασε όλος άπό φόβη, όταν τούκανε κουβέντα γιά τόν μαύρο...

—Και τί άπόγινε ο άνθρωπος αυτός, ή καλύτερα, ο δαίμων αυτός; !...

—Δεν ξέρω, άποκρίθηκε εκείνη. Τούδωσα τήν πληρωμή πού γύρευε, κι’ έπειτα τόν έξώσα. Θά γύρισε, πιστεύω, στην κυρά του, θέλω νά πώ στή Λεωνόρα Γκαλιγκά!...

—Θά τόν σκότωσε. Και θά-κανε καλά...

—Όχι. Τής χρειάζεται ακόμα. Θά τόν σκότωση ίσως, άλλ’ άργότερα...

—Και τί είδους πληρωμή τού κάνατε; ρώτησε ο ίππότης.

‘Η Μαριόν ανατρίχιασε και χλώμιασε. Χαμήλωσε τά μάτια.

—‘Απλά, τόν έσωσα άπ’ τήν άπελπισία! έιπε μ’ ένα παράξενο χαμόγελο.

—Αυτό είνε παράδοξο, άλήθεια! ψιθύρισε κι’ αυτός, ανατριχιάζοντας. Γιά νά εξαγοράσετε αυτόν τόν αδιάφορο σκλάβο και δεσμοφύλακα, θ’ άναγκασθήκατε, βέβαια, νά κωλύετε κάτι ύπεροχο, κάτι ήρωϊκό! ‘Ό,τι κι’ άν κάνατε, γιά μένα, Μαριόν, θά σάς είμαι όφειλέτης, έφεξής, τής ζωής μου, τού μόνου αγαθού, πού κατέχω, πράγματι, στόν κόσμο...

Γι’ αυτό, θά σάς ζητήσω κάποια χάρη.

—Χάρη; Σε μένα; Έκανε εκείνη, ένδ’ τό μέτωπό της γινόταν κατακόκκινο.

—Θά σάς πώ! έιπε, τότε, ο ίππότης. Μού ύποδειξατε, νομίμως, στό Παρίσι, πώς έχετε άζω, στό Παρίσι, πώς έχετε, μελίκτους έχθρους. ‘Ε, λοιπόν, αν ποτέ σας κινδυνεύσετε, σεις ή κανέν’ άγαπημένο πρόσωπό σας, κι’ άν ποτέ σας λάβετε άνάγκη, νά πεθάνη κάποιος, ή κατήρι σας, θά μού δώσετε γράκο και ύπόσχεσι, πώς θά με συλλογιστήτε, όταν πρέπει, και πώς θ’ άποταθήτε σε μένα, πρώτα-πρώτα...

—‘Ιππότε, σάς τ’ όρκίζομαι!

—Εύχαριστώ, κυρία...

Τά είπαν, όλ’ αυτά, άπλά

Είν’ έν τούτοις, άξιοσημείω-

το, ότι τίς δυό εκείνες ώρες, πού ο ίππότης πέρασε μαζί της, εκείνη, ούτε μιά φορά, ή Μαριόν δεν πρόφερε τ’ όνομα τής Γκιζέλλας ντ’ ‘Αγκουλέμ. ‘Ολόψυχα, ελκρινώς, εύχόταν τήν εύτυχία τού ίππότη Καπεστάν, αλλά θά ήτανε πάρα πολύ, γι’ αυτή νά συνεργήση, κιόλας, σ’ αυτή τήν εύτυχία...

Στίς έπίμονές του έρωτήσεις, τού άφηγήθηκε, μονάχα, τή συνάντησί της με τό Κογκολέν, στην όδόν ‘Αγίου-Μαρτίνου, τήν άπόφασι πού έλαβε άμέσως, τή συγκίνησί της και τόν πόνο της— έπειτα τή γιορτή, στό μέγαρο Κονσίνι, και τήν ξαφνική επέμβασί της, κατά τήν τραγική στιγμή τού ύπογείου. Και τότε μόνον ο ίππότης έμαθε, πώς ήτανε φυλακισμένος στό μέγαρο Κονσίνι, και πώς ο τρομερός τού εφιάλτης, τ’ όραμα τής τραγικής ‘σανίδας’, ήταν άλήθεια και πραγματικότητα!

—‘Ενωσε νά πραγματοποιήσεται! ‘Ενωσε νά τον λούζη κρύος ‘ιδρωτας. Θαύμασε τόν τρελλόν ήρωάμό της. Κι’ ανατρίχιασε όλος άπό φόβη, όταν τούκανε κουβέντα γιά τόν μαύρο...

—Και τί άπόγινε ο άνθρωπος αυτός, ή καλύτερα, ο δαίμων αυτός; !...

—Δεν ξέρω, άποκρίθηκε εκείνη. Τούδωσα τήν πληρωμή πού γύρευε, κι’ έπειτα τόν έξώσα. Θά γύρισε, πιστεύω, στην κυρά του, θέλω νά πώ στή Λεωνόρα Γκαλιγκά!...

—Θά τόν σκότωσε. Και θά-κανε καλά...

—Όχι. Τής χρειάζεται ακόμα. Θά τόν σκότωση ίσως, άλλ’ άργότερα...

—Και τί είδους πληρωμή τού κάνατε; ρώτησε ο ίππότης.

‘Η Μαριόν ανατρίχιασε και χλώμιασε. Χαμήλωσε τά μάτια.

—‘Απλά, τόν έσωσα άπ’ τήν άπελπισία! έιπε μ’ ένα παράξενο χαμόγελο.

—Αυτό είνε παράδοξο, άλήθεια! ψιθύρισε κι’ αυτός, ανατριχιάζοντας. Γιά νά εξαγοράσετε αυτόν τόν αδιάφορο σκλάβο και δεσμοφύλακα, θ’ άναγκασθήκατε, βέβαια, νά κωλύετε κάτι ύπεροχο, κάτι ήρωϊκό! ‘Ό,τι κι’ άν κάνατε, γιά μένα, Μαριόν, θά σάς είμαι όφειλέτης, έφεξής, τής ζωής μου, τού μόνου αγαθού, πού κατέχω, πράγματι, στόν κόσμο...

Γι’ αυτό, θά σάς ζητήσω κάποια χάρη.

—Χάρη; Σε μένα; Έκανε εκείνη, ένδ’ τό μέτωπό της γινόταν κατακόκκινο.

—Θά σάς πώ! έιπε, τότε, ο ίππότης. Μού ύποδειξατε, νομίμως, στό Παρίσι, πώς έχετε άζω, στό Παρίσι, πώς έχετε, μελίκτους έχθρους. ‘Ε, λοιπόν, αν ποτέ σας κινδυνεύσετε, σεις ή κανέν’ άγαπημένο πρόσωπό σας, κι’ άν ποτέ σας λάβετε άνάγκη, νά πεθάνη κάποιος, ή κατήρι σας, θά μού δώσετε γράκο και ύπόσχεσι, πώς θά με συλλογιστήτε, όταν πρέπει, και πώς θ’ άποταθήτε σε μένα, πρώτα-πρώτα...

—‘Ιππότε, σάς τ’ όρκίζομαι!

—Εύχαριστώ, κυρία...

Τά είπαν, όλ’ αυτά, άπλά

Είν’ έν τούτοις, άξιοσημείω-

τάλαθε, γι’ ατί άμέσως σηκώθηκε και έιπε:

—Καί τώρα, χαιρέτε, τά σέ-θη μου, κυρία! ‘Ηρθα έδώ, με τήν ψυχή στό στόμα. Φεύγω ή-συχος, σχεδόν εύτυχισμένος. ‘Ενας λόγος σας, κι’ ένα χαμόγελό σας, σκόρπισαν τά σύννεφα σ’ αυτό νού μου! Και μήν ξεχνάτε τόν όρκο πού μού κάνατε...

Σηκώθηκε κι’ εκείνη. Γιά ένα δευτερόλεπτο, έμειναν άντιμέτωποι, κι’ οί δυό τους, με τά τέσσερα τους χέρια ένωμένα, μάτια με μάτια, άφαινοί, βουβοί. Ξαφνικά, ή Μαριόν έξέσπασε στό κλάμα. ‘Ο Καπεστάν πλησίασε τά χείλη του σ’ τά μάτια της, πούλαμπαν άπ’ τά δάκρυα, και ήπιε με κατά-νυξη τά δάκρυα αυτά— τά τελευταία δάκρυα τού έρωτος.

—Χαίρετε, Μαριόν! ψιθύρισε. Και νά θυμάστε ότι, άπό δω και πέρα, έχετε άποκτήσει ά-

τάλαθε, γι’ ατί άμέσως σηκώθηκε και έιπε:

—Καί τώρα, χαιρέτε, τά σέ-θη μου, κυρία! ‘Ηρθα έδώ, με τήν ψυχή στό στόμα. Φεύγω ή-συχος, σχεδόν εύτυχισμένος. ‘Ενας λόγος σας, κι’ ένα χαμόγελό σας, σκόρπισαν τά σύννεφα σ’ αυτό νού μου! Και μήν ξεχνάτε τόν όρκο πού μού κάνατε...

Σηκώθηκε κι’ εκείνη. Γιά ένα δευτερόλεπτο, έμειναν άντιμέτωποι, κι’ οί δυό τους, με τά τέσσερα τους χέρια ένωμένα, μάτια με μάτια, άφαινοί, βουβοί. Ξαφνικά, ή Μαριόν έξέσπασε στό κλάμα. ‘Ο Καπεστάν πλησίασε τά χείλη του σ’ τά μάτια της, πούλαμπαν άπ’ τά δάκρυα, και ήπιε με κατά-νυξη τά δάκρυα αυτά— τά τελευταία δάκρυα τού έρωτος.

—Χαίρετε, Μαριόν! ψιθύρισε. Και νά θυμάστε ότι, άπό δω και πέρα, έχετε άποκτήσει ά-

τάλαθε, γι’ ατί άμέσως σηκώθηκε και έιπε:

—Καί τώρα, χαιρέτε, τά σέ-θη μου, κυρία! ‘Ηρθα έδώ, με τήν ψυχή στό στόμα. Φεύγω ή-συχος, σχεδόν εύτυχισμένος. ‘Ενας λόγος σας, κι’ ένα χαμόγελό σας, σκόρπισαν τά σύννεφα σ’ αυτό νού μου! Και μήν ξεχνάτε τόν όρκο πού μού κάνατε...

Σηκώθηκε κι’ εκείνη. Γιά ένα δευτερόλεπτο, έμειναν άντιμέτωποι, κι’ οί δυό τους, με τά τέσσερα τους χέρια ένωμένα, μάτια με μάτια, άφαινοί, βουβοί. Ξαφνικά, ή Μαριόν έξέσπασε στό κλάμα. ‘Ο Καπεστάν πλησίασε τά χείλη του σ’ τά μάτια της, πούλαμπαν άπ’ τά δάκρυα, και ήπιε με κατά-νυξη τά δάκρυα αυτά— τά τελευταία δάκρυα τού έρωτος.

—Χαίρετε, Μαριόν! ψιθύρισε. Και νά θυμάστε ότι, άπό δω και πέρα, έχετε άποκτήσει ά-

τάλαθε, γι’ ατί άμέσως σηκώθηκε και έιπε:

—Καί τώρα, χαιρέτε, τά σέ-θη μου, κυρία! ‘Ηρθα έδώ, με τήν ψυχή στό στόμα. Φεύγω ή-συχος, σχεδόν εύτυχισμένος. ‘Ενας λόγος σας, κι’ ένα χαμόγελό σας, σκόρπισαν τά σύννεφα σ’ αυτό νού μου! Και μήν ξεχνάτε τόν όρκο πού μού κάνατε...

Σηκώθηκε κι’ εκείνη. Γιά ένα δευτερόλεπτο, έμειναν άντιμέτωποι, κι’ οί δυό τους, με τά τέσσερα τους χέρια ένωμένα, μάτια με μάτια, άφαινοί, βουβοί. Ξαφνικά, ή Μαριόν έξέσπασε στό κλάμα. ‘Ο Καπεστάν πλησίασε τά χείλη του σ’ τά μάτια της, πούλαμπαν άπ’ τά δάκρυα, και ήπιε με κατά-νυξη τά δάκρυα αυτά— τά τελευταία δάκρυα τού έρωτος.

—Χαίρετε, Μαριόν! ψιθύρισε. Και νά θυμάστε ότι, άπό δω και πέρα, έχετε άποκτήσει ά-

τάλαθε, γι’ ατί άμέσως σηκώθηκε και έιπε:

—Καί τώρα, χαιρέτε, τά σέ-θη μου, κυρία! ‘Ηρθα έδώ, με τήν ψυχή στό στόμα. Φεύγω ή-συχος, σχεδόν εύτυχισμένος. ‘Ενας λόγος σας, κι’ ένα χαμόγελό σας, σκόρπισαν τά σύννεφα σ’ αυτό νού μου! Και μήν ξεχνάτε τόν όρκο πού μού κάνατε...

Σηκώθηκε κι’ εκείνη. Γιά ένα δευτερόλεπτο, έμειναν άντιμέτωποι, κι’ οί δυό τους, με τά τέσσερα τους χέρια ένωμένα, μάτια με μάτια, άφαινοί, βουβοί. Ξαφνικά, ή Μαριόν έξέσπασε στό κλάμα. ‘Ο Καπεστάν πλησίασε τά χείλη του σ’ τά μάτια της, πούλαμπαν άπ’ τά δάκρυα, και ήπιε με κατά-νυξη τά δάκρυα αυτά— τά τελευταία δάκρυα τού έρωτος.

—Χαίρετε, Μαριόν! ψιθύρισε. Και νά θυμάστε ότι, άπό δω και πέρα, έχετε άποκτήσει ά-

τάλαθε, γι’ ατί άμέσως σηκώθηκε και έιπε:

—Καί τώρα, χαιρέτε, τά σέ-θη μου, κυρία! ‘Ηρθα έδώ, με τήν ψυχή στό στόμα. Φεύγω ή-συχος, σχεδόν εύτυχισμένος. ‘Ενας λόγος σας, κι’ ένα χαμόγελό σας, σκόρπισαν τά σύννεφα σ’ αυτό νού μου! Και μήν ξεχνάτε τόν όρκο πού μού κάνατε...

Σηκώθηκε κι’ εκείνη. Γιά ένα δευτερόλεπτο, έμειναν άντιμέτωποι, κι’ οί δυό τους, με τά τέσσερα τους χέρια ένωμένα, μάτια με μάτια, άφαινοί, βουβοί. Ξαφνικά, ή Μαριόν έξέσπασε στό κλάμα. ‘Ο Καπεστάν πλησίασε τά χείλη του σ’ τά μάτια της, πούλαμπαν άπ’ τά δάκρυα, και ήπιε με κατά-νυξη τά δάκρυα αυτά— τά τελευταία δάκρυα τού έρωτος.

—Χαίρετε, Μαριόν! ψιθύρισε. Και νά θυμάστε ότι, άπό δω και πέρα, έχετε άποκτήσει ά-

τάλαθε, γι’ ατί άμέσως σηκώθηκε και έιπε:

—Καί τώρα, χαιρέτε, τά σέ-θη μου, κυρία! ‘Ηρθα έδώ, με τήν ψυχή στό στόμα. Φεύγω ή-συχος, σχεδόν εύτυχισμένος. ‘Ενας λόγος σας, κι’ ένα χαμόγελό σας, σκόρπισαν τά σύννεφα σ’ αυτό νού μου! Και μήν ξεχνάτε τόν όρκο πού μού κάνατε...

τάλαθε,

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΕΛΕΩΝΟΡΑΣ ΝΤΟΥΖΕ

Πώς έκανε το κέφι της η μεγάλη καλλιτέχνης. Η ιδιοτροπία της κ' η παραξενιά της. Πώς οι διευθυντές των θεάτρων αναγκάζονταν ν' αλλάζουν πρόγραμμα. Διακοπή των παραστάσεων για δεκαπέντε μέρες. "Όπου η μεγάλη καλλιτέχνης αρνείται νά δεχθί στο καμπαρίνι της τόν θαυμάζα της Σαξωνίας. Ντούζε και ντ' Αννούντσιο, κτλ.

ονόμα Ντούζε.

Την Ντούζε την πρωτοανακάλυψε ο ιμπρεσάριος Σούρμαν σ' ένα μικρό ιταλικό θέατρο και έζητησε αμέσως να την προσλάβει στο μεγάλο θέατρό του. Η Ντούζε όμως αρνήθηκε. Και μόνον, όταν πέρασαν πέντε δόκιμα χρόνια, στις 4 'Ιανουαρίου 1885, έστειλε ένα τηλεγράφημα στον ιμπρεσάριο και τον ειδοποίησε ότι δέχεται. Είχε πειρά την πεποίθησή ότι είχε γίνει μεγάλη καλλιτέχνης.

Το πρώτο της τουρνέ το έκανε στο Βέλγιο και την Γερμανία, όπου θαμάβευσαν ως «Κυρία με τās Καμειλάς».

Η Ντούζε, εκτός των άλλων, ήταν τρομερά ιδιοτροπή. Η πύλη μικρή όμορη, το χιόνι, ή ανυπόστατη όμορη μιάς βορεινής πόλεως, ή παραμικρή αφορμή τέλους πάντων, την έκανε νά χάνη το κέφι της και νά μη συμπεριέχει στην παράστασή. Κι' έτσι πολλές φορές, οι διευθυντές των θεάτρων αναγκάζονταν νά... αλλάζουν πρόγραμμα, ή ν' αναβάλλουν την παράστασή για μερικές εβδομάδες.

Λίγο την ενδιέφεραν την Ντούζε ή ζημιές του θεάτρου, όταν ήταν άρρωστη.

Σχετικώς με την ιδιοτροπία της αυτή, αναφέρουμε ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο. Βρισκόταν κάποτε στην Κολωνία. Ο διευθυντής του μεγάλου θεάτρου της πόλεως ξέροντας την ιδιοτροπία της Ντούζε, δεν ήθελε νά της παραχωρήσει το θέατρο, για δύο βραδιές, όπως αυτή ζητούσε, αν και το είχε υποσχεθί γυναικά άμοιρή. Τέλος πάντων, της το παραχώρησε για δύο μόνον απογευματινές παραστάσεις. Στις 19 'Απριλίου παίχτηκε η «Κυρία με τās Καμειλάς» και μολονότι δεν συνηδίζονταν τότε στη Γερμανία ή απογευματινές παραστάσεις, ή εισπράξεις υπερέβησαν τις 12.000 φράγκα. Πριν τελειώσει ή παράστασις, όλες ή θέσεις είχαν νομισασθί για την δεύτερη παράστασι, κατά την οποία θά παίζονταν ή «Μάγδα» του Σούδερμαν.

Τό ίδιο βράδυ μάλιστα, έφτασε τηλεγράφημα της αδελφής του Αλτοκράτορος της Γερμανίας, διά του οποίου ειδοποιούσε νά της κρατήσουν ένα θεωρείο για την παράστασι της «Μάγδας». Δεν είχε μείνει όμως κανένα θεωρείο άνομισαστο και χάριν της ποιητικής, έφτιασαν ένα μικρό ιδιαίτερο παρόχημα.

Έξαφνα, ενώ όλα ήσαν έτοιμα, ή Ντούζε κάλεσε τόν ιμπρεσάριο της Σούρμαν στο ιδιαίτερο δωμάτιό της για νά του αναγγείλη ότι... δεν θά

έπαιζε τό απόγευμα!...

—Είπατε άρρωστη; την ρώτησε ο ιμπρεσάριος.

—Όχι.

—Τότε;

—Νομίζω πως δεν θά μπορούσα νά παίξω καλά τό μέρος μου. Αιτώστε το κοινό.

—Μά, δεν είναι δυνατόν, κυρία.

—Και γιατί;

—Γιατί έχωμει εισπράξει δώδεκα χιλιάδες φράγκα.

—Α! μού είναι αδιάφορο! Δεν μπορώ νά παίξω. Για κύτταξε σύννεφα στον ούρανό!

—Μά αυτός δεν είναι λόγος νά μη παίξουμε!

—Αν είναι λόγος ή δεν είναι, έγω δεν τό εξετάζω. Σου είπα, ή απόφασίς μου είναι άμετάκλητη. Καταλαβαίνω ότι δεν θά παίξω καλά και δεν θέλω νά κλέψω τό κοινό.

—Κι' ή εισπράξις; Και τά έξοδα;

—Μου είναι αδιάφορο! Πόσα νομίζετε σέ κάθε παράστασι;

—Δυό χιλιάδες πεντακόσια φράγκα.

—Θά σάς τό δώσω έγώ.

—Λιπάμει πολύ, κυρία, αλλά είναι αδύνατο νά μίν παίζετε. Η αδελφή του Αλτοκράτορος της Γερμανίας με ειδοποίησε ότι θά έλθη.

—Και αυτή είναι «Κοινόν», όπως οι άλλοι. Διώξτε την!

—Μά είναι πολύ άρρωστη! Η πόρτε; τόν θεάτρον άνοιξαν, δεν μπορούμε

πειά νά βρούμε καμιά πρόφασι.

—Λοιπόν επιμένετε νά παίξω;

—Μάλιστα, κυρία.

—Θά παίξω, έστω! Αλλά σάς ειδοποιώ ότι από αύριο θά είμαι άρρωστη για δεκαπέντε μέρες. Η επιμονή σας θά σάς κάνει νά χάσετε περισσότερα.

Τό είπε και τό έκανε.

Έπαιξε, θαμάβευσαν, αλλά επέμεινε νά διακόψη τις παραστάσεις επί δεκαπέντε μέρες και τις διέκοψε.

Νά και ένα ανέκδοτό της, χαρακτηριστικό επίσης.

Έπαιζε στο Βασιλικό Θέατρο της Στουτγάρδης. Κατά την πρώτη πράξι, ο βασιλεύς της Σαξωνίας έζητησε νά την επισκεφθί στο καμπαρίνι της, για νά της εκφράσει τά συγχαρητήριά του.

Πέστε στην Μεγαλειότητά του, απάντησε ή Ντούζε, ότι είμαι πολύ συνημμένη και συνεπώς δεν μπορώ νά τόν δεχτώ. Τώρα είμαι άφοσιωμένη στην τέχνη μου. Η επισκέψης με ανακαλούν στην πέδηση, την οποίαν μισώ.

Στό επόμενο διάλειμμα, ο βασιλεύς συνοδευόμενος από τόν ύπασιπότην του, μπήκε στα παρασκήνια και έζητησε νά παρουσιάσθι στη Ντούζε.

Όταν τόν είπαν πως ή καλλιτέχνης δεν θά τόν δεχότανε, ο βασιλεύς έζητησε νά μάθη τό δωμάτιό της ήθοποιού και χτύπησε την πόρτα.

—Ποιος είναι;

—Ο βασιλεύς!

—Λιποθύμω πολύ, μά δεν μπορώ νά δεχθώ τόν εκέριον βασιλέα για τί ντύνομαι.

—Δεν πειράζει, θά περιμένω ως πού νά τελειώσετε.

—Μην περιμένετε γιατί θ' άρρώσω.

—Περιμένω.

—Αδίκω, κυρία, μού είναι αδύνατον νά δεχθώ επισκέψης.

—Κυρία!

—Μην επιμένετε. Δεν θά βγώ απ' εδώ για νά έξακολουθήσω την παράστασι, αν δεν με πληροφορήσουν ότι φύγατε!

Ο βασιλεύς έφυγε μανιασμένος.

Έπειτα από λίγες στιγμές έστειλε τόν ύπασιπότην του, στον ιμπρεσάριο της Ντούζε.

—Μην επιχειρήσετε καμιά φορά, τόν παραγγείλε, νά μού ζητήσετε για την Ντούζε τό Βασιλικό Θέατρο, γιατί δεν θά σάς τό παραχωρήσω.

—Όχι και μεις θά τού τό ζητήσουμε! απάντησε περήφανα ή Ντούζε, όταν της τό είπαν.

Όταν ή Ντούζε τά είχε καλά με τόν Ντ' Αννούντσιο και όταν αυτός βρισκόταν στους πατριωτικούς του οίλους, τόν υποχρέωνε νά περπατά στα τέσσερα, σάν άλογο, με χέρια και με πόδια.

Και αυτή τόν καβαλλίκευε κρατώντας μιά τεράστια ιταλική σημαία.

Έτσι έπαινε δίδην ή... 'Ιταλία στην Αυστριακή Τεργέστη και ή Ντούζε φώναζε:

—Βίβα 'Ιταλία! Βίβα Σαβόια!

Κι' ο Ντ' Αννούντσιο χρομέλιζε από έθνική χαρά!

ΤΟ ΝΟΥ ΣΑΣ !..

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Κάποιος Γερμανός γιατρός ανέκαλψε ότι τό άρωμα των λουλουδιών έχει μεγάλη επίδραση στον άνθρωπο.

Έτσι, εκείνος που μυρίζεται συχνά τριαντάφυλλα, γίνεται φιλόδοξος και θεοσεβής.

Εκείνος που μυρίζεται δώδεμο, γίνεται πανούργος και άπληστος.

Εκείνος που μυρίζεται βερβανιά, καλλιτέχνης.

Εκείνος που μυρίζεται κάμφορα, αποβλακώνεται και άπατηνώνεται.

Κι' εκείνος που μυρίζεται όποια νάξ, καταντά τρελλός!

Τό νου σας λοιπόν!

Η Έλεωνόρα Ντούζε

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΡΟΖΝΥ

ΣΑΛΩΜΗ

ΟΤΑΝ σήκωσε τό δακρυμένο μάτι της ή Νατζέσδα Δημήτρωφ, άναστήθηκε από την έπιπλή της και γλόμισε. Ένας νέος με ένεργητική, άνδρική φυσιογνωμία, στεκόταν μπροστά της και την κοιτούσε με τρυφερότητα και συμπόνια.

—Στέφανε!... Στέφανε Μικέιεφ! Τι θέλεις σού έδώ;... τού φώναζε με λαχάρα, και γύρισε συγχρόνως τρομαγμένη τό βλέμμα της προς την πόρτα.

Χωρίς ό Στέφανος νά της απαντήσει, την πλησίασε σιγά - σιγά και της έπτε βίαια: —Άκουσε, Νατζέσδα... Ξέρεις πόσο σέ λάτρευα πριν πάρως τόν Δημήτρωφ... Άς θυνηται γι' αυτό οι γονείς σου, οι όποιοι θαμάβθηκαν απ' την κοινωνική θέσι κι' από τόν πλούτο του... Ξέρεις πόσο μού σείαχες αυτό, καθώς και με τί αυτά-πάρησι έξαφανίστηκε από κοντά σου μετά τό γάμο σου... Σέ παρακολούθουσα όμως πάντοτε. Ποτέ δεν έλειπες απ' τό ιναλό μου κι' απ' τί σκέψη μου... Κι' όταν είδα ότι ή κατάστασις γινόταν πειά τραγική κι' άβάσταχτη για σένα, αποφάσισα νά παρουσιάσθω και νά ένεργήσω... Νατζέσδα μου, άπόψε ληρωμένος όριστική!

Η νεαρή γυναίκα σήκισε, τρομαγμένη απ' τόν σοβαρό και πένθιμο τόνο της φωνής τού Μικέιεφ. Σήκωσε τό λαμπρό μάτι της και πάλι, τόν κύτταξε λαχινιασμένη, κι' έπειτα τό χαμήλωσε δουδι. Είχαν συνεννοηθί κιόλας, ενώ έξω λυσσομανούσε τό χιόνι κι' ό βοήθας!

Μεσάνυχτα. Δέκα απολασμένα μέλη τού μηδενιστικού καμπατίου της Μόσχας, είχαν κυλώσει μυστικά από όρα τό άπάμερο σπίτι της κατασκόπου Νίνας Γεωργιέννας.

Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

Και νά, κάποιο έλκνδρο γοργό σάν άστραπή, σταμάτησε άπότομα μπρός στη μικρή πορτοίλα τού σπιτιού! Αμέσως όμως ένδεκα σαιές, ξεπεταχθηκαν από τό σκοτάδι, έμπεσαν τό στυλέρτα τους στο λαγόγγι τού άμειληλάτη και τών δύο έμπιστων συνόδων τού Δημήτρωφ, και κράτησαν ακίνητο τόν ίδιο φράζοντάς τόν συγχρόνως τό στόμα με μιά πετσέτα!

Τό ίδιο έλκνδρο μετέφερε τόν δέσμιο Δημήτρωφ, τόν Μικέιεφ και δύο άναρχικούς σ' ένα μακρινό σπιτάκι, στο κέντρο τού καμπατίου τών μηδενιστών της Μόσχας.

Τόν πέταξαν δειμένο στο ύπόγειο τού σπιτιού αυτού, όπου τόν άφησαν ν' άφριξη απ' τί λύσσα του. Μά σέ λίγο παρουσιάστηκε εκεί ό Μικέιεφ. Τόν έπιασε και τού έπτε: —Σκύλε, πιάστηκες επί τέλους!...

—Άγροσε, θά μού τό πληρώσεις, αν σού ξεφύγω!... στήγγισε ό δεύτερος.

Ένα ειρωνικό γέλιο βγήκε απ' τό στόμα τού Μικέιεφ. Κατόπιν έφτυσε με άπέχθεια τόν άρρονομικό διευθυντή κι' έπτε: —Και νά μού ξεφύγης, δεν σέ φοβόμμαι!... Όσοι μαστιγώνουν άδύνατες κι' άνυπεράσπιστες γυναίκες είναι άνθρωποι και πρόστυχοι... Και κάτι τέτοιο είναι ακίνδυνος για μένα!...

Κέρωσε σάν πεθαμένος ό Δημήτρωφ απ' τί φριχτή προσβολή. Με μιά κίνησι άστραπαία τράβηξε ένα στυλέτο, καλοκρυμμένο σέ μυστική θήκη τού μανικιού του, και πριν προλάβη ό άντοπος Μικέιεφ νά φυλαχθί, τού τούτηξε ως στη λαβή στο στήθος.

Κέρωσε σάν πεθαμένος ό Δημήτρωφ απ' τί φριχτή προσβολή. Με μιά κίνησι άστραπαία τράβηξε ένα στυλέτο, καλοκρυμμένο σέ μυστική θήκη τού μανικιού του, και πριν προλάβη ό άντοπος Μικέιεφ νά φυλαχθί, τού τούτηξε ως στη λαβή στο στήθος.

Κέρωσε σάν πεθαμένος ό Δημήτρωφ απ' τί φριχτή προσβολή. Με μιά κίνησι άστραπαία τράβηξε ένα στυλέτο, καλοκρυμμένο σέ μυστική θήκη τού μανικιού του, και πριν προλάβη ό άντοπος Μικέιεφ νά φυλαχθί, τού τούτηξε ως στη λαβή στο στήθος.

Κέρωσε σάν πεθαμένος ό Δημήτρωφ απ' τί φριχτή προσβολή. Με μιά κίνησι άστραπαία τράβηξε ένα στυλέτο, καλοκρυμμένο σέ μυστική θήκη τού μανικιού του, και πριν προλάβη ό άντοπος Μικέιεφ νά φυλαχθί, τού τούτηξε ως στη λαβή στο στήθος.

Κέρωσε σάν πεθαμένος ό Δημήτρωφ απ' τί φριχτή προσβολή. Με μιά κίνησι άστραπαία τράβηξε ένα στυλέτο, καλοκρυμμένο σέ μυστική θήκη τού μανικιού του, και πριν προλάβη ό άντοπος Μικέιεφ νά φυλαχθί, τού τούτηξε ως στη λαβή στο στήθος.

Κέρωσε σάν πεθαμένος ό Δημήτρωφ απ' τί φριχτή προσβολή. Με μιά κίνησι άστραπαία τράβηξε ένα στυλέτο, καλοκρυμμένο σέ μυστική θήκη τού μανικιού του, και πριν προλάβη ό άντοπος Μικέιεφ νά φυλαχθί, τού τούτηξε ως στη λαβή στο στήθος.

Κέρωσε σάν πεθαμένος ό Δημήτρωφ απ' τί φριχτή προσβολή. Με μιά κίνησι άστραπαία τράβηξε ένα στυλέτο, καλοκρυμμένο σέ μυστική θήκη τού μανικιού του, και πριν προλάβη ό άντοπος Μικέιεφ νά φυλαχθί, τού τούτηξε ως στη λαβή στο στήθος.

Μογγύρισε απ' τόν πόνο ό άτυχος νέος και κυλίστηκε στις πλάτες, ένώ συγχρόνως οι άλλοι δύο σύντροφοί του όρμουναν στο δωμάτιο, ειδοποιημένοι απ' τό μουνγκητό, και τρυπούσαν τό κορμί τού Δημήτρωφ με τά βόλια τών περιστροφών των! Ξαλωμένος στο έπιδανάτιο κρεβάτι τού ό Μικέιεφ, κύτταζε τούς συνταρμένους απ' τί θλίψη συντρόφους τού και... χαμογελούσε όδυνηρά και μελαγχολικά!

Ναι, χαμογελούσε. Χαμογελούσε για τί σκληρή ειρωνεία της τύχης του, ή όποια τόν σφάριζε νεκρό τη στιγμή άκριβώς κατά την όποια θ' άρπαζόσε κι' αυτός την χαμένη τήσον καρδιά εύτυχία του!

Τά θολά απ' την προσέγγισι τού θανάτου μάτια τού έβλεπαν την γλοιώη και σμαδαμένη απ' τί κατωτικές μοσρή της Νατζέσδας του. Τ' απιά τών ήσαν γεμάτα απ' τή μελωδία της φωνής της. Τά χείλη τών φίλων τού μετώπύ της. Και τόσο δυνατές ήσαν αυτές ή άνταρτες —άλλοιμονο— όπτασις τού, όστε δολοφόρο τό στραγγισμένο απ' την άμφοραγία της στυλέρτας κορμί τού ανατρίχιασε από εύτυχία!...

Έξαφνα τά μάτια τού άνοιγόμεισαν, κι' ή πραγματικότητα—θλιβερή κι' άπειροπατική—τόν συγκλόμισε βίαια. Κόνησε με κόπο τό χέρι τού κι' ένας απ' τούς δακρυάμενους συντρόφους τού έσπυψε κοντά του:

—Τι θέλεις, Στέφανε; ψιθύρισε. —Έπνιξε τό προτελευταίο επιδανάτιο σχολαστικό του με υπερνάνθρωπη προσπάθεια ό Μικέιεφ, και τραλίσε:

—Υποσχέθηκε μου... Νά πάτε της Νατζέσδας τό κεφάλι του. Της τόχω υποσχεθί!...

Έγρισε πώς τό κεφάλι του, κι' ή ψυχή τού γλόστρεσε σάν άχνος μακριά απ' τό κορμί του.

Στη Βαρσοβία ζή τώρα μιά γρηούλα, σκυφή απ' την ήλικία κι' απ' τά βάσανα. Τό ξολομένο κορμί της τότε μονάχα τριπτάει από λαχάρα, κι' ή βολή ματιά της τότε μονάχα άστράφτει, όταν άνοιγόντας μιά ξύλινη κασετίνα άνατρίχει κεί μέσα ένα κομμένο και θαλαμωμένο άνδρικό κεφάλι!

Κι' ενώ τό κεφάλι αυτό είναι τού σιζόγου της Σεργίου Δημήτρωφ, ή σκέψη της δεν προσηλώνεται στη μνήμη τού, αλλά στη μνήμη τού Μικέιεφ. Τό κεφάλι αυτό ήσαν τό τελευταίο δώρο τού!...

Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

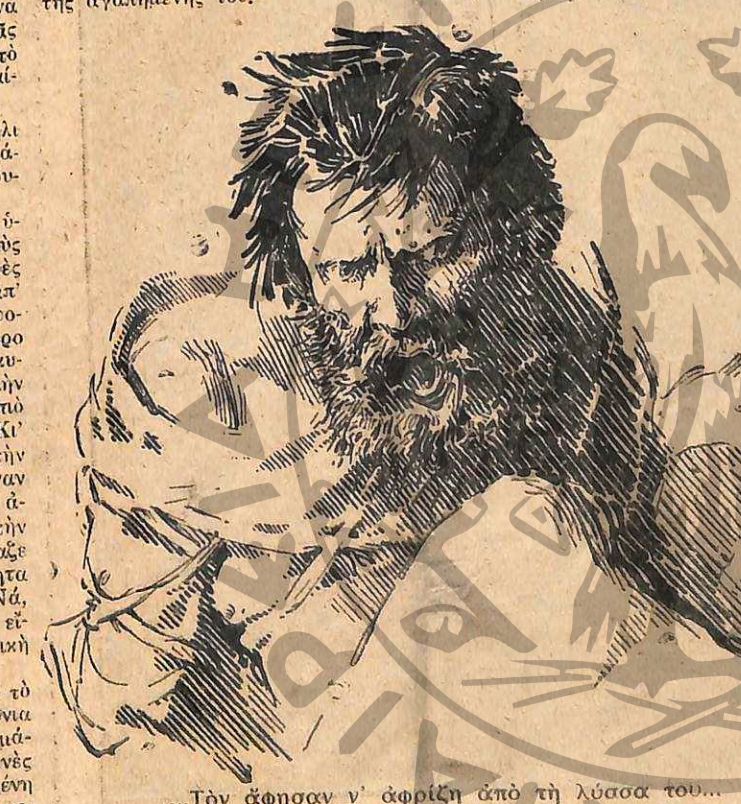
Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

Τό κροισιολογικό χιόνι κι' ό βοήθας που θέριζε, δεν τούς τρώαζε καθόλου. Περιμέναν όπονοποια έβελαι, βέβαια πως ό άμειλικτος δώδεκας των, ό άστυνομικός διευθυντής της Μόσχας Σέργιος Δημήτρωφ θάφθανε σέ λιγάκι στο σπίτι της αγαπημένης του.

...Τόν άφησαν ν' άφριξη από τί λύσσα του...

Ο θάνατος της γυναίκας του στάθηκε ένα οικηρό χτύπημα για τον Πάω Μιζέβ. Η λύπη που δοκίμασε ήταν τόσο μεγάλη, ώστε τον ξάγγισε στη συνείδηση τη δική του και των φίλων του, τον έκανε συμπαθητικό. Και η αλήθεια είναι ότι είχε ανάγκη να εξιλεωθεί για όσα έφαινε βαρύνοντά τον. Όλοι οι γνωστοί του ήξεραν πως η ζωή της κυρίας Μιζέβ—της εδυστοχισμένης Λουίζας—έως την έλευση—ήπρηξε ένας άτελειωτος και οδυνηρός Γολγοθάς. Ο Πάω, άνθρωπος σκληρός, απότομος, αυταρχικός, βασάνισε τη γυναίκα του όχι μονάχα με τις αλλεπάλληλες άπιστιες του, αλλά και με την περιφρονητική του στάση απέναντί της, με τα φαρμακερά λόγια που της έλεγε, με τους εξευτελισμούς στους οποίους την υπέβαλε κάθε μέρα και μπροστά άμα τις υποχρεώσεις της!

Ο Πάω ήταν τριάντα χρόνων, όταν παντρεύτηκε τη Λουίζα. Μια δειλή και μαζεμένη κοπέλλα είκοσι ετών, με μοναδική προίκα την αμορφιά της. Όσοσο, κανείς από τους γνωστούς των δεν φαντάστηκε ότι το άνοιγμα αυτό θα μπορούσε να περάσει ζωή εδυστοχισμένη, γιατί όλοι ήξεραν τον έλεγχο και δύστροπο χαρακτήρα του Πάω.

Ένας κεραυνόβολος έρωας έκανε τον Πάω ν' αποφασίσει να ζητήσει σε γάμο τη Λουίζα, αφού θεωρήθηκε πως ήταν άδυναν τον ή τιμή αυτή κοπέλλα να γίνει φίλη του... Ο άνθρωπος που περιφρονούσε τις γυναίκες επειδή η μεγάλη του περιουσία του επέτρεπε να έχει πολλές κατακτήσεις, αναγκάστηκε μια μέρα ν' αναγνωρίσει, με συντριβή, ότι η πραγματική αγάπη δεν αγοράζεται με χρήμα... Και παντρεύτηκε τη Λουίζα, επειδή μονάχα έτσι θα μπορούσε να την κάνει δική του.

Η φλόγα του πάθους, που έκανε τον Πάω να φανή στην αρχή τρυφερός και στοργικός σύζυγος, δάστηξε ξη μονάχα μίνες. Κατόπιν, ο Πάω ξαναγίνα... ο παλιός Πάω. Άρχισε ν' απορή κι' ο ίδιος πως έκανε την εγκάρσια να παντρευτεί. Κατηγόρησε τη γυναίκα του ότι στα κατάφερε να τον τυλίξει, ότι τον έμπλεξε στα δίχτυα της σαν πρωτόπειρο νεο καί, για να την εκδιώξει, άρχισε να γλεντάει με διάφορες προθήκες και καλίσκοις γυναικούλες των καπαρών... Τα δλονύχτια αυτά βργία του προξένησαν κατάπληξη και σ' αυτούς άδικα τους εξ επαγγέλματος Παρισινούς γλεντζήδες...

Το σχέδιο του Πάω ήταν να εξαναγκάσει τη γυναίκα του—τη εδυστοχισμένη τη Λουίζα—να βαρεθεί τη ζωή αυτή και να ζητήσει διαζύγιο... Ο άντρας της της είχε δώσει τόσες και τόσες άφορες να σπρωίξει την άνοχη της! Εκείνη όμως δεν έκανε κανένα σχετικό διάβημα. Υπόφερε σιωπηλά, χωρίς ναχη δίπλα της κανένα άνθρωπο να του πη τον πόνο της... Ποτέ δεν παραπονέθηκε για τις ταπεινωσεις και τους εξευτελισμούς στους οποίους την υπέβαλε ο σύζυγός της—γιατί είχε την ελπίδα ότι, μια μέρα, ο Πάω θα ξαναγυρνούσε κοντά της.

Και η τυραννική αυτή ζωή βάστηξε πέντε δλοκλήρα χρόνια για τη Λουίζα—για τη εδυστοχισμένη τη Λουίζα, όπως την έλεγαν οι γνωστοί της...

Και τέλος, μια μέρα, η Λουίζα πέθανε από μια φοιτική αρρώστεια, από μια αρρώστεια που δεν συγχωρεί ποτέ...

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ Ε. Γ. ΓΛΟΥΚ

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΑΦΟ

Από την πρώτη στιγμή που έπεσε στο κρεβάτι—ώχρη σαν μαρμαρένο φύλλο, με ματιά στεφανωμένα από μαύρους κύκλους, δίχοντας όλοένα—ο γιατρός που την εξέτασε είδωποίησε το σύζυγό της ότι δεν υπήρχε καμμία ελπίδα σωτηρίας γι' αυτήν... Η προειδοποίησή αυτή άναστασε τον Πάω. Τι να συνέβη άραγε στην ψυχή του; Μήπως άπώλησε, έπ' τέλος, συνείδηση της τρυφερότης άδικίας που έκανε άπειναντι της γυναίκας του; Μήπως ξαναγεννήθηκε μέσα του η παλιά του αγάπη για τη Λουίζα;... Η καρδιά του ανθρώπου είναι ένα μυστήριο, και κανείς δεν μπορεί να ξέρη πως αισθάνεται και πως σκέπτεται ο διπλάνος του...

Η αλήθεια είναι ότι ο Πάω περιποιήθηκε τη γυναίκα του όσο μπορούσε καλύτερα, με πραγματική στοργή, στις τελευταίες μέρες της ζωής της. Το περιεργό, όμως, είναι ότι ενώ εκείνος άρχισε να δείχνεται τρυφερός μαζί της, η Λουίζα φαινόταν σαν να μην είχε πεία άναγνη της αγάπης του. Τον άπταζε ψυχρά, με καμία σχεδόν, και με μια παράξενη ειρωνική έκφραση στο πρόσωπό της, το παραμορφωμένο από την αρρώστεια. Μια δυο φορές μάλιστα, του φάνηκε που Πάω ότι ξαχώρισε μια σαρκαστική λάμψη στα μάτια της...

Ύστερ' από λίγο καιρό, η Λουίζα πέθανε.

Ο Πάω την έλαβε με συντρι-

βή. Και ο ελκρινής πόνος του συγκίνησε και αυτούς άδικα που τον κατηγορούσαν άλλοτε ότι ήταν άκαρδος, που τον θεωρούσαν άπειθυνο για τον πρόωγο θάνατο της εδυστοχισμένης της Λουίζας...

Πέρασε ένας χρόνος από τότε. Ο Πάω ξαναβρήκε στο μεταξύ την ψυχική του γαλήνη. Έξ άλλου, δεν ήταν από τους ανθρώπους εκείνους που τους τσακίζει εύκολα ή άπειλσία. Η ζωή άρχισε να του φαίνεται και πάλι άραια. Σχεδιάζε, μάλιστα, να ξαναπαντρευτεί...

Ένα πρωί, μόλις ξύπνησε, φρέσκος και ευδιάθετος, ο θαλαμηπόλος του του έφερε μια έπιστολή μ' ένα δέμα. Η διεύθυνση ήταν δαχτυλογραμμική. Ο Μιζέβ άνοιξε το φάκελλο, μ' ένα άνεξήγητο θλιβερό προάσθημα... Και από τις πρώτες γραμμές που διάβασε, έγινε κατακλιτικός, σαν νεκρός...

Η έπιστολή αυτή—άνωνμη και γραμμένη δλη στη γραφομηχανή, έλεγε τα έξης:

«Κυρία,

»Τη στιγμή αυτήν, έκτελώ τη θέληση μιας άγαπημένης νεκρής. Σήμερα είναι η επέτειος της μέρας που γνωρίστηκα μαζί της. Και εκείνη μου έλεγε να σάς στείλω αυτήν άκριβώς τη μέρα μερικά από τα γράμματα που μου έγραψε, για να μάθετε δλη την αλήθεια...

»Νά πως η Λουίζα—θα το καταλάβατε ίσως ότι αυτή είναι η άγαπημένη μου νεκρά—συνέλαβε το σχέδιο να σάς έκδικηθή από τον τάφο της:

»Μια μέρα, ενώ έρχότανε στο δωμάτιό μου, όπου είχαμε δώσει ραντεβού, λίγο έλειψε να την πατήσει ένα αυτοκίνητο... Αυτό το θεώρησε κακό σημάδι—μια προειδοποίησις ότι δεν θ' άργουσε να πεθάνη... Και άφου μου έλεγε ότι η τελευταία της σκέψις θ' άνηκε σέ μένα, σέ μένα που μπόρεσα να την παρηγορήσω, να την κάνω να λησμονήσει στην άγκαλιά μου τις βαρβαρότητες σας και τα μαρτύρια που της επέβάλατε, άφου μου όρκίστηκε για μια άκόμα φορά ότι μονάχα μένα άγάπησε στη ζωή της, πρόσθεσε:

«Αν πεθάνω ξαφνικά, δεν πρέπει ο άλλος ν' άγνοή ή έγινε μεταξύ μας... Πρέπει να μου υποσχεθής ότι θα φροντίσης να τον είδοποίησης... Θά του στείλεις, μάλιστα, και τις έπιστολές που σου έγραφα, για να μη του μείνη η παραμικρή άμφιβολία...»

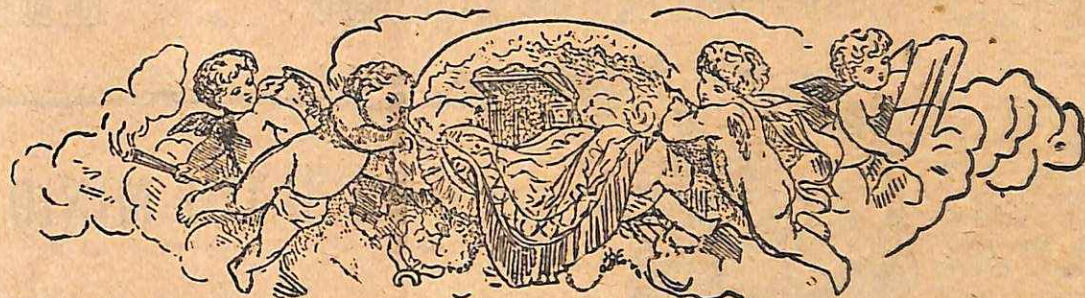
Της υποσχεθήκα να έκτελώσω την έπιθυμία της αυτήν. Και σήμερα κρατώ το λόγο μου. Και όφειλα να σάς πω ότι αν δεν σάς φανερώνομαι ποιάς είμαι, αυτό δεν το κάνω, έπειδή σάς φοβάμαι—ώ! με πόση ευχαρίστηση θα σάς υπάτοιζα!—μα έπειδή θέλω να βασανισθήτε περισσότερο, ψάχνοντας να βρήτε ποιάς από τους γνωστούς σας στάθηκε ο φίλος της γυναικάς σας, κυττάζοντας όλον τον κόσμο με δυσπιστία, νομίζοντας ότι βλέπετε σε κάθε άνδρικό πρόσωπο κι' ένα ειρωνικό χαμόγελο...»

Ο Πάω Μιζέβ από άχρως έγινε κατακλιτικός. Όλο το αίμα άνέβηκε στο κεφάλι του. Φοβήθηκε μήν πάθη συμφορησι. Πήδησε από το κρεβάτι του κι' έτρεξε να δάλη το κεφάλι του στο κρύο νερό. Ύστερ' άνοιξε με νευρικές χειρονομίες το δέμα... Όταν είδε μπροστά του τα γράμματα της γυναίκας του, του ήρθε κάτι σαν λάλη. Η καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά στα στήθη του.

Πήν άρχισα να διαβάω τις έπιστολές, περιμένα να του περάση λίγο ή συγκίνησι. Κατόπιν, πήρε ένα γράμμα στην ίγλη... Με τις πρώτες γραμμές που διάβασε, ένοιωσε ένα δυνατό πόνο στο στήθος... Έτρεμε δλοκλήρος από το θυμό του.

Στο γράμμα αυτό η Λουίζα διαλάουσε με φλογερά λόγια τη χαρά της έπειδή άγασσε έπ' τέλος ένα άντρα κι' έπειδή την άγαπούσε και κείνος... Καμιά άμφιβολία δεν του έμεινε πεία το Πάω. Η γυναίκα του άνηκε στον άλ λ ο ν, τον άγνωστο, με δση λαχτάρα δεν είχε δωθ' στον άντρα της. Ο Μιζέβ ήταν τώρα βέβαιος πως η γυναίκα του ένα μονάχα άντρα είχε άγαπήσει: εκείνον στον όποιο έγραφε το γράμμα αυτό...

Και το γράμμα αυτό φανέρωνε τον πραγματικό χαρακτήρα της. Η Λουίζα δεν δίσταζε διάλου να δείξει στο φίλο της την καλωσύνη της καρδιάς της, τους ένθουςαιμούς

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΑ ΦΡΙΚΤΟ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Το τρίστιο «Μοόρα» κι' οι έπιβάτες του. Η στάσις των Μαύρων ίθαγενών. Πώς έσφαξαν τον πλοίαρχο και το πλήρωμα. Οι τρείς έπιθήσαντες της σφαγής και το τεληρό σχέδιό τους. Η έκρηξις του θαρελιού με την πυρίτιδα. Με τα τσεκούρια στα χέρια, κτλ. κτλ.

Συχνά ή πραγματικότης σκηνοθετεί μερικά δράματα τόσης τραγικότητος, ώστε και ή πιο γόνιμη φαντασία μυθιστοριογράφου να έπικλίνεται νικημένη μπροστά τους.

Κάτι τέτοιο συμβαίνει και με την άκόλουθη άληθινή ιστορία, ή όποια διαδραματίστηκε πρ' έτών στα άμερικανικά παράλια.

Το πρωί της 17 'Ιουλίου 1869, το τρίστιο πλοίο «Μοόρα» έπλεε ήουχο πρ'ς τη νήσο Ταϊτή, έχοντας στο κατάστρωμά του 287 Κανάκους και μερικούς Εύρωπαίους έπιβάτες.

Έξαρνα οι Κανάκοι (ίθαγενείς ήμιάγριοι της Ταϊτής), οι όποιοι ήσαν συνεννοημένοι από πριν μεταξύ των, άρπαξαν τσεκούρια και διάφορα άλλα δπλα και άωρησαν στην πρύμνη του πλοίου. Έκει έσφαξαν έως δώδεκα Εύρωπαίους και μερικούς από τους ναύτες του πληρώματος, και κατόπιν άωρησαν πρ'ς τους κοιτώνες των άλλων ναυτών και του πλοίαρχου για να τους έξοντώσουν κι' αυτούς.

Και πράγματι, ή σφαγή συνεχίστηκε άγρία. Οι μόνοι που κατάρθωσαν να σωθούν τριώνοντας μέσα σέ μια καμπίνα, της όποιας την πόρτα κλειδώσαν πίσω τους, ήσαν ο Δανός ύποπλοαρχος Στέναλτ, ένας έλιβάτης κι' ένας ναύτης.

Ο Στέναλτ δεν άργησε να καταλάβη τον άπώτερο ρόλο των αίμαχων ίθαγενών. Ήδελαν να γίνουν κύριοι του ταχυτάτου έκείνου πλοίου, για να το μεταχειρισθ' ως πειρατικό κατόπιν. Σημειώστε δέ, ότι την έποχή εκείνη ή πειρατεία στη νήσο Ταϊτή ήταν σχεδόν ή μόνη άπασχόλησις των ίθαγενών κατοίκων της.

Η καμπίνα των τριών αυτών εδυστοχισμένων έπιτώνων άρχισε πεία να δέχεται τις πρώτες τσεκούριες. Ο Στέναλτ βλέποντας ότι άσπερος κίνδυνος θανάτου τους άπειλούσε, πρότεινε στους άλλους δυο μια λύσις φρικιαστική, τη μόνη δηλαδή στην όποια μπόρουσαν ναχούν μια άοριστή έλπίδα σωτηρίας, και την όποια έκείνοι άναγκάστηκαν θέλοντας και μή, να παραδεχθ'.

Η λύσις αυτή ήταν ή έξης: «Αν κατόρθωναν να ρίξουν έπάνω στο κατάστρωμα, κι' άνάμεινα στους συνωστισμένους ίθαγενείς, ένα βαρέλι πυρίτιδος με άναμένο φωτλή, θα συνέβαιναν δυο πράγματα: Η όλο το πλοίο θα τινά-

ζόταν στον άέρα, παρασύροντας μαζί του στον θάνατο κι' όλους τους έπιβάτες του, ή δά καταστρεφόταν μόνον το κατάστρωμα μαζί με τους ίθαγενείς που το πλημμύριζαν!

Ο χρόνος δεν άφινε στους άτυχους πολιορκημένους μεγάλη περιθώριο για σκέψεις κι' ή έφαρμογή του σχεδίου άρχισε άμέσως. Στα σανίδια της όροφής της καμπίνας άνοίχθηκε μια μεγάλη όπή, κι' από εκεί ο Στέναλτ—πατώντας στη ράχη των δυο άλλων—έβγαλε το μισό κορμί του έξω. Πήν προλάβουν οι έξαλλοι ίθαγενείς ν' άντιληφθ' ότι ποτε, ο άτρόμητος ύποπλοαρχος άναψε το φωτλή ενός μικρού θαρε-

Μουδιασμένοι τότε απ' το τράνταγμα της καμπίνας οι τρείς πολιορκημένοι, πετάχθηκαν έξω κι' άρχισαν να καταρεουργούν με τα τσεκούρια τους ή να άποτελειώνουν με τα πιστόλια τους όσους ίθαγενείς μισοξυλομένους εύρισκαν μπροστά τους.

Η άγρία αλλά και δίκαια αυτή σφαγή άρτήσε άρκετή ώρα. Απ' τους 287 ίθαγενείς μόλις δλίγες δεκάδες κατόρθωσαν να σωθούν, κολιμβώντας, στη νήσο του Βύρωνος, ή όποια άπέχε άπ' το μέρος της καταστροφής δλίγα μίλια.

Η όδυση των τριών έπιτήσαντων δεν τελείωσε ως δδώ. Το πλοίο ξεχαρβαλωμένο απ' την έκρηξη άρχισε έντομεταξ' να κινή νερά, και χρειάστηκαν άρκετές ώρες για να φραχθ'όν τα σποινδαιότερα όρηματα. Κατόπιν ο Στέναλτ, άφου τούλιξε μέσα σέ ψάδες τα πτώματα των σφαγέντων απ' τους ίθαγενείς ναυτών, έπιδατών και του πλοίαρχου, έδωσε κατόπιν άνάλογα δάση στις άκρες και τα θλιβερά δέματα πετάχθηκαν στη θάλασσα!

Μετά την ιεροτελεστία αυτή, οι τρείς έπιτώντες με χίλιες δυσκολίες ώδηγήσαν το μισοκαταστραμμένο πλοίο στο λιμάνι της Ταϊτής, ενώ ο ύποπλοαρχος Στέναλτ παράβαινε στον λιμεναρχό τη σχετική έκθεσι του, την όποια έντομεταξ' είχε την ψυχραιμία να συντάξη.

Το καμικοτραγικό δέ σημείο της δλης ύποθέσεως είναι το ότι, ή ψυχραιμία του Δανού ύποπλοαρχου δεν σπαμάτησε ως δδώ. Υπογράφοντας την έκθεσι του, την όποια είχε συντάξει σε γαλλική γλώσσα, έβαλε κι' ένα ύστεροόγραφο άπρ'ς δόκτω.

Σ' αυτό έζητούσε ταπεινώς συγγνώμη απ' τον λιμεναρχό της Ταϊτής για τις άνορθογραφίες της έκθέσεώς του, στις όποιες, λέγει, άσφαλως δά περιέπεσε μια που ήταν Δανός κι' όχι Γάλλος!

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Όταν είλαιν στη Βασιλίσσα της Άγγλιας Έλισάβετ οι πεθαίνοντες, φωνάζει:

«Ένα έκατομμύριο λίρες για μια στιγμή ζωής άκόμα!»

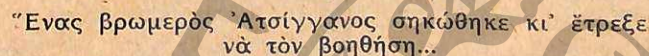

Ο Μιζέβ πήδησε απ' το κρεβάτι του...

τόσο εὐαίσθη
παληόπαιδο
ράτσα ἐχθρι

τη... Γι' αυτό τὸ πάλιόπαιδο
- ποὺ ἀνήκει σὲ μιὰ ράτσα ἐχθρί

κοπε το /κοκο εις ταπεινοτητα, κοκο, εις ορασησιν. Αφο

... αὐτῆς οὗτοι οἱ λόγοι ἐκείνου

κή προς τη δική μας, θέλεις να χάσης την εύτυχία που σου προσφέρω ;

Η Άτσιγγάνα δεν φάνηκε να κουνε τα λόγια του σύζυγού της κι' εξακολουθώντας με τόνο πιο συγκινημένο ακόμα :

—Ναί... Τι δυστυχισμένη γυναίκα!... Ξέρεις, Τζιλ, τί έπαθε η Μιρέϊ από τον πόνο της, που έχασε το παιδί της ;...

—Και τί με νοιάζει ; απάντησε ο Άτσιγγανος έρεθισμένος :

—Η γυναίκα του Ιππότη Φορτουνάτο τρελλάθηκε, έξακολούθησε η Ίένα. Γυρίζει μέσα στο δάσος, σάν λύκανα που της άρπαξαν τα λυκόπουλά της.

—Α! Έκανε ο Τζιλ, ταραγμένος. Τρελλάθηκε :

Κι' αυτός ακόμα, αυτό το τέρας, ένιωθε τον πόνο και προληπτικό έκείνο όϊκτο, που νοιώθουν όλοι οι νομάδες για τους παράφρονες.

—Κι' από ποιά τώμαθες αυτό ; ρώτησε τη σύζυγό του.

Η Άτσιγγάνα, με τη σειρά της, του διηγήθηκε τη συνάντησή της με τη Μιρέϊ μέσα στο δάσος. Του μίλησε για το φίλημα που η γυναίκα του Φορτουνάτο έδωσε στο παιδί της, χωρίς να ξέρη πως είχε δικό της και τότε είχε με πόση δυσκολία κατάρβωσε να της ξεφύγει...

—Έχεις δίκιο, Ίένα! της απάντησε ο Τζιλ, όταν έκείνη τελείωσε τη διήγησή της. Δεν μπορούμε να φύγουμε ακόμα...

Έπειτα επρόθεσε άγρια :

—Μην ξεχνάς ότι πρέπει να έκδικηθούμε και τη γρηά χήρα Μάιστερ, αυτήν που σκότωσε τη μητέρα μου Σάσα... Πρέπει η έκδίκησής μας να πραγματοποιηθεί. Θέλω να βεβαιωθεί πριν φύγω από την Εύρωπη ότι το έργο που άρχισες στο Στρασβούργο, συνεχίζεται και τραβάει για τη λύση του. Καί, αν για μία οποιαδήποτε αίτία, η μοίρα τό έχει διακόψει, θ' αναλάβω να το συμπληρώσω ο ίδιος... Τότε μόνο τα κόκκαλα της Σάσας, της μητέρας μου, θα ήσυχάσουν στον τάφο τους. Δεν θ' άρχισουμε, Ίένα, τη γοητευτική ζωή που σου υποσχέθηκα, παρά μόνο όταν θα πραγματοποιήσω την έκδικήσέ μου... Κατάλαβες, γυναίκα ;

VI

ΥΠΕΡΤΑΤΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Ας ξεαναγυρίσουμε τώρα στο βαρδών Βίλφριντ ντε Ρούτβειν, που μετεφέρθη υπό την επίβλεψη των γιατρών της αλλής, σ' ένα δωμάτιο του βασιλικού ανακτορίου. Μια δολοκλική μέρα πέρασε, χωρίς ν' άνακτηση καθόλου τις αισθήσεις του, παρ' όλες τις φροντίδες του σοφού χειρουργού, που είχε εγκατασταθεί πλάι στο κρεβάτι του. Κάθε μία ώρα, πιστός στη διαταγή που είχε λάβει από το μαρκήσιο ντε Κυπριάν, έστελνε στον τελευταίο έναν άγγελιοφόρο με τό άκόλουθο στερεότυπο δελτίο :

«Ο πληγωμένος ζή α-

κ έ μ α σ.

Πολλές φορές μάλιστα, ο μαρκήσιος, αφήνοντας τις σοβαρές άπασχολήσεις του ως πρωθυπουργού, πήγαινε ο ίδιος να δη τον έτοιμοθάνατο, ο όποιος δεν σάλευε περισσότερο από ένα πτώμα.

Ο μαρκήσιος τον κύταζε μερικές στιγμές, έρριχνε ένα βλέμμα φριχτής άγωνίας και θερμής ίκεσίας στο γιατρό και άποτραβιόταν με τις βλεφαρίδες τρεμάμενες κάτω απ' το βάρος των δακρύων του.

Έπίσης κι' ο Ιππότης Φορτουνάτο πήγαινε έπανειλημμένως κοντά στο βαρδών ντε Ρούτβειν, με την έλπίδα ν' άκούση καμμία έξομολόγησι, που θα την τραυλίζε το στόμα του...

Μά τίποτε, ούτε το παραμικρό ψιθύρισμα δεν έβγαινε από τα χωρίς αίμα χείλη του.

Η νύχτα πέρασε χωρίς ο σύ-

«Έχωσε άπληστα τα χέρια της μέσα στο κιβώτιο...»

ζυγος της Νόρας να δείξη σημεία καλύτερεώσεως. Την άλλη μέρα το πρωί, η ζωή ξανάρχισε στο παλάτι, μια ζωή πένθιμη λόγω του θανάτου των δυο άγγέλων της Γκρατσιόζας και της άρρώστιας της μητέρας τους, την όποια — εύτυχώς—οι γιατροί έλπιζαν πως θα κατάρβωναν να σώσουν από τα νύχια του Χάρου. Μά ο Ρούτβειν βρίσκόταν πάντα στην ίδια κατάσταση.

Κατά το μεσημέρι όμως, καθώς ο πατέρας της Μινιόν κι' ο σύζυγος της Μιρέϊ είχαν συναντηθεί πάνω απ' το κρεβάτι του, μια ανατριχίλα ζωής πέφτασε από την άμνη του βαρδών και τα βαρεία βλέφαρά του φάνηκαν σάν να κάνουν μία προσπάθεια ν' άνασκηθουν...

Η καρδιάς του μαρκησίου Τζοβάνι και του Φορτουνάτο χτύπησαν ζωηρά, μπρος στις ένδειξεις αυτές της ζωής, που ξαναγυρνούσε. Λαχταρώντας επ' τέλους να μάθουν τι έσήμαιναν τα μυστηριώδη λόγια, που με

αθρῶσαν τα χείλη του Ρούτβειν κατά τη στιγμή της δραματικής του άφίξεως στο παλάτι, έσκυψαν από πάνω του. Με μία δδυνήρη χαρά, είδαν τα μάτια του βαρδών να φαίνονται θαλά και σάν γυαλένια κάτω απ' τις τρεμάμενες βλεφαρίδες τους.

—Α! έπιτέλους! τραύισε ο πληγωμένος.

—Σας έξορκίζω, κύριε βαρδών, έλεπε ο χειρουργός, να είστε γαλήνιοι και να μη ξεχάσετε ότι ξεαναγυρίσατε από πολύ μακριά.

Κι' έφυγε, αφήνοντας τον πληγωμένο μόνο, μαζί με το μαρκήσιο και το Φορτουνάτο, οι όποιοι έπιασαν άμέσως τα φλογισμένα χέρια του.

—Σκύψετε πιο κοντά στο στόμα μου... λαχάνιασε ο βαρδών. Η φωνή του είχε σθεσμένη και δεν πρέπει να χάσε-

σις της μυστηριώδους βάρκας με τον Κόκκινο Τζιλ στην Κόκκινη Σπηλιά των άκτών του Βεζουβίου.

Όσο μιλούσε, φαινόταν στους δυο άκροατές του πως μία άγωνία τρομερή κατέβαινε ως το βάθος της έκμηδενισμένης καρδιάς τους. Κι' ώστόσο είχαν τον ήρωισμό να συγκρατούν τον σπαργμό τους, για να μην άποτελειώσουν τον έτοιμοθάνατο.

Όταν ο Ρούτβειν, έκμηδενισμένος, με το μέτωπό του λου-ομένο στον ιδρώτα, έπαυσε να μιλάει και σωριάστηκε πάλι στο κρεβάτι του, σχεδόν άκίνητος, ο μαρκήσιος Τζοβάνι είχε την μεγαλοψυχία να τον ρωτήσει απλά :

—Μά σεις, φίλε μου, που και πως τραυματιστήκατε τόσο τρομαχτικά ;

—Εγώ... Τι σημασία έχει, απάντησε ο βαρδών. Θα σάς το διηγηθώ άργότερα... αν ζήσω... Μά κι' αν δεν ζήσω, θα πεθάνω εύτυχισμένος, γιατί έχυσα την τελευταία ρανίδα του αίματός μου για σας και για τους δικούς σας... Μόνο ύποσχεθήτε μου ότι αν πεθάνω, θα προστατεύσετε την πολυαγαπημένη μου Νόρα, τη λατρευτή μου γυναίκα... Δεν είν' έτσι, έκλαμ-πρότατε ;... Δεν είν' έτσι, Ιππότη ;... Όταν θα ξεαναβρήτε αυτούς που χάσατε, παρηγορήστε την... ήσυχάστε την... δώστε της λίγη απ' τη στοργή απ' την όποια η ψυχή σας είχε γεμά-τη...

Σ' αυτή τη σπαρχτική ίκεσία, ο μαρκήσιος Τζοβάνι κι' ο λοχαγός Φορτουνάτο δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν περισσότερο τους λυγμούς, που φύσκωναν το στήθος του. Άφησαν τα δάκρυά τους να κυλήσουν άκράτητα.

—Σας όρκίζομαι, φίλε, έλεπε ο πατέρας της Μινιόν, ότι στο άρχοντικό των Κυπριάν θα ύπάρχει πάντοτε μία τιμητική θέσις για τη βαρδών Νόρα ντε Ρούτβειν... Μά τί λέω ;... Οι γιατροί μας θα κατάρβώσουν να σάς άποσπάσουν από το θάνατο... Άθάρρος!

—Θά ζήσετε!... Θά ζήσετε... επρόθεσε ο Φορτουνάτο. Και θα σάς έκδικηθούμε!...

Έξαφνα, έκείνη τη στιγμή, το κεφάλι του Ρούτβειν σωριάστηκε πάλι στο μαξιλάρι του και τα χέρια του τετράθηκαν ύπέρμετρα. «Όλο το σώμα του, κάτω απ' τα σκεπάσματά του, φαινόταν σάν να κυριεύθηκε από την άκαμψία του θανάτου.

Τρομαγμένοι οι δυο εϊπατρίδες, νόμισαν για μία στιγμή ότι ο θάνατος είχε κάνει το τρομερό έργο του. Και ώρμησαν προς την πόρτα, για να φωνάξουν το γιατρό. Ο χειρουργός, βλέποντας τον άρρωστο, κατσούφιασε άνησυχος.

Επί μία στιγμή, που φάνηκε μακριά σάν την αϊωνιότητα στο μαρκήσιο και στον Ιππότη, έξέτασε τον έτοιμοθάνατο.

Έπειτα, γυρίζοντας προς αυτούς, έλεπε με άγωνία :

(Ακολουθεί)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΠΛΑΤΙΝΕΝΙΑ ΜΑΛΛΙΑ

«Οχι όμως από έκείνα τα πλατινένια μαλλιά που έχουν σημε-ρα όλες η Άμερικανίδες. Ναί...»

«Αυτός ο τύπος ήταν σπάνιος, μά ο Ντίκι Κράκ αν δεν άγαστοσε τα σπάνια πράγματα στον κόσμο, τότε, σάς παρακαλώ, να μου πείτε τί θα μπορούσε ν' άγαπήσει ;

Μια νύχτα, στη μεση του Μπρονξ, βρέθηκε ξαφνικά μπροστά στη γυναίκα των όνειρών του! Ο Ντίκι Κράκ γλῶτισσε για πρώτη φορά στη ζωή του. Και τί άνχη! Τα μάτια του θάμνωσαν από τη συγκίνησι κι' όσπου να συνέλθη και να δη πάλι καθαρά, ο άπόσος του, ή γυναίκα με τα σπάνια πλατινένια μαλλιά, είχε γίνει άφαντη.

Ο Ντίκι Κράκ μ' ένα σδελισμα λύσας που κατατόμιαζε τους άλλους διαβάτες, ώρμησε μέσα στον κόμο, προχώρησε σπρώχνοντας δεξιά κι' άριστερά και τέλος βρέθηκε πάλι κοντά στη γυναίκα που είχε χάσει. Τί εύτυχία! Ήταν όμως την είχε φαντασθή ; μια όμορφη παρ-ξενή!

Άρχισε λοιπόν να περπατά δίπλα της, άργα - άργα, όπως κι' έ-κείνη, να την κυττάζει λοξά, να της χαμογέλει, όταν έκείνη γυρίζει το κεφάλι, να τη φλερτάει με δυο λόγια, όσο μπορούσε καλύτερα.

Η άγνωστη όγινε από το Μπροντγουάι, πήρε την όδη όδδ, μπήκε στην 35η λεωφόρο, έστριψε στην 27η όδδ και στάθηκε μπροστά σ' ένα κανονικό μαγαζί. Ο Ντίκι Κράκ, πήγε να τρελλάθει από τη χαρά του! Ήταν τό απίτη!

Η γυναίκα με τα σπάνια πλατινένια μαλλιά έκλειδωσε την πόρτα κι' άδιάφορη, μπήκε άργά και την έκλεισε πίσω της.

Ε, τί λέτε τώρα; Νομίζετε ότι ο Ντίκι Κράκ τα έχασε και δεν ήξερε τί να κάνει; Πόσο λίγο τον έξερε τί να κάνει, σάς έλεα, ο καλύτερος ρεπόρτερ του «Κήρυκος της Νέας Υόρκης». Θα ξεανάβλεπε, θα μιλούσε με την άγνωστή και θα εύκολο τρόπο : γνωστή με τον πιο εύκολο τρόπο : θα της έπαυσε μια συνέντευξη!

Όταν όμως πήγε κοντά στην πόρτα της, είδε ότι ίσχυε μια μ-κοή ταμπέλα που έγραφε :

Αίλιαν Γκάρνταν

Ιατρός

Τι περίεργο! Η γυναίκα με τα σπάνια πλατινένια μαλλιά ήταν γιατρός! Διάβολε! Μά τότε λοιπόν μπορούσε να μάθω πολύ εύκολα τη ζωή της ιστορία της ζωής της. Μήπως άν ήταν ρεπόρτερ; Και την έμαθε από τους συναδέλφους της, από το θωροκό της, από τους προμηθευτές της ήμπε την ίδια έκείνη νύχτα ότι ή Αίλιαν Γκάρνταν ήταν

μια από τις καλύτερες παθολόγους, ότι ζούσε μόνη, ότι ήταν άνταντη, ότι δεν είχε τρυφερούς φίλους κι' ότι ή κρεββατοκάμαρά της ήταν ταπεινωμένη με ρόδινο μετάξι. Τί όνειρο!...

Την άλλη μέρα το μεσημέρι, ο Ντίκι Κράκ βρισκόταν μόλις στο κοινό σαλόνάκι της Αίλιαν Γκάρνταν. Εκείνη την ώρα, εύχως, δεν υπήρχε κανένας άλλος πελάτης. Ήταν μόνος. Ο Ντίκι Κράκ είχε δώσει σ' ένα εγκέφαλο την άρτα του και παρακαλούσε την μίς Γκάρνταν να τον δεχθή για μια ιατρική εξέταση.

Περίμενε λοιπόν δέκα λεπτά, ά-τελείωτα. Κι' άξαφνα, ή πόρτα του γραφείου άνοιξε και φάνηκε στο κατώφλι της ή μίς Γκάρνταν. Τί όμορφη που ήταν! Και τί μαλλιά, τότε, σάς παρακαλώ, να μου πείτε τί θα μπορούσε ν' άγαπήσει ;

Μια νύχτα, στη μεση του Μπρον-γούαϊ, βρέθηκε ξαφνικά μπροστά στη γυναίκα των όνειρών του! Ο Ντίκι Κράκ γλῶτισσε για πρώτη φορά στη ζωή του. Και τί άνχη! Τα μάτια του θάμνωσαν από τη συγκίνησι κι' όσπου να συνέλθη και να δη πάλι καθαρά, ο άπόσος του, ή γυναίκα με τα σπάνια πλατινένια μαλλιά, είχε γίνει άφαντη.

Ο Ντίκι Κράκ μ' ένα σδελισμα λύσας που κατατόμιαζε τους άλλους διαβάτες, ώρμησε μέσα στον κόμο, προχώρησε σπρώχνοντας δεξιά κι' άριστερά και τέλος βρέθηκε πάλι κοντά στη γυναίκα που είχε χάσει. Τί εύτυχία! Ήταν όμως την είχε φαντασθή ; μια όμορφη παρ-ξενή!

Άρχισε λοιπόν να περπατά δίπλα της, άργα - άργα, όπως κι' έκείνη, να την κυττάζει λοξά, να της χαμογέλει, όταν έκείνη γυρίζει το κεφάλι, να τη φλερτάει με δυο λόγια, όσο μπορούσε καλύτερα.

Η άγνωστη όγινε από το Μπροντγουάι, πήρε την όδη όδδ, μπήκε στην 35η λεωφόρο, έστριψε στην 27η όδδ και στάθηκε μπροστά σ' ένα κανονικό μαγαζί. Ο Ντίκι Κράκ, πήγε να τρελλάθει από τη χαρά του! Ήταν τό απίτη!

Η γυναίκα με τα σπάνια πλατινένια μαλλιά έκλειδωσε την πόρτα κι' άδιάφορη, μπήκε άργά και την έκλεισε πίσω της.

Ε, τί λέτε τώρα; Νομίζετε ότι ο Ντίκι Κράκ τα έχασε και δεν ήξερε τί να κάνει; Πόσο λίγο τον έξερε τί να κάνει, σάς έλεα, ο καλύτερος ρεπόρτερ του «Κήρυκος της Νέας Υόρκης». Θα ξεανάβλεπε, θα μιλούσε με την άγνωστή και θα εύκολο τρόπο : γνωστή με τον πιο εύκολο τρόπο : θα της έπαυσε μια συνέντευξη!

Όταν όμως πήγε κοντά στην πόρτα της, είδε ότι ίσχυε μια μ-κοή ταμπέλα που έγραφε :

Αίλιαν Γκάρνταν

Ιατρός

Τι περίεργο! Η γυναίκα με τα σπάνια πλατινένια μαλλιά ήταν γιατρός! Διάβολε! Μά τότε λοιπόν μπορούσε να μάθω πολύ εύκολα τη ζωή της ιστορία της ζωής της. Μήπως άν ήταν ρεπόρτερ; Και την έμαθε από τους συναδέλφους της, από το θωροκό της, από τους προμηθευτές της ήμπε την ίδια έκείνη νύχτα ότι ή Αίλιαν Γκάρνταν ήταν

μια από τις καλύτερες παθολόγους, ότι ζούσε μόνη, ότι ήταν άνταντη, ότι δεν είχε τρυφερούς φίλους κι' ότι ή κρεββατοκάμαρά της ήταν ταπεινωμένη με ρόδινο μετάξι. Τί όνειρο!...

Την άλλη μέρα το μεσημέρι, ο Ντίκι Κράκ βρισκόταν μόλις στο κοινό σαλόνάκι της Αίλιαν Γκάρνταν. Εκείνη την ώρα, εύχως, δεν υπήρχε κανένας άλλος πελάτης. Ήταν μόνος. Ο Ντίκι Κράκ είχε δώσει σ' ένα εγκέφαλο την άρτα του και παρακαλούσε την μίς Γκάρνταν να τον δεχθή για μια ιατρική εξέταση.

Περίμενε λοιπόν δέκα λεπτά, ά-τελείωτα. Κι' άξαφνα, ή πόρτα του γραφείου άνοιξε και φάνηκε στο κατώφλι της ή μίς Γκάρνταν. Τί όμορφη που ήταν! Και τί μαλλιά, τότε, σάς παρακαλώ, να μου πείτε τί θα μπορούσε ν' άγαπήσει ;

Μια νύχτα, στη μεση του Μπρον-γούαϊ, βρέθηκε ξαφνικά μπροστά στη γυναίκα των όνειρών του! Ο Ντίκι Κράκ γλῶτισσε για πρώτη φορά στη ζωή του. Και τί άνχη! Τα μάτια του θάμνωσαν από τη συγκίνησι κι' όσπου να συνέλθη και να δη πάλι καθαρά, ο άπόσος του, ή γυναίκα με τα σπάνια πλατινένια μαλλιά, είχε γίνει άφαντη.

Ο Ντίκι Κράκ μ' ένα σδελισμα λύσας που κατατόμιαζε τους άλλους διαβάτες, ώρμησε μέσα στον κόμο, προχώρησε σπρώχνοντας δεξιά κι' άριστερά και τέλος βρέθηκε πάλι κοντά στη γυναίκα που είχε χάσει. Τί εύτυχία! Ήταν όμως την είχε φαντασθή ; μια όμορφη παρ-ξενή!

Άρχισε λοιπόν να περπατά δίπλα της, άργα - άργα, όπως κι' έκείνη, να την κυττάζει λοξά, να της χαμογέλει, όταν έκείνη γυρίζει το κεφάλι, να τη φλερτάει με δυο λόγια, όσο μπορούσε καλύτερα.

Η άγνωστη όγινε από το Μπροντγουάι, πήρε την όδη όδδ, μπήκε στην 35η λεωφόρο, έστριψε στην 27η όδδ και στάθηκε μπροστά σ' ένα κανονικό μαγαζί. Ο Ντίκι Κράκ, πήγε να τρελλάθει από τη χαρά του! Ήταν τό απίτη!

Η γυναίκα με τα σπάνια πλατινένια μαλλιά έκλειδωσε την πόρτα κι' άδιάφορη, μπήκε άργά και την έκλεισε πίσω της.

Ε, τί λέτε τώρα; Νομίζετε ότι ο Ντίκι Κράκ τα έχασε και δεν ήξερε τί να κάνει; Πόσο λίγο τον έξερε τί να κάνει, σάς έλεα, ο καλύτερος ρεπόρτερ του «Κήρυκος της Νέας Υόρκης». Θα ξεανάβλεπε, θα μιλούσε με την άγνωστή και θα εύκολο τρόπο : γνωστή με τον πιο εύκολο τρόπο : θα της έπαυσε μια συνέντευξη!

Όταν όμως πήγε κοντά στην πόρτα της, είδε ότι ίσχυε μια μ-κοή ταμπέλα που έγραφε :

Αίλιαν Γκάρνταν

Ιατρός

Τι περίεργο! Η γυναίκα με τα σπάνια πλατινένια μαλλιά ήταν γιατρός! Διάβολε! Μά τότε λοιπόν μπορούσε να μάθω πολύ εύκολα τη ζωή της ιστορία της ζωής της. Μήπως άν ήταν ρεπόρτερ; Και την έμαθε από τους συναδέλφους της, από το θωροκό της, από τους προμηθευτές της ήμπε την ίδια έκείνη νύχτα ότι ή Αίλιαν Γκάρνταν ήταν

μια από τις καλύτερες παθολόγους, ότι ζούσε μόνη, ότι ήταν άνταντη, ότι δεν είχε τρυφερούς φίλους κι' ότι ή κρεββατοκάμαρά της ήταν ταπεινωμένη με ρόδινο μετάξι. Τί όνειρο!...

Την άλλη μέρα το μεσημέρι, ο Ντίκι Κράκ βρισκόταν μόλις στο κοινό σαλόνάκι της Αίλιαν Γκάρνταν. Εκείνη την ώρα, εύχως, δεν υπήρχε κανένας άλλος πελάτης. Ήταν μόνος. Ο Ντίκι Κράκ είχε δώσει σ' ένα εγκέφαλο την άρτα του και παρακαλούσε την μίς Γκάρνταν να τον δεχθή για μια ιατρική εξέταση.

Περίμενε λοιπόν δέκα λεπτά, ά-τελείωτα. Κι' άξαφνα, ή πόρτα του γραφείου άνοιξε και φάνηκε στο κατώφλι της ή μίς Γκάρνταν. Τί όμορφη που ήταν! Και τί μαλλιά, τότε, σάς παρακαλώ, να μου πείτε τί θα μπορούσε ν' άγαπήσει ;

Μια νύχτα, στη μεση του Μπρον-γούαϊ, βρέθηκε ξαφνικά μπροστά στη γυναίκα των όνειρών του! Ο Ντίκι Κράκ γλῶτισσε για πρώτη φορά στη ζωή του. Και τί άνχη! Τα μάτια του θάμνωσαν από τη συγκίνησι κι' όσπου να συνέλθη και να δη πάλι καθαρά, ο άπόσος του, ή γυναίκα με τα σπάνια πλατινένια μαλλιά, είχε γίνει άφαντη.

Ο Ντίκι Κράκ μ' ένα σδελισμα λύσας που κατατόμιαζε τους άλλους διαβάτες, ώρμησε μέσα στον κόμο, προχώρησε σπρώχνοντας δεξιά κι' άριστερά και τέλος βρέθηκε πάλι κοντά στη γυναίκα που είχε χάσει. Τί εύτυχία! Ήταν όμως την είχε φαντασθή ; μια όμορφη παρ-ξενή!

Άρχισε λοιπόν να περπατά δίπλα της, άργα - άργα, όπως κι' έκείνη, να την κυττάζει λοξά, να της χαμογέλει, όταν έκείνη γυρίζει το κεφάλι, να τη φλερτάει με δυο λόγια, όσο μπορούσε καλύτερα.

Η άγνωστη όγινε από το Μπροντγουάι, πήρε την όδη όδδ, μπήκε στην 35η λεωφόρο, έστριψε στην 27η όδδ και στάθηκε μπροστά σ' ένα κανονικό μαγαζί. Ο Ντίκι Κράκ, πήγε να τρελλάθει από τη χαρά του! Ήταν τό απίτη!

Η γυναίκα με τα σπάνια πλατινένια μαλλιά έκλειδωσε την πόρτα κι' άδιάφορη, μπήκε άργά και την έκλεισε πίσω της.

Ε, τί λέτε τώρα; Νομίζετε ότι ο Ντίκι Κράκ τα έχασε και δεν ήξερε τί να κάνει; Πόσο λίγο τον έξερε τί να κάνει, σάς έλεα, ο καλύτερος ρεπόρτερ του «Κήρυκος της Νέας Υόρκης». Θα ξεανάβλεπε, θα μιλούσε με την άγνωστή και θα εύκολο τρόπο : γνωστή με τον πιο εύκολο τρόπο : θα της έπαυσε μια συνέντευξη!

Όταν όμως πήγε κοντά στην πόρτα της, είδε ότι ίσχυε μια μ-κοή ταμπέλα που έγραφε :

Αίλιαν Γκάρνταν

Ιατρός

Τι περίεργο! Η γυναίκα με τα σπάνια πλατινένια μαλλιά ήταν γιατρός! Διάβολε! Μά τότε λοιπόν μπορούσε να μάθω πολύ εύκολα τη ζωή της ιστορία της ζωής της. Μήπως άν ήταν ρεπόρτερ; Και την έμαθε από τους συναδέλφους της, από το θωροκό της, από τους προμηθευτές της ήμπε την ίδια έκείνη νύχτα ότι ή Αίλιαν Γκάρνταν ήταν

μια από τις καλύτερες παθολόγους, ότι ζούσε μόνη, ότι ήταν άνταντη, ότι δεν είχε τρυφερούς φίλους κι' ότι ή κρεββατοκάμαρά της ήταν ταπεινωμένη με ρόδινο μετάξι. Τί όνειρο!...

Την άλλη μέρα το μεσημέρι, ο Ντίκι Κράκ βρισκόταν μόλις στο κοινό σαλόνάκι της Αίλιαν Γκάρνταν. Εκείνη την ώρα, εύχως, δεν υπήρχε κανένας άλλος πελάτης. Ήταν μόνος. Ο Ντίκι Κράκ είχε δώσει σ' ένα εγκέφαλο την άρτα του και παρακαλούσε την μίς Γκάρνταν να τον δεχθή για μια ιατρική εξέταση.

Περίμενε λοιπόν δέκα λεπτά, ά-τελείωτα. Κι' άξαφνα, ή πόρτα του γραφείου άνοιξε και φάνηκε στο κατώφλι της ή μίς Γκάρνταν. Τί όμορφη που ήταν! Και τί μαλλιά, τότε, σάς παρακαλώ, να μου πείτε τί θα μπορούσε ν' άγαπήσει ;

Μια νύχτα, στη μεση του Μπρον-γούαϊ, βρέθηκε ξαφνικά μπροστά στη γυναίκα των όνειρών του! Ο Ντίκι Κράκ γλῶτισσε για πρώτη φορά στη ζωή του. Και τί άνχη! Τα μάτια του θάμνωσαν από τη συγκίνησι κι' όσπου να συνέλθη και να δη πάλι καθαρά, ο άπόσος του, ή γυναίκα με τα σπάνια πλατινένια μαλλιά, είχε γίνει άφαντη.

Ο Ντίκι Κράκ μ' ένα σδελισμα λύσας που κατατόμιαζε τους άλλους διαβάτες, ώρμησε μέσα στον κόμο, προχώρησε σπρώχνοντας δεξιά κι' άριστερά και τέλος βρέθηκε πάλι κοντά στη γυναίκα που είχε χάσει. Τί εύτυχία! Ήταν όμως την είχε φαντασθή ; μια όμορφη παρ-ξενή!

Άρχισε λοιπόν να περπατά δίπλα της, άργα - άργα, όπως κι' έκείνη, να την κυττάζει λοξά, να της χαμογέλει, όταν έκείνη γυρίζει το κεφάλι, να τη φλερτάει με δυο λόγια, όσο μπορούσε καλύτερα.

Η άγνωστη όγινε από το Μπροντγουάι, πήρε την όδη όδδ, μπήκε στην 35η λεωφόρο, έστριψε στην 27η όδδ και στάθηκε μπροστά σ' ένα κανονικό μαγαζί. Ο Ντίκι Κράκ, πήγε να τρελλάθει από τη χαρά του! Ήταν τό απίτη!

Η γυναίκα με τα σπάνια πλατινένια μαλλιά έκλειδωσε την πόρτα κι' άδιάφορη, μπήκε άργά και την έκλεισε πίσω της.

Ε, τί λέτε τώρα; Νομίζετε ότι ο Ντίκι Κράκ τα έχασε και δεν ήξερε τί να κάνει; Πόσο λίγο τον έξερε τί να κάνει, σάς έλεα, ο καλύτερος ρεπόρτερ του «Κήρυκος της Νέας Υόρκης». Θα ξεανάβλεπε, θα μιλούσε με την άγνωστή και θα εύκολο τρόπο : γνωστή με τον πιο εύκολο τρόπο : θα της έπαυσε μια συνέντευξη!

Όταν όμως πήγε κοντά στην πόρτα της, είδε ότι ίσχυε μια μ-κοή ταμπέλα που έγραφε :

Αίλιαν Γκάρνταν

Ιατρός

Τι περίεργο! Η γυναίκα με τα σπάνια πλατινένια μαλλιά ήταν γιατρός! Διάβολε! Μά τότε λοιπόν μπορούσε να μάθω πολύ εύκολα τη ζωή της ιστορία της ζωής της. Μήπως άν ήταν ρεπόρτερ; Και την έμαθε από τους συναδέλφους της, από το θωροκό της, από τους προμηθευτές της ήμπε την ίδια έκείνη νύχτα ότι ή Αίλιαν Γκάρνταν ήταν

μια από τις καλύτερες παθολόγους, ότι ζούσε μόνη, ότι ήταν άνταντη, ότι δεν είχε τρυφερούς φίλους κι' ότι ή κρεββατοκάμαρά της ήταν ταπεινωμένη με ρόδινο μετάξι. Τί όνειρο!...

Την άλλη μέρα το μεσημέρι, ο Ντίκι Κράκ βρισκόταν μόλις στο κοινό σαλόνάκι της Αίλιαν Γκάρνταν. Εκείνη την ώρα, εύχ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η ΜΠΟΕΜΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΕΡΟΠΟΡΟΥ

Τὰ νεανικά χρόνια του Σάντος Ντυμόν. Τὰ γλέντια του στο Παρίσι. Ἡ παρέα του καὶ τὰ ξενύχτια τους. Ἡ πρώτη πτήσις του με ἀερόστατο. Ὁ ἐνθουσιασμός τῶν Παρισίων. Ὁ Ντυμόν συνεχίζει τὰ πειράματά του. Ἡ ζωή του στὴ Βραζιλία. Ἡ πτήσις του δι' ἀεροπλάνου. Τὸ δῶρο του στὸν Λιντπεργκ. Τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ Ντυμόν. Ὁ θάνατός του. Πρὸ τῆς Ἀγίας Τράπεζης, κτλ.

ΚΑΙ ΝΟΥΝ δυο χρόνια ἀκριβὲς στὶς 15 Μαΐου, ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ πέθανε στὸ Ρίο Ἰανέιρο, πρωτεύουσα τῆς Βραζιλίας, ὁ Σάντος Ντυμόν, ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους ἀεροπόρους τῆς ἐποχῆς μας. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτήν, ὅλα τὰ Κράτη τοῦ κόσμου θὰ γιορτάσουν παγκοσμίως τὴν ἐπέτειο τοῦ θανάτου τοῦ ἀνθρώπου, στὸν ὁποῖο ἡ σύγχρονη ἀεροπορία ὀφείλει τὴν τελειοποίησιν καὶ τὴν διάδοσιν. Στὸ Παρίσι, ἰδίως, σκέπτονται νὰ ὀργανώσουν μεγάλες λαϊκὲς γιορτὲς εἰς μνήμην τοῦ Σάντος Ντυμόν. Οἱ Παρισινοὶ, βλέπετε, θέλουν νὰ τιμῇσουν μὲ ξεχωριστὴ μεγαλοπρέπεια τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔκανε στὰ περίχωρα τῆς πρωτεύουσας τὸν πρῶτον ἀεροπορὸν τοῦ κόσμου καὶ ποὺ σημείωσαν σταθμὸν στὴν ἀεροναυτική ἱστορία τῶν νεωτέρων χρόνων.

Μὰ οἱ Παρισινοὶ ἔχουν καὶ ἕνα ἄλλο λόγον ν' ἀγαποῦν τὸν Σάντος Ντυμόν. Ὁ ἀεροπόρος αὐτὸς ὤηρε γιὰ πολλὰ χρόνια ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους δημοφιλεῖς βουλευτὰς τῆς πόλεως τῶν φάτων καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστότερους τύπους τῆς Μονμάρτης. Καὶ ὡς τὴν τελευταίαν μέρα τῆς ζωῆς του, δὲν ἔπαυε νὰ λέῃ ὅτι ἀγαποῦσε τὴ Γαλλία περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὴ Βραζιλία...

Νὰ τώρα ἡ ἱστορία τοῦ Ντυμόν:

...Πρὶν ἀπὸ τριάντα περίπου χρόνια, ἔφτασε στὸ Παρίσι ἕνας λεπτοκαμωμένος Βραζιλιανός, ὁ ὁποῖος τὰ κατάφερε, μέσα σὲ σύντομον χρονικὸ διάστημα, χάρις στοὺς εὐγενικοὺς τρόπους του καὶ τ' ἀφθονὰ χρηματικά του μέσα, νὰ γνωρισθῇ μὲ τοὺς δυσκολοπληροῦσους καλλιτεχνικοὺς καὶ κοσμικοὺς κύκλους τῆς Γαλλικῆς πρωτεύουσας. Ὁ Βραζιλιανὸς αὐτὸς ἦταν ὁ Σάντος Ντυμόν. Οἱ πρῶτοι φίλοι του, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἦσαν οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ γελοιογράφοι Μιολντίνι, Ἀμπέλ Φαίθρ, Φορσὶν καὶ Σέμ, ὁ δημοσιογράφος Ραϋμόν Ρεκουλὺ καὶ ὁ Ἀντρέας Ταρντιέ, ὁ ὁποῖος εἶνε σήμερ πασίγνωστος ὡς πολιτικός, ἐνῶ τότε ἦταν περιώνυμος ὡς... ἀδιόρθωτος μπρέμ!

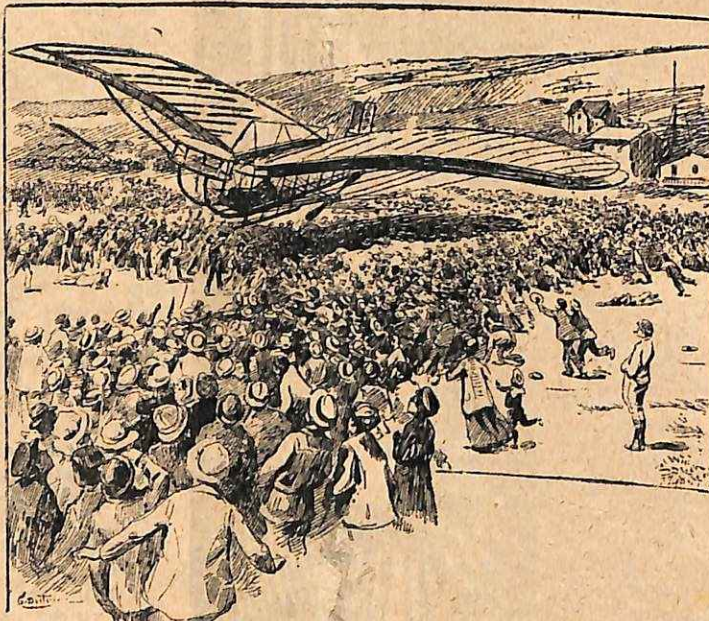
Κάθε βράδυ, οἱ φίλοι αὐτοὶ ἔσμιγαν στὸ καμπαρέ «Μαξιμ», τὸ ὁποῖο ἔγινε περίφημον στὸ

Παρίσι καὶ ὁ δόκλος τὸν κόσμο, χάρις στὴν ἐκκλησία τοῦ ἔκανε ὁ Σάντος Ντυμόν. Ἐκεῖ, ἀφοῦ κατέβησαν κάμποσα ἀφέντια, ἀφοῦ ὁ Σέμ καὶ ὁ Μιολντίνι συναγωνίζονταν ποῖος νὰ κἀνὴν πρῶτον ἐξαμβλωματικὴν τὴν γελοιογραφίαν τοῦ ἄλλου, γεμίζοντας τὰ λευκὰ τραπέζομαντῆλα μὲ σκίτσα καὶ καρικατοῦρες—ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος, ἔξυπνος ἄνθρωπος, φύλαγε τὰ «μουτζουρωμένα» αὐτὰ τραπέζομαντῆλα, γιὰ νὰ τὰ μοσχοπουλῇ ἀργότερα σὲ θαυμαστάς τῶν δύο καλλιτεχνῶν—κί' ἀφοῦ σήκωναν τὴν πελατεία τοῦ κέντρου τοῦ παζαρίου, τραβοῦσαν κατόπιν γιὰ τὴν λεωφόρον τοῦ δάσους τῆς Βουλῶνης, φωνάζοντας καὶ γελῶντας δυνατὰ στὸ δρόμο, πε-

ρίστασις ἐνὸς σοφοῦ μηχανικοῦ ποὺ ξενυχτοῦσε κάθε βράδυ στὰ καμπαρέ, γελῶντας καὶ τραγουδώντας! Μὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι ὁ Βραζιλιανὸς αὐτὸς γλεντῆσε ὀψιμῶς ὁ πρῶτος ποὺ ἔθεσε τὴς βάσεις τῆς σύγχρονης ἀεροπορίας.

Τὰ ἐναερία κατορθώματα τοῦ Σάντος Ντυμόν, ἀρχισαν στὰ 1898.

Τὴ χρονία κείνη, ὁ νεαρὸς Βραζιλιανὸς ἔκανε κάτι, ποὺ θεωρήθηκε ἀτόχαση τὸλμῃ. Τοποθέτησε δηλαδὴ ἕνα κινητῆρα κάτω ἀπὸ ἕνα περικάλυμμα γεμάτο ἀφλεκτο ἀέριο καὶ ζήτησε νὰ πετάξῃ ψηλὰ μ' ἕνα μικρὸ πηδαλιουχοῦμενο. Τὰ πρῶτα του πειράματα ἀπέτυχαν. Τὰ ἐπόμενα, ὅμως, μὲ πείσμα, χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ θάρρος του.

Μία ἀπ' τὶς πρώτες πτήσεις τοῦ Ντυμόν, μ' ἀεροπλάνο.

ράζοντας ὅποια γυναῖκα συναντοῦσαν καί... ξενυχτῶντας συχνὰ σὲ διάφορα ἀστυνομικὰ τμήματα, ἐπὶ διαταρᾶξιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας!

Φαντασθῆτε τώρα τὴν κατάπληξιν τῶν γλεντζέδων τῆς Γαλλικῆς πρωτεύουσας, ὅταν πληροφορήθηκαν ἕνα πρωὶ πὺς ὁ Σάντος Ντυμόν, ὁ ἀμυαλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος φαινόταν ἱκανὸς μονάχα γιὰ νὰ ξεκακοκλιθῇ περιουσίες, καταγινώσκανε ἀπὸ πολὺ καιρὸ μὲ τὶς μηχανικὲς ἐπιστῆμες καὶ δεῖ εἶναι μάλιστα διαθέσιμος ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν κολοσσιαία περιουσία του, γιὰ τὴ λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς διευθύνσεως τῶν ἀεροστάτων!

Απὸ τὴ μέρα ἐκείνην, ὁ Σάντος Ντυμόν ἔγινε ὁ ἥρωας τῶν Παρισίων, ὁ ἀνθρώπος γιὰ τὸν ὁποῖο ὅλοι μιλοῦσαν... Ἦταν, βλέπετε, τόσο ἀσυνήθιστη ἡ πε-

Καί, τέλος, στὶς 19 Ὀκτωβρίου 1901, κερδίζει τὸ βραβεῖο ποὺ εἶχε ὀρίσει ἕνας πλούσιος ἀθλοθέτης—100.000 φράγκα—γιὰ κείνον ποὺ θὰ κατάρθωνε, ξεκινώντας μ' ἕνα ἀεροπορικὸ μηχανάκι ἀπὸ τὸ Σαιν-Κλου, καὶ κἀνὴν μιά πτήσιν γύρω ἀπὸ τὸν πύργον Ἐφέλ—ἢ Ἀιφελ, καὶ νὰ ἐπαναγυρῇ στὸ σημείον τοῦ ἀπογειώσεώς του.

Τὴν ἱστορικὴν κείνην μέρα, ὁ Σάντος Ντυμόν ἔβρισκε στὸν ἀέρα 29 δόκλους λεπτά καὶ 30 δευτερόλεπτα—πράγμα καταπληκτικὸ γιὰ τότε. Πέταξε, μάλιστα, καὶ πάνω ἀπὸ τὸν ἱππόδρομον τοῦ Ὠτέι, ὅπου τὸ πλῆθος, ποὺ παρακολούθησε τὶς κούρσες, τὸν ἀποθέωσε κυριολεκτικὰ... Τ' ὄνομα τοῦ τολμηροῦ ἀεροπόρου διαδόθηκε στὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Μὰ ὁ καταπληκτικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος

δὲν μέθυσε ἀπὸ τὸ θρίαμβόν του, δὲν θεώρησε ὑποχρέωσίν του νὰ πάρῃ βλοσυρὸ ὕψος σπουδαίου ἐφευρέτου. Εξακολουθοῦσε νὰ εἶνε, ὅπως πρῶτα ἀφελὴς, ἀνοιχτόκαρδος, φίλος τῶν διασκεδάσεων. Καὶ κανεὶς ἀπὸ κείνους ποὺ τὸν ἔβλεπαν νὰ περιφέρεται, ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, τύφλα στὸ μεθύσι, στὰ διὰφορα καμπαρέ τῆς Μονμάρτης, δὲν θὰ μπορούσε νὰ φανταστῇ πὺς εἶχε μπροστὰ του τὸν ἄνθρωπον ποὺ πραγματοποίησε τὸ ὄνειρόν του ἀρχαίου Ἰκάρου!

Ἄλλο χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τοῦ Σάντος Ντυμόν, ἦταν τὸ ἔξῃς: Ἐπὶ ἔξῃ μηνες τὸν ἔβλεπαν παντοῦ στὸ Παρίσι: στὸ δάσος τῆς Βουλῶνης, στὸ «Μαξιμ», στὶς κούρσες, στὶς πρεμιέρες, στὶς διαλέξεις ὅλων τῶν ἐπιστημονικῶν εταιρειῶν. Καὶ ὕστερα... χανόταν ἀπὸ τὸν κόσμο γι' ἄλλους ἔξῃ μηνες!

Τὸ ποῦλὶ πέταξε! ἰσυνήθισαν νὰ λένε τότε οἱ φίλοι του.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ ἀεροπόρος καταγινώσκονταν στὴ Βραζιλία μὲ τὴν... κτηνοτροφία. Εἶχε, ἔξω ἀπὸ τὸ Ρίο Ἰανέιρο, ἀπεράντα βοσκοτόπια μὲ ζῶα, ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ὁποίων κέρδιζε τεράστια ποσά.

Σιγά-σιγά, ὁ Σάντος Ντυμόν ἐγκατέλειπε τὸ ἀερόστατο, γιὰ ν' ἀφοσιωθῇ στὴν τελειοποίησιν τοῦ ἀεροπλάνου. Στὴν ἀρχήν, κατασκεύασε ἕνα ἑλικόπτερο, τὸ ὁποῖο ὅμως ἐγκατέλειψε, ἐπειδὴ δὲν τὸν ικανοποιούσε καὶ τὸ ἀντικατέστησε μ' ἕνα διπλάνο, δικῆς του ἐπίσης κατασκευῆς, μήκους δώδεκα μέτρων καὶ βάρους ἑκατὸν ἐξήντα κιλῶν. Τὸ μηχανάκι αὐτὸ ἦταν ἐφοδιασμένο μ' ἕνα μοτέρ δυνάμεως 24 ἵππων.

Ἀν ζήτησε κανεὶς νὰ ἐκιστορήσῃ τὴν ἀεροπορικὴν καριέρα τοῦ Σάντος Ντυμόν, εἶναι τὸ ἴδιο, σὰν νὰ γράψῃ τὸ ἱστορικὸν τὸν πρῶτον δέκα ἐτῶν τῆς σύγχρονης ἀεροπορίας. Γιὰ πολλὰ χρόνια, ὁ Βραζιλιανὸς κτηνοτρόφος ἀντεπροσώπευε τὸν ολόκληρον πῶν κόσμον. Περιριζοῦμαστε, λοιπὸν, στὸ νὰ σὰς ἀναφέρουμε τὰ κυριώτερα στάδια τῆς γόνιμης αὐτῆς ζωῆς:

Στὶς 23 Ὀκτωβρίου 1906, ὁ Σάντος Ντυμόν πετοῦσε μὲ ἀεροπλάνο σὲ ὕψος 26 μέτρων! Τὸ γεγονός αὐτὸ θεωρήθηκε καταπληκτικὸ γιὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ γιορτάστηκε ἐν μιά ἀπὸ τὶς μεγαλειότερες νίκες τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὸν στοιχειὸν τῆς φύσεως.

Στὶς 12 Νοεμβρίου, τὸν ἴδιον

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,"

Εἰς τὴν 25ην κλήρωσιν τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου μας, ὁ 1ος ἀριθμὸς κερδίζει δολοκλήρον τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Ἐννέα κατὰ σειρὰν ἀριθμοὶ κερδίζουν ἀπὸ ἕν βιβλίον τοῦ περιφήμου μυθιστορήματος τοῦ Πῶλ Φεβάλ «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα».

Εἰσὶς πάντες οἱ ἀριθμοὶ, οἱ λήγοντες εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ, κερδίζουν ἀπὸ ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», ὁποιοῦδήποτε ἔτους θέλουν, ἐκ τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ ἐν Ἀθήναις κερδίζοντες θὰ φέρουν τὸ φύλλον μὲ τὸ ἐν αὐτῷ δελτίον στὰ Γραφεῖα μας καὶ θὰ παίρνουν τὰ δῶρα τῶν. Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις θ' ἀποκόπτουν καὶ θὰ μᾶς στέλνουν τὰ δελτία τῶν καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ δῶρα τῶν μὲ τὸ Ταχυδρομεῖον ἢ μὲ τὴν ὑποκαταρκτεῖαν μας.

Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράσῃ καὶ δύο καὶ τρία καὶ περισσότερα φύλλα, γιὰ νὰ ἔχῃ περισσότερες ἐλπίδες κέρδους. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται καθε ἑβδομάδα στὰ φύλλα τῆς «Οικογενείας». Οἱ κερδίζοντες πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ δῶρα τους ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα σχετικῶς.

Η 23^Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

(ΟΙ ΚΕΡΑΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ)

Στὶς 6 μ. μ. τῆς περασμένης 1^{ης} τῆς 2^{ης} Μαΐου ἔγινε εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἡ 23^η κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οικογενείας». Ἀπὸ τὴν κληρωτίδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον τεθῇ οἱ ἀριθμοὶ οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τῆς «Οικογενείας», ἀνεσώθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς ἀριθμοὶ:

Ὁ 1ος ἀριθμὸς, 15880, ὅστις κερδίζει δολοκλήρον τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Ἐπίσης οἱ κατωθὶ ἐννέα ἀριθμοὶ κερδίζουν ἀπὸ ἕν βιβλίον τοῦ περιφήμου μυθιστορήματος τοῦ Πῶλ Φεβάλ «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα»: 24428, 24927, 3187, 13767, 12906, 13996, 3479, 17840 καὶ 107.

Εἰσὶς πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς 80 (ἴσως εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ 15880), κερδίζουν ἀπὸ ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», ὁποιοῦδήποτε ἔτους θέλουν, ἐκ τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ ἐν Ἀθήναις κερδίζοντες θὰ φέρουν τὸ φύλλον μὲ τὸ ἐν αὐτῷ δελτίον στὰ Γραφεῖα μας καὶ θὰ παίρνουν τὰ δῶρα τῶν. Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις θ' ἀποκόπτουν καὶ θὰ μᾶς στέλνουν τὰ δελτία τῶν καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ δῶρα τῶν μὲ τὸ Ταχυδρομεῖον ἢ μὲ τὴν ὑποκαταρκτεῖαν μας.

Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράσῃ καὶ δύο καὶ τρία καὶ περισσότερα φύλλα, γιὰ νὰ ἔχῃ περισσότερες ἐλπίδες κέρδους. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται καθε ἑβδομάδα στὰ φύλλα τῆς «Οικογενείας». Οἱ κερδίζοντες πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ δῶρα τους ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα σχετικῶς.

καλῶν δὲ τὰ βιβλία τῶν ἀπὸ τὴν ὑποκαταρκτεῖαν τῆς ἐπαρχίας τῶν, εἰς τὰ ὁποῖα θ' ἀποσταλῇ ἐπὶ τοῦ ταχυδρομίου—καὶ ἐπεξηγηματικὴ ἐγκύκλιος.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Δημοσιεύονται καὶ σήμερον συνέχειαν τῶν ὀνομάτων τῶν τυχερῶν τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οικογενείας»: Οἱ κ.κ. Κ. Πατανασάπουλος, Ἀνδρούτσου 20 Ἀθῆναι, Στέλιος Γιατροπούλος, Ἀλεξάνδρεια, Χρ. Βισβίτης, Κέρκυρα, Μαρία Λεπτάνα Πειραιεύς, Γ. Καραπάνης Ρόδος, Στέλιος Γιατροπούλος, Ἀλεξάνδρεια, Ὁδραν, Στανοπούλου Πλουτάρχου 14 Ἀθῆναι, Χρ. Βισβίτης Κέρκυρα, ἐκέρδιζαν ἀπὸ ἕν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ κ.κ. Π. Πέτρος Σεραφεινίδης Ἀτλάντος 14 Παλ. Φάληρον, ἐκέρδιζαν ἀπὸ ἕνα γιορτάκιον μετὰ τῶν φίλων.

Οἱ κ.κ. Π. Εὐθυμίου Μαργαρίττιον Προδῆξος, Λοκιά Τροχαῖα Προδῆξος, Ν. Παπαγιάννης Κοινοτομιῶν 13 Πειραιεύς, Κ. Μήτσος Αἰγινίου, Κ. Κλημαντίνης Προδῆξος 9 Ἀθῆναι, Γ. Παράνης Πειραιεύς 131 Ἀθῆναι, Ν. Παπαγιάννης Κοινοτομιῶν 13 Πειραιεύς, Γ. Καραπάνης Ρόδος, Δ. Λιδόρης Ἀθῆναι, Γ. Κουλουράκης Φυλακίαι Αἰγίνης, Γ. Κορινθίος Δοιοῦνη Ἀθῆναι, Γ. Ὀδρανίδου ὁδὸς Καραϊσκάκη Πάτρα, Ἀντ. Καλοφροπούλου Ἐρετρίας 20 Ἀθῆναι, Κ. Κυριάκης Ἀχιλλεύς 1

Ν' ἀποφύγετε τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τὰ κρίνει διὰ καλὰ, τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος τὰ κρίνει διὰ κακὰ, καὶ περισεύεται ἀπὸ ἄλλους ἐκείνους ὁ ὁποῖος ἀπαρτῆται γιὰ τὰ ἔργα του.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀνεκτοὶ, ἐκτός ἀπὸ ἐκείνους ὁ ὁποῖος τὰ κρίνει διὰ κακὰ.

Ὅποιος δὲν θέλει παντοῦ τὸν Θεόν, δὲν τὸν θέλει ποτενὰ.

ΚΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΤΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οἱ ἐπιθυμούντες νὰ συμβουλευθῶν τὸν ἱατρὸν τῆς «Οικογενείας», πρέπει νὰ γράφουν στὸν φάκελλον τῶν ἐπιστολῶν τῆς φράσιν: «Καὶ ὁ ὁ ἰατρὸς καὶ νὰ ἀπογράφουν μὲ φευδάνυμν.

Ι. Μ., Ἀθῆναις. — Ἐξετάσατε τὸ αἷμα κατὰ Wasserman καὶ ἂν τὸ ἀποτέλεσμα εἴνε θετικόν, τότε ὑποβλήθητε εἰς τὴν δέουσαν θεραπείαν τῆς νόσου. Ἐχετε βίμως ὑπὸ τὴν σῶσιν ὅτι δὲν εἶνε μόνον ἡ νόσος αὐτὴ ἀφορμὴ τοῦ ἀνευρύσματος τῆς ἀορτῆς, ἀλλὰ καὶ οἱ ρευματισμοὶ καὶ ἡ ἀρθρίτις, ἡ πολυσαρξία, ἡ κατάχρησις εἰς τὰ οἰνωπνευματικά ποτὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἐλπίσος ἀκόμη πιστευταὶ ὡς δυναμένη νὰ προξενήσῃ διευρύνσιν τῆς ἀορτῆς. Ἐπιχειροῦντες χρησιμοποιήσατε τὰ ἰατρικὰ σκευάσματα, ἐξ ὧν προτιμῶμεν τὸ ἰωδιόνιον κάλιον. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ τοῦ ἰωδιονίου, νὰ τὰ λαμβάνετε ἐντὸς ὀλίγου γάλακτος τῆς ὕδωρ τοῦ φαγητοῦ. Κατασκεύησατε ἐπίσης τὸν λευκοπνευμονικὸν σιμιγῶν, τὰ ὁποῖα προέχονται ἐκ τῆς πύρεως. Σὰς συνιστοῦμεν ἀσθενῶν διατακτὰ. Αἱ ἐνδοφλέβιαι ἐνέσεις τριαιολογικοῦ ὁροῦ ζελατινοῦ ἔντιον ἀνακουφίζουν, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀκίνδυνον, διὰ τοῦτο δὲν σὰς τὰς συνιστοῦμεν. Τὰ συνήθη παρηγορικά μέσα, ὡς τὸ elixir parégorique ἢ ψυχρὰ ἐπιθέματα, ἐνδείκνυνται διὰ τὴν διέσπασιν καὶ διὰ τὸν πόνον. Ταῦτα ἀπὸ γενικῆς ἀποφύσεως. Καρδιογράφημα καὶ ἀκτινογραφία θὰ ὀδηγήσουν τὸν θεράποντα ἱατρὸν εἰς τὰς λεπτομερεῖας τῆς θεραπείας.

Κόντισολ, Πάτρας. — Τὰ δερματικά νοσήματα δὲν διαγιγνώσκονται διὰ περιγραφῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξετάζονται ἐκ τοῦ πλησίον. Πάντως, τὰ θειοῦχα λουτρά ὠφελοῦν εἰς τὰ ἐκζέματα.

Σ. Κ., Ἐνταῦθα. — Ἡ ἀνωμαλία εἶνε συνήθης εἰς τὰς ἀναμνῆς. Διὰ τοῦτο χρειάζεται κλινικὴ καὶ ἐργαστηριακὴ ἐξέτασις (τοῦ αἵματος). Εὐχαιροῦμαι δύνασθαι νὰ με συμβουλευθῇτε. Ζητήσατε διεύθυνσιν μου ἀπὸ τὴν «Οικογένειαν». Ἡ θεραπεία εἶνε εὐκόλος καὶ ἐπιτυχής.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ τελευταία περπατεῖ πολλὰ σιγά, γι' αὐτὸ καὶ ἡ φωνήα τὴν προσηθαιε πάντα.

Χοῦντες Ἡ χροιά τῆς ἰδέας ἐνός συγγραφέως εἶνε συχνὰ ἡ ἰδέα τὴν ὁποία ἔχει γιὰ τὰ ἔργα του.

Ἡ τι - Σὲν Ν' ἀποφύγετε τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τὰ κρίνει διὰ καλὰ, τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος τὰ κρίνει διὰ κακὰ, καὶ περισεύεται ἀπὸ ἄλλους ἐκείνους ὁ ὁποῖος ἀπαρτῆται γιὰ τὰ ἔργα του.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀνεκτοὶ, ἐκτός ἀπὸ ἐκείνους ὁ ὁποῖος τὰ κρίνει διὰ κακὰ.

Ὅποιος δὲν θέλει παντοῦ τὸν Θεόν, δὲν τὸν θέλει ποτενὰ.

Ἡ τι - Σὲν Ν. Φάληρον, Ἀρ. Βασιλάς Καραϊσκάκη 50 Πειραιεύς, Κ. Μαλατρελῆς Ζωοδ. Πηγῆς 132 Ἀθῆναι, Γ. Λέκας Χορομυτινῶν 22 Πειραιεύς, ἐκέρδιζαν ἀπὸ ἕν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου».

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τὰ καλλυντικά, ἡ μόδα, τὸ σπῆτι, ἡ κευρίνα, κλπ.)

Η ΜΟΔΑ

ΤΑ φτερινά καλοκαιρινά ὑφάσματα δὲν πρέπει νὰ λέγονται «ἐμπριμέ», ἀλλὰ «ἀνθιμέναν». Ὅπως τὸ φάρμακον τῆς βασίλοπιδας τοῦ παραμυθίου, ποὺ παρίστανε ἐπὶν κάμπο μετὰ τὰ λουλούδια, ἔτσι καὶ τὰ τελευταῖα ἐμπριμέ μᾶς παρουσιάζουν ὅλα τὰ λουλούδια τοῦ κάμπου καὶ τοῦ θουντοῦ ἀποτυπωμένα ἐπάνω σὲ αἰθέρια ὑφάσματα.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ σχέδια εἰς λεπτότητα. Πολλὰ μάλιστα θυμίζουν τὰ ὑφάσματα «Ποικιαντοῦ» μετὰ καλλιτεχνικὰ μοτυριόματα τοῦ καὶ τοῦ ἀπαλοῦς χρωματισμοῦ τους.

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ παλαιὰ ἐμπριμέ ποὺ εἶχαν ἕνα καὶ μόνο κύριον σχέδιον καὶ ἦσαν ἡ καρὸν, ἡ οἰκωτὴ ἢ σταμπαρισμένα μετὰ λουλούδια, τὰ φτερινά ὑφάσματα ἔχουν σχέδια ἀνάμικτα. Π.χ. σ' ἕνα ὑφάσμα μετὰ μιὰ λεπτὴ οἰκωτὴ, συναντᾷ κανεῖς, σκορπισμένους ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τουλίπες. Ἐπίσης σ' ἕνα ὑφάσμα μετὰ οὐκίους ἢ καρὸν, βλέπεις μικροσκοπικὰ μοτυριόματα ἀπὸ μαργαρίτες καὶ μινωσιτίδες. Συχνὰ σ' ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ ὑφάσμα συναντῶνται ὅλα τὰ λουλούδια, ἀνεμῶνες καὶ πανσέδες, πασχάλιες καὶ κρινάκια καὶ ἀνάμικτα σ' αὐτὰ ὑπάρχει ἀντικείμενον γιὰ ἐλαφρὸς κυματιστὲς γραμμὲς ποὺ γεμίζουν τὸ φόντον τοῦ ὑφάσματος.

Ἐνας ἄλλος νεωτερισμὸς τῆς μόδας εἶναι ὅτι ἐμπριμέ ὑφάσματα δὲν εἶναι φέτος μονόχρωμα τὸ κρῆν ντὲ σὺν, ἢ ζωστήρα καὶ ἢ μινωσέλινα. Κάθε εἶδος ὑφάσμα εἴτε γυναικιστὸν, εἴτε θαμπὸν, εἴτε λεῖον, εἴτε κατσαρό, μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐμπριμέ. Πολλὰ ὑφάσματα ἔχουν καὶ σχέδια ὁμοίω-χρωμα καμωμένα κατὰ τὴν ὑφανσιν, π.χ. οἴγες, βοῦδες κτλ. καὶ ἐκτός αὐτῶν, ἔχουν τυπωμένα ἐπάνω τους καὶ ἕνα πλῆθος χρωματιστὰ σχέδια.

Συνεισφέρονται πολὺ ἐπίσης τὰ ἐμπριμέ ὑφάσματα ντυσιμὰ - φῆς. Αὐτὰ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δι-χρώμα καὶ ἀπὸ τὴν μιὰ ὕψι τὸ χρῶμα τοῦ φόντου εἶναι ὁμοῖον μετὰ τὸ χρῶμα τοῦ σχεδίου ἢ ἄλλως. Π.χ. σ' ἕνα τέτοιον ὑφάσμα μετὰ κῶκκινον φόντον καὶ ἄσπρα σχέδια, ἡ ἀντίθε-τη ὕψι θὰ ἔχῃ ἄσπρον φόντον καὶ κῶκκινον σχέδια.

Τὸν χαριτωμένον αὐτὸ συνδυασμὸν τὸν χρησιμοποιοῦν ἰδίως στ' ἀνοι-ξιάτικα ἀνδράμια. Ἐστὶ τὸ φάρμακον γίνονται ἀπὸ τὴν μιὰ ὕψι τοῦ ὑφά-σματος, καὶ ἡ μικρὴ κῶπ ηὲν τὸ ξα-νετόν ἀπ' τὴν ἄλλην. Ἐπίσης μπο-ρεῖ νὰ γίνῃ ἡ ζακέτα καὶ ἡ φούστα ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ ὕψι τοῦ ὑφάσματος καὶ ἡ μπλουζίτσα ἀπὸ τὴν συν-ῶρα, ὥπως ἀπαίτει ἡ τελευταία λέ-ξις τῆς μόδας.

Γιὰ τέτοιους συνδυασμοὺς χρησι-μοποιοῦνται περισσότερο τὰ ὑφά-σματα τὰ ἐμπριμέ μετὰ καρὸν ἢ οἴγες ἢ γεωμετρικὰ σχέδια, γιὰ τὰ πῶς ποικίλονται σχέδια δὲν ταυρίζονται. Ὅταν ἔχει κανεῖς διαθέσιμα χρώμα-τα κάνει καὶ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ἴδιον ὑφάσμα μετὰ τὸ φάρμακον καὶ τὴν ἄλλην ὕψι τοῦ ὑφά-

σματος.

Ἐφέτος τὰ ἐμπριμέ θὰ φορεθοῦν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο χρῶμα καὶ πιστεύω πὺς δὲν θὰ μείνῃ ὅτε-μία ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μου ποὺ νὰ μὴ ράψῃ ἕνα τέτοιον φάρμακον. Γι' αὐτὸ ἔχω νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή: Προσέχῃ στὴν ἐκλογὴ σας!

Ἄν εἰσθε κοντὴ καὶ παχουλὴ, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὴ διαλέγετε μεγάλα σχέδια! Θὰ σᾶς χαντακώ-σουν! Προτιμᾶτε ἕνα ὑφάσμα μετὰ μικροσκοπικὰ σχεδιάκια μετὰ πηλὲς οἴγες ἢ μετὰ καρὸν.

Ἄν εἰσθε πάλι ψηλὴ, μπορεῖτε νὰ διαλέξετε μεγάλα σχέδια, καρὸν ἢ οἴγες φαρδεῖς, ἀλλὰ ἀποφεύγετε τὰ χτυπητὰ χρώματα καὶ τὰ πολὺ-χρώμα ἐμπριμέ. Προτιμᾶτε ἕνα ὑφάσμα δίχρωμον, ἢ μετὰ σκορπο φόν-τον, ἢ μετὰ σχέδια θαμπὰ καὶ ὄχι παρ-δαλὰ. Ἐστὶ θὰ εἰσθε πάντοτε, κα-λὸντυμένη.

Ἄν εἰσθε πολὺ εὐσωμῃ, ἀποφύ-γετε ὅσο τὸ δυνατόν τὰ ἐμπριμέ. Μόνον οἰκωτὰ ὑφάσματα, μπορεῖτε νὰ φορέσετε ἀκινδύνως.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τὰ μονοχρώματα συνιθίζοντου-σαν πάντοτε. Τώρα ὅμως ἡ μόδα τους ἔχει ἐκτεταθῇ πολὺ. Ἐνα μονοχρώμα μετὰ ὅλα τὰ σχήματα κα-ρὸν φέτος στολίζει ὡραϊότατα κάθε συμπλήρωμα τῆς τουαλέτας σας.

Ἐστὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων μπο-ρεῖτε νὰ καρφώσετε τὸ μονόχρωμα αὐτὸ στὸ καπέλλόν σας καὶ ν' ἀ-

ποφύγετε κάθε ἄλλη γαρνιτούρα.

Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ τὸ μεταχει-ρισθῆτε καὶ ὡς πόρπη στὴ ζώνη ὁποιοδήποτε φορέματος.

Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ τὸ φορέσετε καὶ ὡς ἀπλή καρφίτσα στὸ πέτο τοῦ ταγιέρ σας ἢ στὸ κλείσιμο τοῦ φο-ρέματός σας.

Μονοχρώματα δὲν γίνονται μόνον μετὰ ἄλλα. Ἡ μόδα ἔχει δώσει ἀπόλυτη ἐλευθερία ὡς πρὸς τὸ χῆ-τημα αὐτὸ καὶ κατασκευάζονται ἀπὸ ὁποιοδήποτε ὕλιν. Ἐστὶ πάνω σὲ μιὰ πλεκτὴ μπλουζάκι μποροῦμε νὰ κολλήσουμε καὶ ἕνα πλεκτὸ μονό-χρωμα.

Ἐπάνω στὴ ράχη τῶν γαντιῶν μᾶς μποροῦμε νὰ παραγγεῖλουμε νὰ μᾶς ῥάψουν καὶ ἕνα μονόχρωμα ἀ-πὸ τὸ ἴδιον δέμα ἢ ὑφάσμα, στὸ ἴ-διο ἢ σὲ ἐντέλως διαφορετικὰ χρώ-μα.

Τέλος, ἂν θέλῃ μιὰ κομψὴ κυρία παραγγεῖλῃ σ' ἕνα χαράκτῃ τὰ δυν-νηφία τοῦ ὀνόματός της, χωριστὰ τὸ καθένα, ἀπὸ ἀσπρὴ ἢ χρυσοῦντο καὶ τὰ χρησιμοποιεῖ ὡς φιοτίπες στὰ γοβάκια της.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ἐφθασε ὁ καιρὸς νὰ σηκωθοῦν τὰ χαλιά ἀπὸ τὴ θέσι τους καὶ νὰ φυλάκτουν στὴν ἀποθήκη. Προη-γοούμενος ὁμοῖος πρέπει νὰ πινακτοῦν γιὰ νὰ φύγῃ ἡ σκὴν καὶ νὰ καθα-ρισθοῦν ἀπὸ τοὺς διαφόρους λεκέ-δες ποὺ ἀπέκτησαν κατὰ τὸ χειμῶ-να.

Τὸ τίναγμα τῶν χαλιῶν γίνεται

ὥπως συνήθως μετὰ τὸ εἰδικὸ ψάβινο χτυπητὴν. Ἄν ἔχετε ἡλεκτρικὸ ἀ-πορροφητήρα, τόσο τὸ καλῶτερον, γιὰτὶ φεύγει ἔτσι ὅλη ἡ σκὴν. Μὰ δυστυχῶς δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὁ κα-θένας αὐτὸ τὸ εἰδικὸν εργαλεῖον.

Ὅπως δὴποτε, μετὰ τὸ τίναγμα ἢ τὸ ἡλεκτρικὸν καθάρισμα, τὸ χαλὶ πρέπει νὰ περαστῇ καὶ μ' ἕνα ὑγρὸ γιὰ ν' ἀναστήσῃ τὰ χρώματά του. Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν διαλύετε ἐ-κὺν δόξακι σπύνη σὲ δέκα ὀκτάδες χλιαρὸ νερὸ καὶ τρίβετε ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ χαλιῦ μετὰ μὴ βούρ-τσας μαλακῇ δουτηγμένην σ' αὐτὸ τὸ ὑγρὸ. Κατόπιν ἀπλώνετε τὸ χαλὶ γιὰ νὰ στεγνώσῃ. Ἄν προτιμᾶτε, ἀντικαθιστᾶτε τὴ σπύνη μετὰ μισὴ θω-δινὴ χολὴ ποὺ τὴ χτυπάτε ὡς ὅπου νὰ ἀφύρῃ καὶ ὕστερον τὴν περνάτε ἀπὸ ἕνα τουλίαν. Μονοχρώμα μ' ἕ-να σφουγγάρι τὸ χαλὶ καὶ κατόπιν τὸ τρίβετε μετὰ μὴ βούρτσας ὡς ὅπου ν' ἀφύρῃ. Ἐπειτα τὸ ξεπλένετε πάλι μετὰ τὸ σφουγγάρι δουτηγμένο στὸ χρῶν νερὸ.

Ὅταν τὰ χαλιά εἶναι καινούργια, ἀντὶ νὰ τὰ πλύνετε, τὰ πασκαλί-ζετε μετὰ ἁλᾶτι ψιλὸ καὶ ἄλκυρι μὴ ὅρα ποῖν νὰ τὰ χτυπήσετε. Ἄν αὐ-τὴν τὴν μέθοδον τὴν ἀναλαμβάνετε τακτικὰ, τὰ χαλιά σας δὲν θὰ χά-σουν ποτὲ τὰ χρώματά τους.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

Τὶς νοικοκυράδες τὶς ἀπασχολεῖ πολὺ τὸ πρόβλημα: τί θὰ ρίξουν στὴ σούπα τους; Ὁ αἰώνιος εἰδὲς καὶ τὸ αἰώνιον ρυθμὸν ἀνυπόμονον γίνονται στὸ τέλος βαρετὰ καὶ κά-νων ἀνοστη καὶ ἢν πῶς πετυχημένη σούπα. Ἀπὸ τὴ δύσκολη αὐτὴ θέσι, ἐλπίζω νὰ σᾶς δώλουν ἢ συνταγὲς ποὺ παραθέτω:

1) Γιὰ κάθε ἄνθρωπον θὰ λογα-ριάζετε δούτινον ὅσο ἕνα κυρτὸν, μισὸ αὐγὸ καὶ τόσο σιμιγδάλι, ὅσο νὰ γίνῃ μ' ὅλ' αὐτὰ μιὰ ἑνὴ ἀρ-κατὴ σφικτὴ. Ζυμῶντε τὴ ζύμη αὐτὴ καὶ κατόπιν παίρνετε μετὰ τὸ κουτάλι τοῦ γλυκοῦ βολαρίκι καὶ τὰ ρίχνετε στὸ ζουμὶ τοῦ βρα-στοῦ ἐνῶ βράζει. Τ' ἀφίρνετε νὰ βράσουν εἰκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ-πότε θὰ φουσκώσουν καὶ θὰ γίνουν σάν αἰγὰ. Τὰ σερβίρετε ἢ ὀλόκλη-ρα βάζοντας σὲ κάθε πιάτο σούπας ἀπὸ 2-3 ἢ τὰ κόβετε σὲ πηλὲς φέ-τες σάν χιλοπῆττες.

2) Μετὰ 75 δόξακι ἄλκυρι, ἕνα αὐγὸ, μισὸ φλυτζάνι γάλα καὶ μισὸ φλυτζάνι χλιαρὸ νερὸ ἑτοιμάετε μιὰ ἀραιὰ ζύμη τὴν ὁποία δὲν κάνει νὰ δουλέψετε ἐπὶ πολλὴ ὥρα. Ἀ-δειάζετε κατόπιν τὴ ζύμη αὐτὴ σ' ἕνα τριπτηρὸ μετὰ μεγάλες τρύπες, τὸ ὁποῖον κρατᾶτε πάνω ἀπὸ τὸ ζουμὶ, ὡς ὅπου ὅλη ἡ ζύμη περάσῃ μέσα αὐτὸ τὸ τριπτηρὸ. Ἀφίρνετε κατόπιν τὰ βολαρίκια τῆς ζύμης νὰ βρά-σουν ὡς ὅπου φουσκώσουν καὶ ἀνε-βῶν στὴν ἐπιφάνεια καὶ σερβίρετε τὴ σούπα πολὺ ζεστὴ.

Η ΔΙΣ ΔΙΑΝΑ

Ὁ Λουδοβίκος Σεράνς πρὸς τὸν Ζάν Σουδῶρ — Παρίσι

ΕΛΠΙΖΩ, ἀγαπητὲ μου φίλε, ὅτι εἴσαι καλὰ στὴν ὑγεία σου. Ἐπίσης ἐλπίζω, ὅτι μετὰ μᾶσαι πότε-πότε, καὶ ὅτι τώρα θ' ἀφήσῃς κατὰ μέρος τὴν πε-ρίφημη τεμπελιά σου, γιὰ νὰ μοῦ φανῇς χρήσιμος σ' αὐτὸ ποῦ θὰ σοῦ ζητήσω...

Πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία μου... Πρόκειται γιὰ τὴν ἐκ-πλήρωσιν ἐνὸς ἐνείρου μου, τὸ ὁποῖον εἶδα... ἑξῆς προχθὲς στὸ σιδηρόδρομον, καὶ τὸ ὁποῖο μετὰ κινήσεως σάν ἐφιάλτης τώ-ρα, ζητώντας ἀπὸ μένα νὰ τὸ μεταβάλλω σὲ πραγματικότη-τα...

Ὅσοι, ὅς ἀφήσω στὴν ἄ-κρη τὶς ἱκεσίες καὶ τοὺς ρω-μαντισμούς, καὶ ὅς σοῦ ἐξηγη-θῶ μετὰ λίγα λόγια τί μοῦ συμ-βαίνει καὶ τί περιμένω ἀπὸ σέ-να...

Λοιπὸν, προχθὲς τὸ βραδάκι ἐξέκλινσα ἀπ' τὴν Τρουβίλ γιὰ ν' ἀρθῶ στὸ Παρίσι. Τὸ τραῖνον θὰ ἔφθαι κατὰ τὸ ἡλιοβασι-λεμα, καὶ ἐγὼ μπῆκα ἀπὸ νω-ρίς σ' ἕνα ἄδειο βαγόνι, μετὰ τὴν περὶ τὴν ψυχὴν μου, καὶ σάν βεβαιότητος ὅτι τὰ ὅσα θὰ ἄκουγα, θὰ εἶ-χαν σοβαρώτατη σημασία γιὰ

Ζάρωσα σὲ μιὰ γωνία, σκέ-πασα μετὰ τὸ καπέλλο μου τὰ μάτια καὶ τὴ μύτη μου—μ' ἔνο-χλοῦσε, βλέπεις, τὸ διαβολολυ-χνάρι τοῦ κομπορτιμάν—κι' ἄρ-χισα νὰ σιγοκοιμῶμαι...

Καθὼς μ' ἐπαίρνε ὁ ὅς ὅ-πνος, ἄκουσα ἑαφνικὰ τὴ φωνὴ τοῦ σταθμάρχου, ὁ ὁποῖος ὀρ-λιαζέ ὅτι τὸ τραῖνον ἦταν ἔτοι-μο νὰ φύγῃ.

Τότε, τὴ στιγμή ποὺ ἐκλει-ναν βιαστικὰ ἢ πόρτες, ἄκουσα στὸ διάδρομον τοῦ βαγονιοῦ ἕνα ἑλκυστικὸν φροῦ-φροῦ φορεμά-των, φωνήεντες χαρούμενες δε-σποινίδων, καὶ σιγοχαχανίσμα-τα ἀξιομύσθητα...

Ἐπειτα, κάποια ἀπ' αὐτὲς μπῆκε ὀρμητικὰ στὸν κομπορτι-μάν μου, στάθηκε σάν ἐκπλη-κτὴ, καὶ ἔφθασαν τότε στ' αὐτιά μου ἡ ἀκόλουθος φράσεις:

—Ἐδῶ, Ζερμαίν... Ἐχεῖ θέ-σι καὶ γιὰ τίς τρεῖς μας!...

—Μὰ εἶναι κάποιος κύριος μέ-σα!...

—Ὅψ' καὶ ἐσὺ, καὶ μὴν ἄν-τουανέττα... Θὰ μᾶς φᾶν!...

Δὲν βλέπεις ποῦ κοιμᾶται ἡ-συχά...;

—Κι' ἡ μαμά!...

—Ἐννοία σας, κορίτσια... Ἐ-γὼ βρήκα θέσι ἐδῶ πέρα... Οἱ-κονομηθῆτε ἐσεῖς ὅπως μπορεῖ-τε, αὐτοῦ ποῦ εἰσάστε...

—Ἄλ-λωστε στὸ Ἐδρὲ θὰ κατεβού-με!...

Νὰ μὴ σοῦ τὰ πολυλογῶ. Φίλατά μου Ζάν, τὰ τρία ἐκεῖ-να θηλυκὰ ἀγγελοῦδια στρόγ-γυλοκάθησαν στὸν κομπορτιμάν μου. Τὸ τραῖνον σφύριξε, ὁ σταθ-μάρχης ἀποκρίθηκε, καὶ ἀπὸ τὸ τραῖνον ξανασφύριξε, ἄρχισε νὰ ἐκκινᾷ...

Προσπονήθηκα πὺς ἦμουν βυθισμένος στὸν ὕπνον. Ἄκουγα τὸ θρόνισμα ποῦ ἔκαναν ἢ βεν-τάλιες τους—καθὼς ἡ δεσπο-νὶς ἀπερζόντουσαν μετὰ νωχέ-νιδες ἀπερζόντουσαν μετὰ νωχέ-νιδες—καὶ ἕνα κυματάκι μυρ-μύου ἀέρος ἔφθανε καταδεκτι-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

κὸ ἔως στὰ μάγουλά μου...

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυ-νατὰ, χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Διὰ-βολε, δὲν εἶναι μικρὸ πρόγραμμα νὰ παρευρεθῇ κανεῖς στὶς ἐκμυ-στηρεῖς ἀνυπόπτων, γιὰ λο-γαριασμὸν σου, δεσποινίδων, καὶ ἐσὺ νὰ κάνῃς πὺς κοιμᾶσαι!

Μοῦ φανόταν σάν ἱεροσουλία αὐτὸ, καὶ σάν κρυφάκουσμα πίσω ἀπὸ πόρτα, καὶ ἔτοιμαζό-μου νὰ... ἑξυπνήσω, στέλλοντας στὸν κόρακα καὶ ὕπνον καὶ ρα-χάτι...

Ἐξάφνα, ἐν' ἀνήσυχον προαί-σθημα, ἡδονικὸ ὥστόσο καὶ μυ-στοιωδὲς, μ' ἔκανε ν' ἀλλάξω γνώμη. Κάτι γεννήθηκε στὴν ψυχὴν μου, καὶ σάν βεβαιότητος ὅτι τὰ ὅσα θὰ ἄκουγα, θὰ εἶ-χαν σοβαρώτατη σημασία γιὰ

νικὴ καὶ τραγουδιστὴ ἢ φωνὴ τους. Μισοάνοιξα προφυλακτι-κά τὸ ἕνα μάτι, καὶ τὶς λοβο-κύτταξας κατὰ ἀπ' τὸ φαρδὺ μπόρ τοῦ καπέλλου μου...

Ἦσαν τρεῖς χαριτωμένες νέες, ἀγγελικῆς ὡμορφίας καὶ ἀρχαιοκρατικῆς τσαχπινιάς. Τὰ στοματάκια των δούλευαν μετὰ γρηγοράδα μεθυστικὴ, καὶ τὰ ὀνόματά των—«Ποῦ λές, Ἄν-τουανέττα μου... Ἐλα καὶ ἐσὺ, καὶ μὴν Ζερμαίν... Τὸ σκέφθη-κα καλὰ, Λουκιανὴ μου;»—πε-τοῦσαν μπερδεμένα, σάν εὐθυ-μες πεταλοῦδες!

Μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ ξεχω-ρίσω σὲ ποιά ἀνῆκε τὸ «Ἀν-τουανέττα», σὲ ποιά τὸ «Ζερ-

μαίν», καὶ σὲ ποιά τὸ «Λουκιανὴ μου»!...

Ὅσοι, ὅς ἀφήσω στὴν ἄ-κρη τὶς ἱκεσίες καὶ τοὺς ρω-μαντισμούς, καὶ ὅς σοῦ ἐξηγη-θῶ μετὰ λίγα λόγια τί μοῦ συμ-βαίνει καὶ τί περιμένω ἀπὸ σέ-να...

Λοιπὸν, προχθὲς τὸ βραδάκι ἐξέκλινσα ἀπ' τὴν Τρουβίλ γιὰ ν' ἀρθῶ στὸ Παρίσι. Τὸ τραῖνον θὰ ἔφθαι κατὰ τὸ ἡλιοβασι-λεμα, καὶ ἐγὼ μπῆκα ἀπὸ νω-ρίς σ' ἕνα ἄδειο βαγόνι, μετὰ τὴν περὶ τὴν ψυχὴν μου, καὶ σάν βεβαιότητος ὅτι τὰ ὅσα θὰ ἄκουγα, θὰ εἶ-χαν σοβαρώτατη σημασία γιὰ

Ζάρωσα σὲ μιὰ γωνία, σκέ-πασα μετὰ τὸ καπέλλο μου τὰ μάτια καὶ τὴ μύτη μου—μ' ἔνο-χλοῦσε, βλέπεις, τὸ διαβολολυ-χνάρι τοῦ κομπορτιμάν—κι' ἄρ-χισα νὰ σιγοκοιμῶμαι...

Καθὼς μ' ἐπαίρνε ὁ ὅς ὅ-πνος, ἄκουσα ἑαφνικὰ τὴ φωνὴ τοῦ σταθμάρχου, ὁ ὁποῖος ὀρ-λιαζέ ὅτι τὸ τραῖνον ἦταν ἔτοι-μο νὰ φύγῃ.

Τότε, τὴ στιγμή ποὺ ἐκλει-ναν βιαστικὰ ἢ πόρτες, ἄκουσα στὸ διάδρομον τοῦ βαγονιοῦ ἕνα ἑλκυστικὸν φροῦ-φροῦ φορεμά-των, φωνήεντες χαρούμενες δε-σποινίδων, καὶ σιγοχαχανίσμα-τα ἀξιομύσθητα...

Ἐπειτα, κάποια ἀπ' αὐτὲς μπῆκε ὀρμητικὰ στὸν κομπορτι-μάν μου, στάθηκε σάν ἐκπλη-κτὴ, καὶ ἔφθασαν τότε στ' αὐτιά μου ἡ ἀκόλουθος φράσεις:

—Ἐδῶ, Ζερμαίν... Ἐχεῖ θέ-σι καὶ γιὰ τίς τρεῖς μας!...

—Μὰ εἶναι κάποιος κύριος μέ-σα!...

—Ὅψ' καὶ ἐσὺ, καὶ μὴν ἄν-τουανέττα... Θὰ μᾶς φᾶν!...

Δὲν βλέπεις ποῦ κοιμᾶται ἡ-συχά...;

—Κι' ἡ μαμά!...

—Ἐννοία σας, κορίτσια... Ἐ-γὼ βρήκα θέσι ἐδῶ πέρα... Οἱ-κονομηθῆτε ἐσεῖς ὅπως μπορεῖ-τε, αὐτοῦ ποῦ εἰσάστε...

—Ἄλ-λωστε στὸ Ἐδρὲ θὰ κατεβού-με!...

Νὰ μὴ σοῦ τὰ πολυλογῶ. Φίλατά μου Ζάν, τὰ τρία ἐκεῖ-να θηλυκὰ ἀγγελοῦδια στρόγ-γυλοκάθησαν στὸν κομπορτιμάν μου. Τὸ τραῖνον σφύριξε, ὁ σταθ-μάρχης ἀποκρίθηκε, καὶ ἀπὸ τὸ τραῖνον ξανασφύριξε, ἄρχισε νὰ ἐκκινᾷ...

Προσπονήθηκα πὺς ἦμουν βυθισμένος στὸν ὕπνον. Ἄκουγα τὸ θρόνισμα ποῦ ἔκαναν ἢ βεν-τάλιες τους—καθὼς ἡ δεσπο-νὶς ἀπερζόντουσαν μετὰ νωχέ-νιδες ἀπερζόντουσαν μετὰ νωχέ-νιδες—καὶ ἕνα κυματάκι μυρ-μύου ἀέρος ἔφθανε καταδεκτι-

ματμαζέλ Ζερμαίν, στὶς ὥρες τῆς ἀνίας της;... Ὅστε, χωρὶς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἔργων μου, θάβρισκε κόλασιν πλήξεως τὴν ἀπαράμιλλη Τρουβίλ, ἡ θελκτι-κὴ ἐκείνη ὑπαρξὶς;...

Εὐτυχῶς, τὸ σκίρτημά μου δὲν ἔγινε ἀντιληπτό, καὶ ἡ ἀ-προσδόκητη, ἡ καταπληκτικὴν συμπτώσεων συνέχεια ἐξευλί-χθηκε ἀνετα καὶ ἡρεμα...

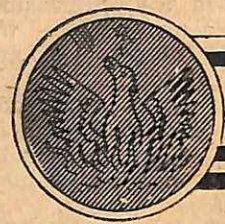
Δηλαδή, ξανάκουσα πάλι: —Καὶ ἡ δὺς σας, ἀγαπητέ μου, εἰσάστε νερόμυαλες... Ἡ μιὰ στέκει σάν χάλας ἀπὸ θαυ-μασμὸν μπρὸς στὰ τοπεῖα τοῦ σασλο-Σουδῶρ, καὶ ἡ ἄλλη ξε-λιγώνεται σάν πυργοδέσποινα ρωμαντικὴ, διαβάζοντας τὰ πῶς ἀπῆθαν τερατοφυλάκια τοῦ κόσμου στὰ ρωμαντίζα τοῦ Σε-ράνς...

Ξανασκίρτησα πάλι πρὸς τὸ ἀ-κουσμα τοῦ ὀνόματός σου, ἀλ-λὰ ἡ ἴδια αὐτὴ φωνὴ μετὰ συγ-κράτησε καὶ πάλι. Ἐλεγε τώ-ρα τὰ ἑξῆς, ὅς τόνον στοργικὸ καὶ χαϊδευτικὸ:

—Ἐλα... Ἐλα, Λουκιανὴ μου, καὶ δὲν ἤθελα μετὰ αὐτὰ ποῦ εἶπα, νὰ θίξω τὸν ζωγράφον σου... Ἰσα-ἴσα, θὰ πῶ τῆς μα-μᾶς νὰ τὸν καλέσουμε στὸ Ἐ-δρὲ γιὰ μερικὲς ἡμέρας... Ἐ-χοῦμε θαυμάσια τοπεῖα ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἐκεῖ, καὶ ἡ ἐμπνευσις τοῦ ἀσφαλῶς θὰ φρεσκάη!...

Ξαναροχάλασα, φίλε μου Σουδ

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

—ΙΑ ΠΡΟΤΥΠΑ ΚΤΗΜΑΤΑ.

Η αρμοδία υπηρεσία του Υπουργείου της Γεωργίας καταρτίζει μία σύμβαση, σύμφωνα με την οποία στους έπιστημονας γεωπόνους που θέλουν να καλλιεργήσουν μόνοι τους κτήματα, θα παραχωρηθούν γαίες από την αποξηραμένη πεδιάδα λίμνης των Γιαννιτσών.

Η σύμβαση αυτή έχει σκοπό την δημιουργία προτύπων κτημάτων, για την μεγάλη σημασία των οποίων γράψαμε σε προηγούμενο μας φύλλο.

Η γαία που θα χορηγηθούν στους γεωπόνους αυτούς δεν θα έχουν στο σύνολό τους έκταση μεγαλύτερη από το 1)10 του συνόλου των γαίων που έχουν αποξηρανθή. Κάθε δε πρότυπο κτήμα θα περιστοιχίζεται από τα κτήματα των αγροτών. Έτσι θα είναι εύκολο στους αγρότες να παρακολουθούν την καλλιέργεια του προτύπου κτημάτων και να εφαρμόζουν τις ίδιες καλλιεργητικές μεθόδους στα δικά τους κτήματα. Πιο θετική, πιο επιτυχής σκέψις, ομολογούμεν ότι δεν μπορούσε να γίνει.

—Ο ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ.

Η Διаркής "Εκθεσις Ελληνικών Προϊόντων μ' ένα έγγραφό της προς τον Ελληνικόν Οργανισμό Τουρισμού, ανακοίνωσε, ότι ο έμπορος ακούσας της Ποσειδωνικής Πρεσβείας είναι πρόθυμος να καθορίσει μαζί με τους αντιπροσώπους του Ελληνικού Τουρισμού τις θέσεις μιας διαρκούς συνεργασίας για την προπαγάνδα υπέρ της Τουριστικής κινήσεως των Πολωνών στην Ελλάδα.

—ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΟΥΣ.

Η Διаркής "Εκθεσις Ελληνικών Προϊόντων με μία εγκύκλιό της προς τους εξαγωγείς ναπών σταφυλίων, σύκων, σταφίδας, ελίων, αμυγδάλων, κρασιών, κονιάκ, χυμών ντομάτας, κουκουλιών, μετάξας και άλλα εργασιών δερμάτων από πρόβατα και κατσίκες, τους παρακαλεί να επισκεφθούν την Πολωνική Πρεσβεία, για να εξετάσουν μαζί με τον έμπορο ακόλουθό της τις δυνατότητες της ανταλλαγής της εξαγωγής των προϊόντων αυτών στην Πολωνία.

Το γεγονός αυτό δεν είναι καθόλου ασήμαντο. Πιστοποιεί κι αυτό, μαζί με τόσα άλλα, ότι υπάρχουν αγορές για τα Ελληνικά προϊόντα και πως αν δεν ανεπτυχθήκε ως τώρα η εξαγωγή τους, αυτό οφείλεται κυρίως στο ότι οι εξαγωγείς μας δεν έδειξαν το ενδιαφέρον που έπρεπε.

Οι εξαγωγείς οφείλουν συνεπώς να ενοήσουν, ότι μονάχα η αύξηση της εξαγωγής μας θα ζωογονήσει την χώρα μας και θα ωφελήσει πραγματικά και πάγια τα συμφέροντά τους. Η τακτική που ακολουθούν μερικοί απ' αυτούς, να προσπαθούν διαρκώς να αυξήσουν το ποσοστό των κερδών τους, πρέπει να γνωρίζουν ότι τους δίνει μόνον προσωρινά ωφέλη. "Ας αφήσουν

ρα, φίλτατέ μου... Κουνήσου, τσακίσου, ξύπνα επιτέλους, για χρισμένη μου απ' το αλώνιο χουζούρι σου, και ξεκίνα, με μέσους...

Σε περιμένο ξαλλος, μεθυμένος από ευτυχία και προσδοκία, ξετρελλάμενος... "Ελα... Κάνε πως θρέθηκες εδώ τυχαία, επίσημα τη συνάντησέ τους, καί... σύστησε κι' έμένα ως φίλο σου έπιστήθιο!

Θα άλλαξεομαι καινούργιος, θα πλέξουμε έγκωμια ο ένας του άλλου, θα άλλαξομε καινούργια με τα πιάτα καλακευτικότερα έπιθετα, κι' ο διάβολος να μάς πάρη και τους δυο, αν δεν κατορθώσουμε να πέσουμε ευτυχισμένοι στην άγκαλιά, έσύ της Λουκιανής σου κι' εγώ της Ζερμαίν μου!...

"Εχουν περάσει από τότε έξη μήνες.

Η δεσποινίς Λουκιανή είναι τώρα κυρία Λουκιανή Σουδάρ.

Η δε δεσποινίς Ζερμαίν είναι κυρία Ζερμαίν Σερβάνζ.

Καί στα δικά σας, φίλτατέ μου και φίλτατοί μου!

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

"Ολοι αί κομψαί Κυρίαί των Αθηνών αγοράζουν μόνον τα καλλυντικά

"Ράδιουμ.,

των Ιατρικών Εργαστηρίων της Ιατρού

ΧΡΥΣΟΥΛΑΣ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ

Πώλησις και οδηγία—δδός Καραγεώργη

γης Σερβίας 8. Τηλέφ. 21566.

λοιπόν κατά μέρος τις μιζέριες αυτές κι' ας κυττάξουν για το μέλλον, για τα μεγάλα κέρδη.

Αυτό είναι το συμφέρον τους.

—ΟΙ ΦΥΜΑΤΙΚΟΙ.

Η Κυβέρνησις πρέπει να δείξη αληθινή, ελικρινή στοργή προς τους διάφορους φυματικούς τέως εργάτας, οι οποίοι ζητούν την συνδρομή τους. Πολλοί απ' τους άτυχους αυτούς άρρώστους έπαθαν στην υπηρεσία. "Εχασαν την υγεία τους εργαζόμενοι και μοχθώντας στις δουλειές που εργαζόντουσαν. Είναι συνεπώς δικαία κάθε τους αίτησις και πρέπει να προτιμηθούν και να ευεργετηθούν το ταχύτερον, διότι η κατάστασίς τους δεν επιτρέπει άργοπορίαν και άναβολάς.

Οι πλείστοι από τους ανθρώπους αυτούς μόλις στέκουν στα πόδια τους. "Ας τους διευκολύνη λοιπόν η Κυβέρνησις... να άποθάνουν κάπου ήσυχά. Γιατί αυτό ζητούν οι περισσότεροι, στερούμενοι σήμερον των πάντων.

Λυπηθήτε τους!...

—ΤΟ ΚΑΤΑΒΡΕΓΜΑ.

Η ύπόδειξις των έφημερίδων να καταθρέχονται οι ασφαλτοστρωμένοι δρόμοι με το θαλάσσιο νερό των ειδικών κρουνηών, δια καταλλήλων σωλήνων, είναι πολύ λογική και φρόνιμη και άσφαλώς θα την άποδεχθώ ο κ. Κοτζιάς, ο τόσο προοδευτικός και τόσο ταχύς στις αποφάσεις του. Πρόκειται, έξ' άλλου, να γίνει έτσι και σχετική οικονομία στην θενζίνη των αυτοκινήτων καταθρέγματος, τα οποία θα περιορισθούν πλέον στους μη άσφαλτοστρωμένους δρόμους.

Ας γίνει λοιπόν η καλή άρχη.

Το θέρος εισήλθε πνιγρό και άφόρητο.

Εμπιστευόμεθα στον φιλότιμον δημοτικόν της πρωτεύουσής άρχοντα.

—ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ.

Η αναδιοργάνωσις του Λαχείου του Στόλου δεν πρέπει ν' άρχισή η ν' αναβληθώ. Το γράφουμε αυτό, κάμνουμε την άνατέρας σύστασις, γιατί όλα τα φοβόμεθα, γιατί η αναβλητικότητα είναι το κύριον γνώρισμα των άρροδών μας.

Ός έχει σήμερα το Λαχείο του Στόλου, δεν άποδίδει τίποτε σχεδόν, δεν εκπληροί τον σκοπόν του. Διότι και τα κέρδη του είναι όλγία και άλλα λαχεία υπάρχουν πολύ αυτού θετικότερα. "Αγνοούν μήπως οι άρμόδιοι την ψυχολογίαν του λαού σχετικώς; Για να αγοράσθώ ένα λαχείο, πρέπει να παρέχη έλπίδες κέρδους και τέτοιες έλπίδες δεν τις παρέχει δυστυχώς το Λαχείο του Στόλου, ως έχει σήμερα.

Καί οι τυχεροί είναι όλγιοι.

Καί τα κέρδη έλάχιστα.

"Ας γίνει λοιπόν το ταχύτερον η αναδιοργάνωσις του, επί τη βάση της οργανώσεως τόσο των έξων λαχείων, άναλγών προς το Ελληνικόν. Διαφορετικά δεν γίνεται τίποτε.

Καί ο Ελληνικός λαός εύρίσκεται εν δικαίω. Για να ενίσχυση

το στόλο, πρέπει να έχη και κάποια έλπίδα κέρδους. Περί λαχείου άλλωστε πρόκειται και όχι περί... έράνου!

—Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΖΑΓΚΡΕΜΠ.

"Ελπίζουμε και ήμεεις και το εύχόμεθα ότι η "Εκθεσις του Ζαγκρέμπ θα ωφελήσει μεγάλως τα Ελληνικά προϊόντα. Συμβαίνει σήμερα να εισάγουμε από τα Βαλκάνια και την Τουρκία τετραπλάσιες ποσότητες προϊόντων από εκείνες που εισάγουν τα κράτη αυτά έξ' Ελλάδος. Με την "Εκθεσι του Ζαγκρέμπ θα έκτιμηθούν τα Ελληνικά προϊόντα όσον αξίζουν και θα αυξήσουν αί εξαγόμεναι στις γειτονικές χώρες ποσότητες. Αυτός άλλως είναι γενικώς και ο σκοπός μιας "Εκθέσεως. "Ας έπωφεληθώ λοιπόν αυτής η "Ελλάς.

Σατυρική Σελίδα

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Η ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ

"Αλήθεια, τί άλλοκοτος ή φάσις—

[των πραγμάτων!]

"Όπου τ' αυτιά του έκαστος δελήσας

[να προειπνεί,

θ' άκούση να κυκλοφορή δι' όλων

[των στομάτων

πώς δεν έπάρχει σήμερον πασάς

[έμπιστοσύνη!]

—Κυρία μου, σάς άγαπά έξ' όλης

[μην καρδιάς...]

—Να με άφήσετε ήσυχη, σάς άτανα

[τά έκείνη.

—Κι' όμως εγώ σάς άγαπά μετ' ά-

[φιλοκερδελεία...]

—Κι' εγώ δεν έχω προς ήμεις καμ-

[μιά έμπιστοσύνη!]

—Δός μου καμπίνα δανεικά και θα

[μ' έποικρεύσεις...]

—Μα πώς, λοιπόν, δεν τάμαδες;

[τόρα κανείς δεν δίνει...]

—Βρε άδελφέ, πώς μ' άπαντιάς

[μετ' άφελείας τόσης;]

—Γιατί δεν έχω, φίλε μου, ποσώς

[έμπιστοσύνη!]

Οβτω και η Κυβέρνησις, εις ό,τι

[κι' άν προτείνει,

θα έβρη στάς προτάσεις της σω-

[φείαν προσκομιμάτων.

Δεν ήσχη φαίνεται, πώς μ' άπαντιάς

[μιά έμπιστοσύνη.

Τοιαύτη είναι, δυστυχώς, ή φάσις

[των πραγμάτων!]

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

—Ο Κρύος

Κι' όσο οι φόντοι έδώ πληθαίνουν, τόσοι χάριτες μοιράζονται, κι' οι δολοφόνοι το μαθαίνουν κι' άλλους φόντους έτοιμάζουν!...

ΣΤΙΧΑΡΙΑ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Χαίρε, γλυκερά Πρωτομαγιά, που μ' άνθη στεφανώνονται, πίνουν κρασί, τρώγουν φαγιά, κι' εν τέλει...μαχαίρωνται!

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΑΣΧΗΜΟΝ

"Όσα ρούχα κι' αν φορέσεις, όμορφα όση κι' αν θέσεις με την ψεύτικη μογιά, την άσχημα ν' αφαιρέσης, άχ! ποτέ δεν θα μπορέσης να την κάμης όμορφα!

ΕΥΘΥΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΠΑΝΟΠΛΟΣ

Προσκαλέσανε κάποτε έναν γιατρό σ' ένα έξοχό σπίτι, για να ι-δθ κάποιον άρρωστο.

"Ο γιατρός ήταν μανιώδης κινηγός. Είχε πάρει, λοιπόν, και το τουφέκι του μαζί, για να κινήσει στην έξοχη που θα πήγαινε.

Στο σταθμό των αυτοκινήτων άναμώθηκε με κάποιο γνωστό του. —Πού πιάς, γιατρέ; τον ρώτησε

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

—"Η γυναίκα μου άρχισε να κάνει Σουηδική γυμναστική, για ν' αδυνατίσει... —"Αλήθεια; —"Ναί. "Έχει τώρα μία βδομάδα, που με δένει δυο φορές την ήμερα... —!"

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΑΡΙΤΕΣ

Κάθε μέρα καινούριοι φόντοι, και καινούρια νταουβέρια, ένας τον άλλον σκοτώνει με κομπόζια και μαχαίρια.

Κείνος. —Πάω να δώ κάποιον άρρωστο, άπάντησε ή γιατρός.

Τότε ο γνώριμος του κύτταξε καλά - καλά το τουφέκι του και τού ειπε: —"Α!... Κατάλαβα!...

Πήρε και το τουφέκι μαζί σου, γιατί φοβάσαι μήπως δεν τον πετύχεις μονάχα με τα γιατρικά;... Κόκκαλο ο γιατρός.

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Στην πλατεία του Συντάγματος:

—Το καλύτερον ψέμα και το μάλλον ανέξοδον είναι ή σελήνη. —Μπα! Μήπως δεν έχει κι' αυτή...δίσκον; *

Αμίμητα:

Απόσπασμα άναφοράς του μεταγωγικού λόχου προς την διοίκηση του τάγματος:

«Ευσεβάστως αναφέρω ότι ή Κλεοπάτρα απέδρα λάθρα του στρατώνος και εξακολούθει απέδρα...».

Δεν πρόκειται, φυσικά, για καμιά όμορφη κοπέλλα, αλλά για μία μούλα!...

Στο φαρμακείο:

—Μά ή ποιότης αυτής της κωνίης είναι άισχρά!

—Τό ξέρω, αλλά προκειμένου πε-ρι πυρετού...κακοήθους, νομίζω ότι είναι ή πιο κατάλληλη. *

"Ο δικαστής.—"Έχεις τίποτε να καταθέσης, κατηγορούμενε, πριν έκδοθ ή άποφάσις; *

"Ο κατηγορούμενος.—"Όχι, κύριε πρόεδρε. "Ο δικηγόρος μου... μου τ' άπήρε όλα!... *

Παρεξηγήσις:

—"Έκανα ένα πέσιμο, την περασμένη νύχτα, πωμένα βυθισμένος ώρες δώδεκα... *

—Μπα! Και πού έπεσες; *

—Στο χορβάτι μου! *

Το άνδρόγυνο στο ξενοδο-

χείο:

Η σύζυγος.—Παιδί μου, φέρε

μου μπατζάκι...

Το γκαρσόνι.—Μάλιστα... Και

σείς, κύριε, τί θέλετε; *

"Ο σύζυγος (προς την σύζυγο).

—Μελωμένη, τί μου επιτρέπεις να

θέλω; *

"Ο φίλος (προς τον χήρον).—

Λοιπόν, είλες άπάντησι στην ά-

γελία, που δημοσίευσε και ήπα-

σε γυναίκα; *

"Ο χήρος.—Ναί, πέντε άπάντη-

σεις, κι' όλες ήσαν από...τα κορ-

ταία μου!...

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΙΜΩΡΙΑ... ΑΣΤΑΚΟΥ!

"Ένας κομψός πλάτης με τον

σκόλο του, πλάσαζε έναν παρ-

στην άγορά, και τον ρωτάει:

—Είλες φέρεσαι αί άστακοί σου,

μπαμπά;

—Φρεσκάταται, κύριε... Ζωντα-

νοί... Δεν βλέπεις πως ανοιγοκλεί-

νουν τις δαγκάνες τους;...

"Ο άγοραστής δίδει για να δοκι-

μάση, έπώνον την ουρά του κα-

λιού του στο καράβι, κι' ένας τερά-

στιος άστακος γαντζώνεται σ' αυ-

τή.

"Ο σκόλος ούρλιαζε απ' τον πό-

νο... και τρέπεται εις άτακτον φυ-

γήν, ενώ ο άγεντικός του τρέχει

ξοπίσω του, για να τον κυτώσει

απ' τον κακοήγο άστακο.

Κι' ενώ ο παρ-αβάς τραβάει τα

μαλλιά του, ο άγοραστής, στο σπίτι

τον πιά, ξαναβάζει τον σκόλο

του. Ξεκολλάει απ' την ουρά του το

θαμνίσκο θαλάσσινο, και για να το

τιμωρήσει, το ρίχνει θοαιμθεντικά...

στη χύτρα!...

"Αξιος ό μισθός του σκόλου του...

ΤΑΠΗΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ

ΥΠΟ ΤΗΣ Α. Ε. ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ
ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ-ΠΛΥΣΙΣ-ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΨΥΧΡΟΘΕΡΜΩΝ

Διά την παραλαβήν, καθαρισμόν, συντήρησιν και επιστροφήν τών ταπήτων αι κάτωθι τιμαί :

Από 1—5 τετραγ. μέτρων δραχμαί 25 κατά τεμάχιον.

Από 5—10 τετραγ. μέτρων δραχμαί 50 κατά τεμάχιον.

Από 10—20 τετραγ. μέτρων δραχμαί 5 κατά τετραγ. μέτρον.

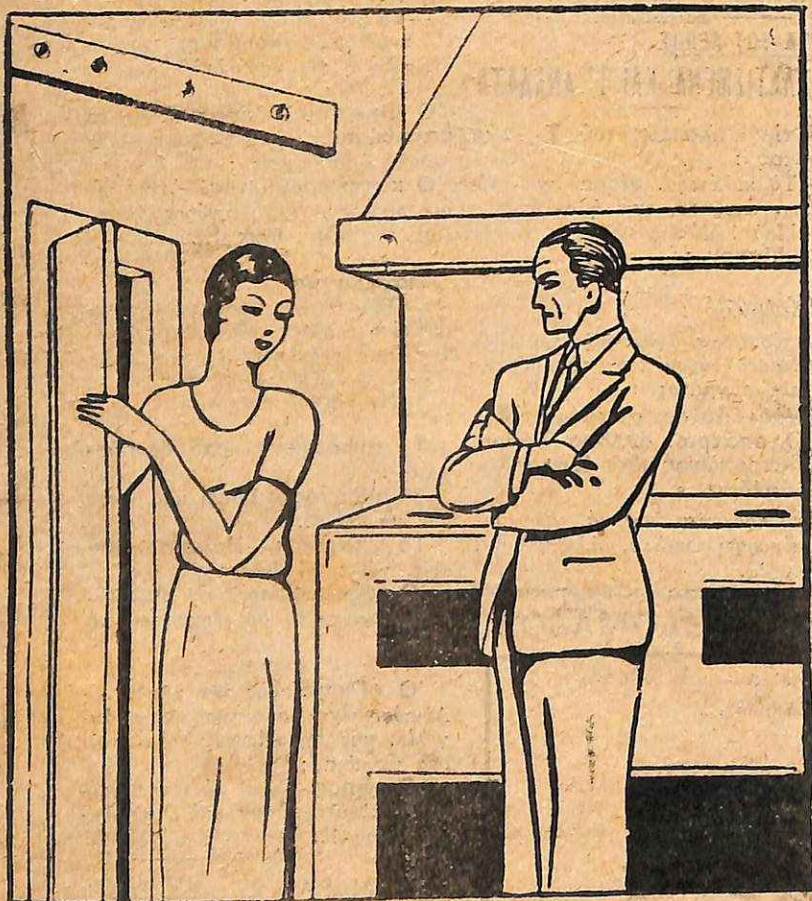
Ανω τών 20 τετραγ. μέτρων δραχμαί 7 κατά τετραγ. μέτρον.

Επί πλέον 5 τοίς χιλίοις ως ασφάλιστρα επί της δηλουμένης αξίας εκάστου τάπητος.

Αι ως άνω τιμαί έννοούνται δι' όλόκληρον τήν θερινήν περίοδον.

Διά περισσότερας πληροφορίας άπευθυνήτε εις τὰ έργοστάσια
της Α. Ε. «ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ», Πατησίων 307. — Τηλέφωνον 80—191.

(ΔΙΤΣ)

— Πώς θα εφοδιασούμεε γυναικα
την μαυνοργια μας νοζινα,
γυναικα

— Αηγουόλα: θα πās ελοῦ
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (πραξιλέγους 39)
και θα παρησ από 'νεί' όρα λα
χρειώδη της νοζινας μας

Ο ΟΙΚΟΣ

“ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ”

Είδοποιεί ότι από της Απριλίου λειτουργεί ΣΧΟ-
ΛΗ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ με το τελει-

οτε Παρισινό σύστημα.

Οδός Φωκίωνος 8

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΚΑΛΛΟΝΗΣ GEORGE

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ευρισκόμεθα εις τήν ευχάριστον
θέσιν να γνωρίσωμεν, ότι πρό ημε-
ρών παρελάβομεν το «perfection»,
ένα μεγάλο έθμα διά τήν εξέλιξιν
της Περιμανάντ, της τελευταίας δε-
καετίας.

Με το perfection επιτυγχάνεται
ή περμανάντ εις όλα τα μαλλιά,
καθώς και εις τα έμμενα και α-
τροφικά και όπως θέλομεν, (πολύ
όντουλε, λίγο μέτρια, ή συγχρόνως
πάνω μεγάλες έντουλασιόν και γύ-
ρω μευόκλες). χωρίς να ελάττων-
ται τα μαλλιά και να αλλοιούται ή
φυσικήτης και ή στιλπνότης των.
Λόγω δε της πτώσεως του δολλα-
ρίου και της τετρακετούς εκπαιδευ-
σεως προσωπικού, ειδικώς διά τήν
περμανάντ, αι τιμαί με το προσω-
πικόν, τη επιλέγει του κ. George
δρχ. 250, δια του ίδιου κ. George
δρχ. 400. Ακαδημίας 5. Τηλεφω-
νον 20-918.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. — Παρελάβομεν
τά νεώτερα καλλυντικά Skin Food
Cream Vanishing Cream Skin Tonic
και πούδρες εις 8 χρωματισμούς,
ως και τήν περιφημη πούδρα νυ-
κτός.

Ε Χ Ο Μ Ε Ν

Τά πλέον σίκ
Παριζιάνικα
Μοντέλλα.

Τά καλύτερα
ύλικά.

Τις ωραιότε-
ρες γαρνιτου-
ρες.

ΑΦΩΝ Σ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8. (Πάροδος Ευαγγελιστριάς). — Τηλέφ. 21590

Δέν Έχω
πλέον
πονεμένα πόδια

Υπέφερα φοβερά από πόδια
πονεμένα, πρησμένα, καίον-
τα. Επί τέλους, ανέκαλυψα ό-
τι λούζοντας τά πόδια μου έ-
πι τρία λεπτά εις ένα όξυγο-
νούχο λουτρό από Σαλτράτ.
Ροντέλλ, ό πόνος και ή ευαι-
σθησία άπεμακρύνθησαν ά-
μέσως. Κάλοι και τυλώσεις
μαλακώνουν και άφαιρούν-
ται εύκόλως. Τά καίοντα πό-
δια δροσίζονται και επανευ-
ρίσκουν τήν ευέσιαν των. Το
βαδισμα γίνεται μία ευχα-
ριστία. ό χορός μία από-
λαυσις.

Γονήροα Βουτήξατε
αυτά τα πο-
νεμένα πό-
δια μέσα σε ένα μπάνιο με ΣΑΛ-
ΤΡΑΤ ΡΟΝΤΕΛΛ επιτυγχάνετε αυ-
τοστιμεί ανακούφιαν.

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, - “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”, ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΛΑΧΕΙΟ ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ” — “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ” ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ
— ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗ ΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οι συμμετέχοντες εις το ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ” — “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, καθ’ όν τρόπον υπεδείξαμεν εις προηγούμενα φύλλα, θα
κερδίσουν τά εξής μεγάλα και πλούσια ΔΩΡΑ :

“Ο Α” αριθμός θα κερδίση 1 αυτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων, κλειστό, αξίας.... Δρχ. 150.000.—	“Ο ΙΣ” 1 γυναικείο καπέλλο, αξίας..... ” 1.500.—
“Ο Β” 1 οικόπεδο στή θέσι Κουπόνια έπισθεν τών “Ηλυσίων”, ιδιοκτησία του διευθυντού μας κ. Κ. Ι. Θεοδοροπούλου πήςων 464, αξίας..... ” 50.000.—	“Ο ΙΖ” 1 γυναικείο καπέλλο, αξίας..... ” 1.000.—
“Ο Γ” 1 ραδιόφωνο, με πλήρη εγκατάστα- σιν, αξίας..... ” 15.000.—	“Ο ΙΗ” 1 γυναικείο κοσμέ, αξίας..... ” 500.—
“Ο Δ” 1 τάπητα πολυτελείας, αξίας..... ” 8.000.—	“Ο ΙΘ” 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας..... ” 500.—
“Ο Ε” 1 γραμμόφωνο, φερητόν, αξίας..... ” 4.000.—	“Ο Κ” 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας..... ” 500.—
“Ο Σ” 1 γραμμόφωνο φερητόν, αξίας..... ” 2.500.—	“Ο ΚΑ” 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας..... ” 500.—
“Ο Ζ” 1 γραμμόφωνο φερητόν, αξίας..... ” 2.500.—	“Ο ΚΒ” 1 έμπρέλλα άνδρική, αξίας..... ” 500.—
“Ο Η” 1 άνδρμασιαν άνδρικήν, αξίας..... ” 1.500.—	“Ο ΚΓ” 1 έμπρέλλα γυναικεία αξίας..... ” 500.—
“Ο Θ” 1 αδιάδροχο άνδρικό, αξίας..... ” 1.500.—	600 αριθμοί ανά μίαν σειράν εκδόσεών μας, Βιβλιοθήκης “Μπουκέτου”, αντί δρχ. 225, αξίας..... ” 135.000.—
“Ο Ι” 1 αδιάδροχο γυναικείο αξίας..... ” 1.500.—	500 αριθμοί ανά μίαν σειράν “Ημερολογίων, δρχ. 200, αξίας..... ” 100.000.—
“Ο ΙΑ” ύφασμα άνδρικό, αξίας..... ” 1.500.—	240 αριθμοί ανά έν διέλιον “Καπετάν Φάν- τασμα”, αξίας..... ” 12.000.—
“Ο ΙΒ” ύφασμα γυναικείο, αξίας..... ” 1.500.—	100 αριθμοί ανά έν διέλιον “Καπετάν Βρυ- κόλακα”, αξίας..... ” 3.000.—
“Ο ΙΓ” ύφασμα μεταξωτό, αξίας..... ” 1.500.—	 ” 500.000.—
“Ο ΙΔ” ύφασμα μεταξωτό, αξίας..... ” 1.500.—	
“Ο ΙΕ” 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου,	

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, — “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”,

ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 10 Μαΐου 1934.

The present lottery is not valid in United States of America

Το Έβδομαδιαίον Λαχείο μας παραμένει ως έχει, έφ’ όσον μάλιστα οι λαμβάνοντες μέρος εις αυτό άναγνώσται μας
είνε άπολύτως ευχαριστημένοι και άρκετά δώρα κερδίζουν έβδομαδιαίως.

ΚΕΡΔΗ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΘΥΣΙΑΣ ΑΠΟΚΤΩΜΕΝΑ

Το «Μπουκέτο» και ή «Οικογένεια» είναι τά μόνα περιοδικά που προσφέρουν τόσα δώρα στους άναγνώστας των.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ
ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 25^Η

ΑΘΗΝΑΙ, 10 Μαΐου 1934.

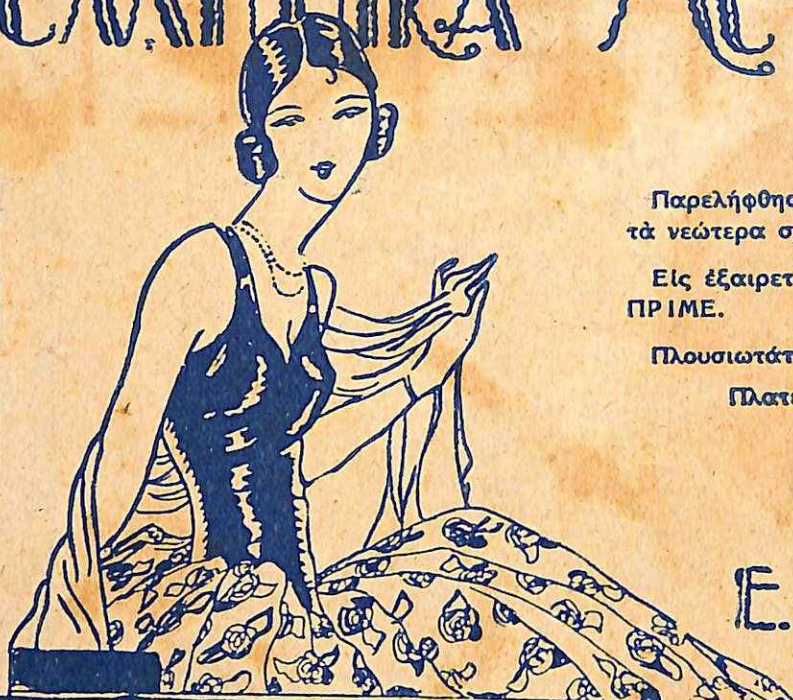
“Η κλήρωσις του παρόντος Έβδομαδιαίου Λαχείου θα δημοσιευθί εις τό φύλλον της 24 Μαΐου έ. έ.
The present lottery is not valid in United States of America

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

“Η ΕΛΛΑΣ”

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΤΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ, ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Παρελήφθησαν ΕΜΠΡΙΜΕ εις όλα
τὰ νεώτερα σχέδια καὶ χρωματισμοὺς.

Εἰς ἐξαιρετικὰς τιμὰς ΚΡΕΠΟΝ ΕΜ-
ΠΡΙΜΕ.

Πλουσιωτάτη ποικιλία ΣΕΜΙΖΙΕ.

Πλατεία Συντάγματος

Τηλ. 20529

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΟΥ 3

Ὁ πῶς μεγαλείτερος πόθος
κάθε κοσμικῆς κυρίας καὶ τὸ πῶς
γλυκὸ ὄνειρο κάθε δεσποινίδος
εἶνε πῶς νὰ γίνῃ ὡραία, πῶς νὰ
γίνῃ κομψή καὶ νὰ ἐπισύρῃ τὸν
θαυμασμόν στὶς διάφορες δεξιώ-
σεις καὶ συναναστροφές. Αὐτὸ
θὰ τὸ ἐπιτύχουν ἂν ἐμπιστευθοῦν
τὴς **ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ** τῶν
στῆν

Δ^Δ ΜΑΡΩΛΕΑ

Τὰ περισσότερα φο-
ρέματα, δείγματα Παριζιάνικης
καλαισθησίας καὶ μοντερνισμού,
ἐξέρχονται ἀπὸ τὸν Καλλιτεχνι-
κὸν τῆς Οἴκου.

11 ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ 11

Τὸ θαυματουργὸν Ἰνδικὸν ἔλαιον

“ΤΡΙΧΟ--ΦΟΙΝΙΞ”

Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ ἰσχυροῦ Ὑγιεινῆς, τυγχάνει φυτικὸν πα-
ρασκεύασμα καὶ ἀνευ οὐδενὸς βαρῆς μεταβάλλει φυσιολογικῶς τὰς
λευκανθείας τῆς τριχίας εἰς τὸ προηγούμενον αὐτῶν χροῖμα, **ΞΑΝΘΟΝ**,
ΜΕΛΑΝ ἢ **ΚΑΣΤΑΝΟΝ**, δίδει νέαν ζωὴν εἰς αὐτὰς καὶ στυλνότητά
καὶ ἀναπτύσσει ἀλματωδῶς τὴν τριχοφυΐαν.

Ὁδηγία τῆς χρήσεως ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).
Γενικὴ Ἀντιπρόσωπος :

“Οἶκος ΦΩΤΙΑΔΗ”

Φ. Κ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ & Ο. Γ. ΒΕΪΝΟΓΛΟΥ

Μακαρ. Στῆς 42 — Πειραιᾶ.

Ὁδὸς Βίλτωρος Ὀγκο 1 — Θεσσαλονίκη.

Πειραιῶς 2 γ — Ἀθῆναι, ὅπου καὶ δίδονται πληροφορίαι ἐκάστην
Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον, ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 1 μ. μ.

Ἐπίσης ἐν Καλλιθέᾳ παρὰ τῷ ἱατρῷ κ. Χαϊλαρίδῃ, ὁδὸς Θησέως 152.

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ
ΑΓΟΡΑΖΩ !!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλιολίθους πάσης ἀξίας,
παντὸς εἶδους ὠρολόγια, παλαιὰ
ἀσκήμια, παντὸς εἶδους παράση-
μα — Νομίσματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ
(Φοῖνιξ), εἰκόνες Βυζαντινῆς, πα-
λαιὰ Ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα
(ἀκέραια), κομπολόγια καὶ πίπες,
κεχρὶμπάρια καὶ Γιούσερ, παντὸς
εἶδους κοράλλια, με ἀνωτέρας τι-
μὰς ὅλων τῶν ἄλλων καταστημά-
των. Ὅστις μὰς πωλήσῃ τὸ χρυ-
σοῦν τοῦ ὠρολόγιον, ἀναλαμβάνο-
μεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς
τοῦ εἰς νικελένια κάσσα.

Λόγῳ ρεκλάμας, **ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΩ**
ὠρολόγια ἠγυγιμένα διὰ 2 ἔτη,
πρὸς 40 δραχμὰς διὰ πᾶσαν βλάβη-
ν. Ἐχῶ τοὺς καλυτέρους τεχνί-
τας.

Κατασκευάζω καὶ πωλῶ καλλι-
τεχνικὰ κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ
πλάτνης εἰς πολὺ εὐθηνὰς τιμὰς.

ΠΡΟΪΟΧΗ !

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας
προτοῦ μὰς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦ-
το πρὸς τὸ συμφέρον σας.
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!!! εἰς τὴν διευ-
θύνσιν καὶ τὸν ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογιοποιὸς — Χρυσόχοδος

56 — ΑΘΗΝΑΣ — 56

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΗΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182

ΔΗΜ. Γ. ΜΑΥΡΑΚΗΣ

Χειρουργὸς Ὁδοντίατρος Π.Ε.Π.

Ὡραὶ ἐπισκέψεων 9-1 καὶ 3-7

Ὁδὸς Ἐρμενοῦλ Μενάκη 38

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΕΤΟΙΜΑ

ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΠΡΟΪΟΝΑ (ΕΜΠΡΙΜΕ)

Δραχ. 300 καὶ ἄνω.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Κρέπ - ντὲ - σὶν ἀπὸ 600
καὶ ἄνω.

Κρέπ - ζωρζέτ ἀπὸ 650
καὶ ἄνω.

Κρέπ - ΜΑΡΟΚΕΝ ἀπὸ
950 καὶ ἄνω.

Κρέπ - ὈΝΤΙΕ ἀπὸ
1.100 καὶ ἄνω.

Κρέπ - ΡΟΥΜΠΙΑ ἀπὸ
1.050 καὶ ἄνω.

ΚΑΠΕΛΛΑ 125 ΚΑΙ ΑΝΩ

Δεχόμεθα ὑφάσματα πρὸς
ραφὴν με ΦΑΣΟΝ, 300 καὶ
ἄνω. Παραδίδομεν τὰς πα-
ραγγελίας μας, ἐν ἀνάγκῃ
καὶ ἐντὸς 24 ὥρου.

ΚΑΛΥΣΑ (ΜΕΤΑΞΩΤΗ)

μεγάλῃς ἀντοχῆς 105

ΕΤΟΙΜΑ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ

ΑΡΩΜΑΤΑ ΜΠΙΖΟΥ

ΠΑΜΦΘΗΝΑ

ΦΕΜΙΝΑ

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 28 Α

Προσοχή : 1ον πάτωμα.

Η ΚΡΕΜΑ “ΕΛΕΝΑ”

Λιπαρά (νυκτός)
εἶνε ἡ ἐπιμέλεια τοῦ δέρμα-
τος καὶ τῶν χειρῶν

Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον
ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολὰς

Ἀπορροφᾶται τελείως ἀπὸ τὸ
δέρμα, τὸ ὅποιον μαλακώνει
καὶ τενώνει

Η ΚΡΕΜΑ “ΕΛΕΝΑ”

Ἐξαιρετικὰ τὰς ρυτίδας, τὰ
ἐρυθρήματα καὶ τὰς κηλίδας
τοῦ προσώπου

Η ΚΡΕΜΑ “ΕΛΕΝΑ”

Στεγνὴ — Χιονέ
Κρατεῖ τὴν πούδρα καὶ πα-
ρουσιάζει πάντοτε ἓνα πρό-
σωπον βαλερόν.

Διὰ τοὺς Κυρίους
Προφυλάσσει τὸ δέρμα ἀπὸ
τὸν ἐρεθισμόν τοῦ ὑψίσματος

ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΗ ΘΑ ΣΑΣ

ΠΕΙΣΗ

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣΗΣ

Ἱατρὸς Δερματολόγος

Εἰς δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς

Ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητῆ

κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγεῶν
Ὡραὶ 8-11 π. μ. καὶ 5-7 μ. μ.